

FLACARA

Nr. 1 — 1 IANUARIE 1954

Biblioteca Centrala
Regiunea 3
Hunedoara-Deva

La secția de votare Nr. 21, raionul N. Bălcescu s'a prezentat Dragomir Virgil, salariat P. T. T. împreună cu soția și copilul său. Tinerii soți care vor să-i făurească copilului o viață fericită, așa cum ei n'au avut în copilărie, își dau cu bucurie votul viitorilor conducători ai treburilor obștești.

Numeroși artiști au candidat pe listele F. D. P. Cand' data circumscripției a 2-a regională, artista Erdoș Irma, dela Teatrul Maghiar de Stat, votând la secția 22-a din Tg. Mureș.

ȚARA A VOTAT

E dis de dimineată. Orașul se trezește, sprinten și vesel. Au început să cadă fulgi de zăpadă, care plutesc prin văzduh încet, cu o leneșă grație. Incetul cu incetul trotuarele prind o poleială fină și străvezie, pe care pașii alunecă iuți. Pașii! De unde puhoiul acesta de trecători, așa de zgomotoși și așa de zoriți? Să-i urmărim puțin, măcar că n'o să fie lucru ușor; la fiecare răspântie câțiva dintre ei se desprind și pleacă pe alte străzi, și dela fiecare răspântie apar mereu alții. Iată un grup, pe Calea Dudești. Se îndreaptă spre localul secției de vot Nr. 44, așezat în fața depoului de tramvaie. Înăuntru nu stau prea mult; ies, după scurtă vreme, cu obraji îmbujorați, cu ochii strălucitori. Stau de vorbă două fete:

- Ai votat, Nuți?
- Am votat. Dar tu?

— Și eu!...

Se îmbrățișează. Una dintre ele e studentă la filologie, cealaltă e funcționară. E primul lor vot. O tânără gospodină a venit cu amândoi copilașii la vot. „Cu cine era să-i las acasă? — explică gospodina Toni Croitoru unei vecine. Bărbatul meu s'a sculat și el de dimineată. Ținea morțiș să voteze printre cei dintâi. Mi-a luat-o el înainte, dar, cum vezi, nici eu nu m'am lăsat!...”

Responsabila străzii Unirea are mult de furcă cu un elev. Să vedeți. Gheorghe Filip este elev în ultima clasă a liceului 9 din București și împlinește, peste 10 zile, 18 ani. La 18 ani ai dreptul la vot. La 18 ani fără zece zile n'ai însă dreptul. Filip stăruiește, cât poate: „Haide, tovarășă, zău. Pentru zece zile!” Femeia zâmbește îngăduitoare, dar se străduiește să-l convingă că n'are încotro... Filip pare

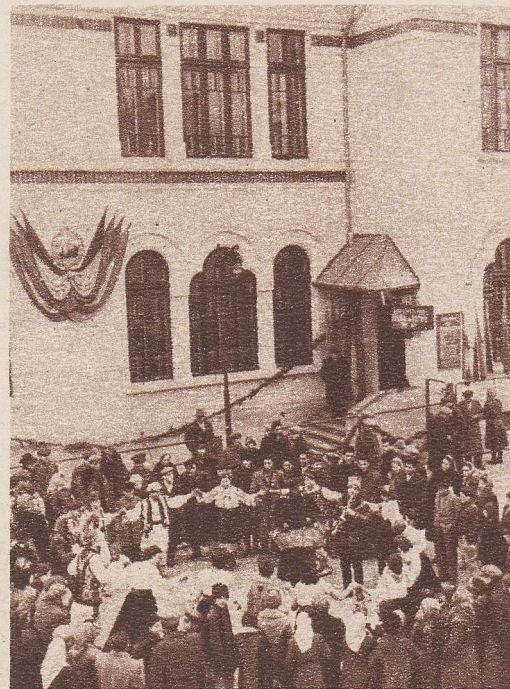
însă neconsolat, și tot mai murmură ca pentru sine: „Dar dacă alegerile erau la 30! Dacă erau...”

La secția 51 din cartierul Herăstrău este un dute-vino neconținut. Electricianul Ion Olteanu dela „Electromagnetica” iese surzător din camera de vot cu o urnă specială. Ce s'a întâmplat? Una din alegătoarele a anunțat că părinții ei, Constantin și Elena Fota — oameni trecuți de 70 de ani — ar vrea să voteze acasă. „Sunt bătrâni, sunt bolnavi, a explicat fata. Nu s'ar putea?” „Ba da, se poate” a fost răspunsul. Și iată că doi tovarăși se îndreaptă de zor spre locuința bătrânului Fota...

*

Milioane de cetățeni s'au înfățișat la 20 Decembrie în fața urnelor și și-au dat votul candidaților Frontului Democrației Populare. Poporul nostru și-a arătat astfel încrederea în noii deputați ai Sfatului Popular, aleși dintre fiii lui cei mai devotați și mai capabili, și-a manifestat hotărîrea de-a pași mereu înainte sub îndrumarea partidului, pentru făurirea unei vieți îndestulate, pentru înflorirea patriei noastre, pentru pace și socialism.

Întâiul lor vot! Mândri și bucuși au votat pentru prima oară, tinerii elevi ai școlii profesionale de construcții S. F. U. Nr. 5, Dobre Dumitru, Alena Georgeta, Alexandru Ilie, Alena Ioana și Crăulașu Petre.

Adevărate hore ale bucuriei au fost jocurile cetățenilor din raionul Grivița Roșie. În clișeu: aspect dela centrul de votare Nr. 15 din raionul Grivița Roșie.

TOTUL PENTRU FERICIREA OMULUI

30 Decembrie 1953. Încă o filă ruptă din calendar, cititorule drag și iată-ne în pragul Noului An. Prilej bun pentru un scurt popas, așa cum se și cuvine celui pornit să meargă spre noi înălțimi. Zilele acestea sunt pentru cetățenii patriei noastre un prilej de caldă sărbătoare. Incheiem pe de o parte un an rodnic și serbăm în același timp cea de-a 6-a aniversare a zilei în care poporul muncitor îndrumat de partid a lepădat pe veci depe grumazul său jugul secular ce i-l atârname nesățioasa dinastie a Hohenzollernilor.

Așa că, ia-ți de mână copilașul, tovarășe, și vino cu el în Piața Republicii. Sau, în fața Gării de Nord sau în Piața 28 Martie, în fața uriașului Moș Gerilă, crescut peste noapte, spre desfătarea celor mici. Privește la ochii albaștri larg deschiși ai copilului tău, fermecați de feeria celor văzute. Sau, dacă-ți place mai mult, rămâi acasă cu el lângă pomul încărcat de globulețe și jucării, împodobit de mâna ta și a nevestei în chioțele de bucurie ale copilului. Joacă-te cu el și după ce va adormi în pătuțul său visând fericit o lume de basme adevărate, ți se va întâmpla desigur ceea ce se întâmplă multora dintre noi. Vei rămâne puțin pe gânduri, vei privi spre pătuțul copilului tău fericit și te vei gândi desigur la anii copilăriei tale, la anii copilăriei noastre necăjite, trăite sub semnul mizeriei, bolii și sărăciei. Pom se făcea pe atunci numai în casa bogatului. Darurile numai pentru copiii lui erau. Bucuria, viața îmbelșugată doar lui și familiei sale le erau rezervate. Viața aceea păcloasă, neagră, în care bucuria cea mai mare ți-o dădea un ciorap nou sau o gheață cumpărată la negustorii de haine vechi. Și leașa de nimic ce-o primeau părinții la sfârșit de chenzină și munca lor de rob fără drepturi elementare, totul, totul în jurul tău respira mizerie, sărăcie fără margini. Și țara parcă era pustie cum pustiiile erau și inimile noastre. Necazuri fără număr, zile amare împlinite cu lupta împotriva exploataților, aceasta

era viața oamenilor muncii. Și faptul că nu dai uitării acele timpuri și că-ți mai amintești din când în când de ele, aceasta e bine. Căci nu trebuie niciodată uitate acele vremuri. Vom învăța astfel a prețui și iubi nemăsurat viața noastră nouă din ce în ce mai fericită pe care o făurim azi în Republica noastră Populară.

Mai sunt, fără îndoială, greutăți și nu dintre cele mai mărunte. Dar au fost ele și mai multe și mult mai mari, și totuși le-am biruit. Partidul ne-a învățat cum să trecem peste ele, partidul ne-a condus dărz în luptă. Partidul stă neclintit în primele noastre rânduri călăuzindu-ne cu înțelepciune pe drumul spre o viață fericită.

Omul și nevoile sale, grija pentru traiul oamenilor muncii, pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale mereu crescânde ale celor ce muncesc, iată esența politicii partidului nostru. În slujba omului muncitor își pune partidul și statul nostru popular toate forțele sale. Grija pentru om a partidului și guvernului o simt cetățenii patriei noastre zi de zi, ceas de ceas. Să luăm bunăoară doar lunile ce s'au desfășurat dela Plenara C.C. al P.M.R. din August. Comitetul Central al Partidului a luat atunci o seamă de hotărâri privind îmbunătățirea traiului oamenilor muncii. Și iată doar patru luni au trecut. Și câte măsuri n'au fost ele luate în această perioadă? Am simțit cu toții grija partidului și guvernului și în reducerea impozitelor și în estințarea curentului electric, apei, canalizării, etc.; și în îmbunătățirea salariilor unor categorii de muncitori, tehnicieni și ingineri și în cedarea de către Stat a unor pământuri către gospodăriile agricole colective și către țărani cu pământ puțin. Au simțit bătrânii mărirea pensiei și s'au bucurat tinerii ce vor să-și întemeieze un cămin, de noua lege care le dă dreptul să-și clădească cu ajutorul creditelor pe termen lung dela stat, case de locuit. Și câte alte măsuri nu s'au luat în această perioadă de către partid și guvern în folosul oamenilor muncii?

Iată acum, la închiderea ediției noastre, Marea Adunare Națională își continuă lucrările sesiunii sale. Ce discută deputații poporului și ce legi vor vota ei în această sesiune? Voi pomeni doar două dintre aceste legi, care vorbesc dela sine despre grija regimului nostru pentru poporul muncitor. Una este legea numită Codul Familiei. Ea desființează o seamă de măsuri retrograde, rămășițe ale orânduirilor feudale și burgheze, lichidează pe vecie inegalitatea dintre soț și soție, creind premisele unei egalități depline în căsătorie și familie; însfârșit, legea are numeroase capitole care prevăd măsuri pentru ocrotirea copiilor, pentru asigurarea dezvoltării lor fizice și morale. Legea fericirii familiei — așa putem numi noi pe bună dreptate Codul Familiei votat de Marea Adunare Națională.

Sau ce altceva decât grija pentru nevoile omului, pentru belșugul său, reprezintă legea planului trienal (1954 — 1956) pentru dezvoltarea creșterii animalelor în R. P. R.? Această lege care prevede un complex de măsuri pentru creșterea numerică și calitativă a șeptelului va duce în următorii doi-trei ani la satisfacerea într-o măsură din ce în ce mai mare a cerințelor oamenilor muncii la ridicarea nivelului lor de trai, la aprovizionarea cu tot mai multe materii prime, a industriei noastre de bunuri de larg consum.

În prag de An Nou, privind spre realizările poporului nostru, spre termocentralele și fabricile noastre noi, spre șoselele și parcurile amenajate, spre blocurile muncitorești înălțate în acești ani, spre teatrele și cinematografele, spre creșele și căminele clădite, să pășim înainte încrezători în viitorul nostru fericit. Avem prietenii huri și de nădejde, în frunte cu marea și puternica Uniune Sovietică. Avem o țară bogată și un popor harnic. Partidul ne conduce cu înțelepciune pe drumul păcii și al bunei stări și noi vom ști să ne făurim și să ne apărăm viitorul fericit.

La mulți ani, tovarăși!

Aspect dela sesiunea a doua a Marii Adunări Naționale

1953

DECEMBRIE	
L	7 14 21 28
M	1 8 15 22 29
M	2 9 16 23 30
J	3 10 17 24 31
V	4 11 18 25
S	5 12 19 26
D	6 13 20 27

FIILE DIE CALENDARILOR

A mai trecut un an. Încă o bucată de drum străbătută de poporul nostru pe calea luminoasă spre socialism!

Dacă ai străbate țara, iubite cititor, în inima ta s'ar naste un adânc sentiment de mândrie. Căpul patriei tale dragi s'a schimbat și el în acest an. Multe orașe și-au schimbat fața, împodobindu-se cu noi parcuri și clădiri, cu străzi, cu școli, clinici, cluburi și cinematografe. În sate și comune au apărut noi așezăminte de cultură, s'au amenajat maternități, dispensare. Lumina electrică pătrunde pe zi ce trece tot mai mult în casele țăranilor muncitori, acționează fabrici și uzine care altădată nici nu existau, fabrici care produc tot mai multe bunuri pentru poporul muncitor. În anul care a trecut, numărul muncitorilor, țăranilor muncitori și intelectualilor care și-au petrecut concediul de odihnă în frumoasele stațiuni climaterice din Carpați ori pe litoralul Mării Negre, a crescut considerabil. Grija partidului, a statului democrat-popular pentru oamenii muncii se face simțită până în cel mai îndepărtat colț al țării.

În anul care a trecut, în viața țării noastre, a poporului nostru s'a petrecut un eveniment deosebit de însemnat: la 19 și 20 August a avut loc plenara lărgită a Comitetului Central al Partidului nostru, care a adoptat Hotărâri de mare importanță privind creșterea nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc.

Răspunzând grijii părintești a partidului, oamenii muncii din toate domeniile de activitate au pornit cu însuflețire lupta pentru transpunerea în viață a Hotărârilor din August.

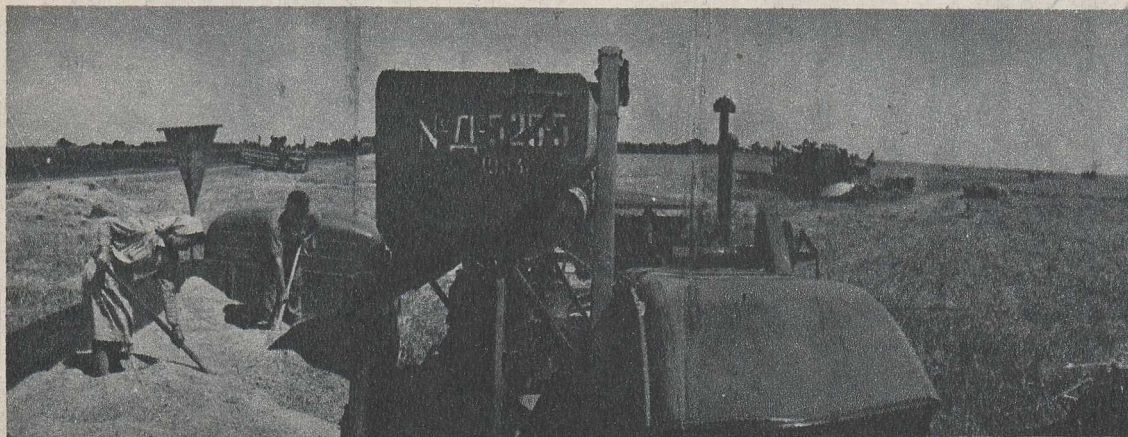
În aceste pagini sunt cuprinse doar câteva imagini din bogata viață trăită de țara noastră în anul care a trecut și din realizările nenumărate ale oamenilor muncii puse în slujba păcii, a construirii socialismului, a făuririi unei vieți din ce în ce mai frumoase.

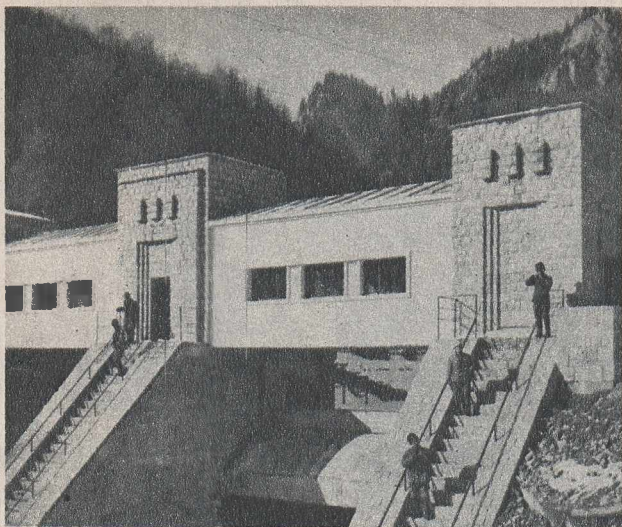
Încă din primele zile ale anului a pornit în fabricile noastre bătălia pentru îndeplinirea planului înainte de termen. Făcând din întrecerea socialistă o metodă permanentă de lucru, folosind muncitorii și colective de întreprindere au izbutit să-și îndeplinească cu mult înaintea de termen sarcinile ce le reveneau din planul de stat pe 1953. Unii au lăsat chiar ani întregi în urmă. Printre ei se numără și echipa minerului stahanovist Kopetin Geza de la Jieți-Lonea. În ziua de 16 Aprilie echipa și-a îndeplinit sarcinile ce-i reveneau din planul cincinal!

Rozdele marii prietenii care leagă poporul nostru de marele popor sovietic, constructor al comunismului, se văd la tot pasul în țara noastră. Cu ajutorul nostru frătesc și multilateral al Uniunii Sovietice, construcția poporului nostru socialist este pentru oamenii muncii din toate domeniile de activitate din țara noastră un nesecat izvor din care-și trag viașoara, avânt. Un prețios prilej pentru cunoașterea și mai adâncită a realizărilor dobândite de știința și tehnica sovietică l-au constituit „Zilele tehnicii sovietice” care s'au desfășurat în cadrul Lunii Prieteniei Româno-Sovietice, sărbătoare în adânc în tradiția poporului nostru.

În plină bătălie a recoltării la gospodăria agricolă de stat Fundulea, raionul Lehtiu... Ajuțați de cele patru puternice combine sovietice, dintre care trei le-au sosit anul acesta, muncitorii gospodăriei au putut strânge la timp și în cele mai bune condițiuni bogata recoltă a nesfârșitei lor lanuri cu grâu.

Noi succese s'au obținut în anul care a trecut și în domeniul electricității țării. A intrat în funcțiune puternica hidrocentrală dela Moroeni, s'au instalat noi grupuri electrogene la termocentralele dela Dolcești și Ovidiu II, intrate în funcțiune în 1952, au înaintat mult lucrările de construcție ale termocentralei dela Sângeorgiu de Pădure. În fotografia: construcția masivă a hidrocentralei dela Moroeni.

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

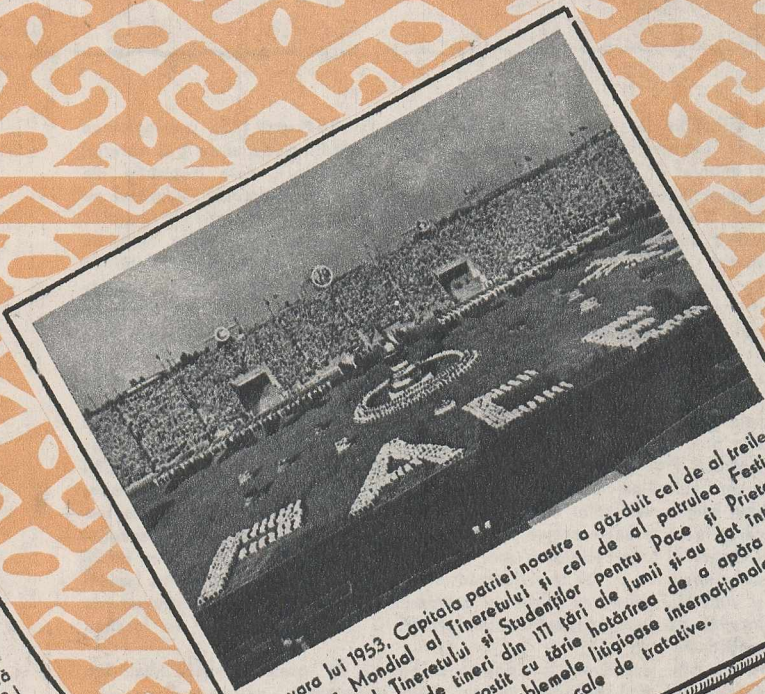
În luna Mai a avut loc un eveniment de seamă în viața țării noastre: Congresul fruntașilor din gospodăriile agricole colective. În cuvântarea sa rostită cu acest prilej, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a trasat programul măreț pentru întărirea gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole existente, pentru înființarea de noi gospodării și întovărășiri, pentru înflorirea agriculturii noastre în vederea îmbunătățirii aprovizionării populației, a creșterii nivelului de trai al tuturor celor ce muncesc.

Frumoase succese s'au dobândit în 1953 și în industria constructoare de mașini. Un asemenea succes îl constituie realizarea, în cinstea zilei de 1 Mai, a primului autocamion românesc de mare tonaj. Pentru construirea lui, colectivul de proiectare dela Uzinele „23 August” a folosit documentația tehnică sovietică.

Sănătatea și odihna oamenilor muncii și a copiilor lor, se bucura în țara noastră de o deosebită grijă. În fiecare an crește numărul celor trimiși să se odihnească și să-și îngrijească sănătatea. 443.000 — aproape o jumătate de milion de oameni ai muncii, dintre care 118.000 copii, au fost trimiși la odihnă și cură în diferitele stațiuni balneo-climaterice, în cursul anului 1953.

În vara lui 1953, Capitala patriei noastre a găzduit cel de al treilea Congres Mondial al Tineretului și cel de al patrulea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie. Treizeci de mii de tineri din 111 țări ale lumii și-au dat întâlnire la București și și-au rostit cu tărie hotărârea de a apăra pacea, de a lupta pentru ca problemele litigioase internaționale să fie rezolvate pe cale de tratative.

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind îmbunătățirea sistemului de salarizare, stimularea
 muncitorilor și creșterea productivității muncii

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind trecerea unor terenuri agricole — rezerve de stat
 în folosință veșnică a unor gospodării agricole colective
 și în proprietatea unor țărani muncitori
 cu pământ puțin și familii numeroase

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al R.P.R. și a C.C. al P.M.R.
 privind îmbunătățirea și dezvoltarea sistemului de contractare
 și achiziție de animale și produse animale, în vederea aprovizionării
 populației cu produse alimentare și a industriei cu materii prime
 și pentru încurajarea creșterii și îngrășării de animale

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind construcția de locuințe pe baza cooperării
 locatari și construcția de locuințe individuale
 prin credite acordate de stat

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind reducerea prețurilor la medicamente
 și filme radiologice

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind anularea restanțelor la produsele de toată
 proveniență din cotele obligatorii din 1952

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

HOTĂRÎREA
 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române
 privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe
 gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective;

Scutiri și reduceri de impozite pe clădiri

Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române a dat o Hotărâre prin care se stabilesc unele scutiri și reduceri de impozite pe clădiri.

Potrivit acestei hotărâri, clădirile destinate pentru locuință, deosebit în cazul pe clădiri pe teren de stat...

Hotărâre privind reducerea prețurilor la medicamente și filme radiologice

Hotărâre privind anularea restanțelor la produsele de toată proveniență din cotele obligatorii din 1952

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

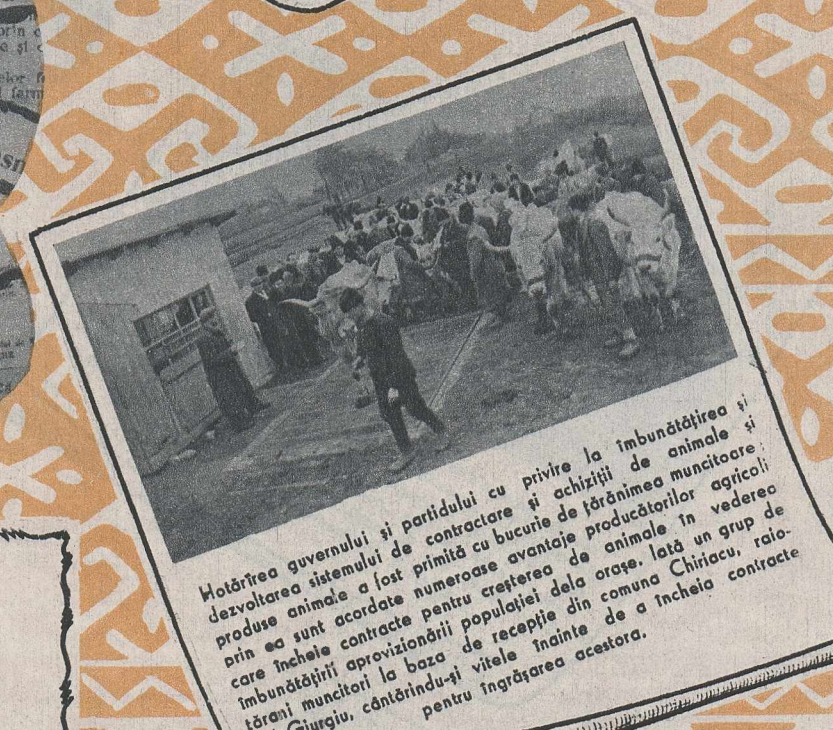
Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Hotărâre privind acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective

Ca multe alte magazine din Capitală și provincie ce desfășoară activitate de vânzare și de larg consum, și magazinul „Confecțiuni” din strada Lipscani 76, înființat anul acesta, ca și alte zeci și zeci de magazine din întreaga țară, este deschis în fiecare dimineață. În felul acesta, oamenii muncii, ocupați în producție în timpul săptămânii, pot târgui, pe îndelete, tot ce au nevoie.

Hotărârea guvernului și partidului cu privire la îmbunătățirea și dezvoltarea sistemului de contractare și achiziție de animale și produse animale a fost primită cu bucurie de țărănimii muncitoare care încheie contracte numeroase pentru creșterea de animale în vederea îmbunătățirii aprovizionării populației de la orașe. Iată un grup de țărani muncitori la baza de recepție din comuna Chiriacu, raionul Giurgiu, cântărindu-și vitele înainte de a încheia contracte pentru îngrășarea acestora.

Aprovizionarea oamenilor muncii cu produse industriale și alimentare se bucură de o grijă deosebită din partea partidului și guvernului. Anul acesta, s-au construit numeroase întreprinderi pentru industria ușoară și alimentară. La Orașul Stalin a intrat în funcțiune noua întreprindere de panificație Nr. 1 cu o mare capacitate de producție, înzestrată cu utilaj modern, perfecționat.

Plenara largită a C. C. al P.M.R. din 19—20 August 1953 a adoptat un vast program de măsuri economice în vederea ridicării nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc. N'au trecut de atunci, dela Hotărârile din August, decât câteva luni, și fapte bogate vin să întărească adevărul pe care îl cunoaște bine poporul nostru, acela că în politica partidului nostru nu există deosebire între vorbe și fapte. Iată câteva dintre măsurile luate de partid și guvern după plenara din August a C. C. al P. M. R. Hotărârile cu privire la acordarea unor scutiri și reduceri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și gospodăriilor colective; cu privire la reducerea tarifelor la apă, salubritate și canalizare; cu privire la îmbunătățirea și dezvoltarea sistemului de contractare și achiziție de animale și produse animale, pentru încurajarea creșterii și îngrășării de animale; reducerea prețurilor la medicamente și filme radiologice; cu privire la îmbunătățirea sistemului de salarizare, stimularea calificării muncitorilor și creșterea productivității muncii; cea prin care se stabilesc unele scutiri și reduceri de impozite pe clădiri; Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale prin care se reduce impozitul asupra salariilor muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor și impozitul asupra veniturilor oamenilor de literă, artă și știință; cu privire la trecerea unor terenuri-rezerve de stat în folosință veșnică a unor gospodării colective și în proprietatea unor țărani muncitori cu pământ puțin și cu familii numeroase; cu privire la reducerea tarifului de energie electrică pentru luminat și utilizări casnice; cu privire la acordarea de credite pentru construirea de locuințe pe baza cooperării între locatari și pentru construcția de locuințe individuale, etc.

Aceste măsuri au fost primite cu bucurie de oamenii muncii din țara noastră. Ei văd oglindită în ele grija permanentă, părintească pe care partidul și guvernul o poartă îmbunătățirii continue a vieții lor și a familiilor lor. La grija pe care le-o poartă partidul, oamenii muncii răspund prin fapte, prin lupta de zi cu zi pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin, în crearea unui belșug de produse pentru popor.

Alături de noul edificiu al Teatrului de Operă și Balet, de teatre în aer liber „Nicolae Bălcescu” și „23 August”, din București, și altele noi locașe de cultură construite în acest an în întreaga țară, se ridică semeață și clădirea noului cinematograful „Înfrățirea între popoare” din cartierul Bucureștii Noi.

Pentru aprovizionarea populației cu cât mai multe produse alimentare, se înființează, prin grija partidului, noi și noi fabrici, lăsa în fotografie, noua secție de umplut borcane la fabrica de conserve Mureșeni din Tg. Mureș, construită în acest an.

„Matei Millo” de M. Ștefănescu, „Furtună în munți” de Kiss și Kovács, „Simeon Albec” de S. Andreescu și T. Mănescu, „Schimbul de onoare” de M. Davidoglu, „Afaceriștii” de Tudor Șoimaru, „Cezul Benetti” de R. Bourreau și H. Deleanu, „Logodna” de Ianos Molnar, „Nepoșii gornistului” de S. Coroamă după scenariul lui Bruckstein, — lăsa numai câteva din numeroasele piese valoroase montate pe scenele a diferite teatre din Capitală și provincie, în 1953. În fotografie: o scenă din piesa „Schimbul de onoare.”

Anul 1953 a fost bogat în inițiative patriotice, pornite din dorința de a da celor ce muncesc produse tot mai multe, mai ieftine și mai bune, inițiativa Elenei Chișiu, pornită sub lozincă „să dăm fire de calitate superioară, pentru țesături de calitate superioară”, inițiativa stahanovistului Nicolae Militaru, cea a stahanovistei Victoria Doroștel de la fabrica „Flora” — precum și alte numeroase inițiative sunt aplicate cu succes de mil de muncitori, în fotografie: stahanovista Elena Chișiu de la „Industria Bumbacului A”, expandându-și inițiativa în fața colegiului Ministerului Industriei Ușoare.

În regiunea Pitești au fost descoperite și date în exploatare în acest an bogate zăcăminte de petrol. Pe aceste meleaguri, chemate la o viață clochetitoare, au apărut noi așezări omenești, așa cum au apărut în atâtea alte regiuni ale țării. În noile așezări se construiesc, datorită griii partidului pentru îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale celor ce muncesc, locuințe pentru oamenii muncii. Fotografia noastră reprezintă un aspect al noului oraș al petroliștilor de la Valea Cănelor.

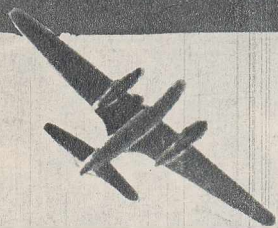

Sportul capătă în țara noastră o dezvoltare din an în an tot mai puternică. În 1953, numai în competițiile atletice de masă au fost atrași peste două milioane de tineri și tinere. Lăsa o cifră cu care nu s'ar putea mândri nicidecum capitaliștii în fața diferitelor echipe reprezentative de peste hotare, atleții noștri — în frunte cu Iliu Șavel, Ion Soter, Petre Zămbreșteanu, Iolanda Balaș și alții — au dovedit o înaltă măiestrie. În fotografie: aspect de la campionatul internațional de atletism ale R. P. R. pe anul 1953.

PRIN LUMEA LIBERTATII

de Eugen FRUNZĂ

Așadar pornim. Străbătând în-părăția văzduhului, vom coborî peste câteva zile la capătul celălalt de lume, ne vom școate șep-cile și, rotindu-ne privirile peste acel pământ de necuprins, vom saluta soarele marii Chine libere...

O scurtă smucitură... Și o ul-timă încercare de a comunica, prin semne, cu cei ce ne-au petrecut pe aeroport. Când privești pe gemulețele scunde, în adâncimi

insorite, se desfășoară panorama Bucureștilor. Apoi, câmpiile, sfo-rile de argint ale pâraielor, iarăși câmpii, punctate din când în când de așezări omenești stră-juite de verdeața toamnătecă a pomilor... Așadar am plecat!

Să-ți descriu, cititorule, ce a urmat? Să desfășor înaintea ochi-lor tăi harta vie a nesfârșitelor întinderi pe care le-am străbătut?

Nu mă încumet s'o fac. M'am

asezat la masa de scris cu sfiata și—iartă-mi cuvântul — amărăciu-nea pe care le simți în fața unor sarcini ce te depășesc. Dar și cu sentimentul că totuși, măcar o frântură, o mică frântură din ceea ce am adus cu mine din marea călătorie, voi fi în stare să-ți dăruiesc.

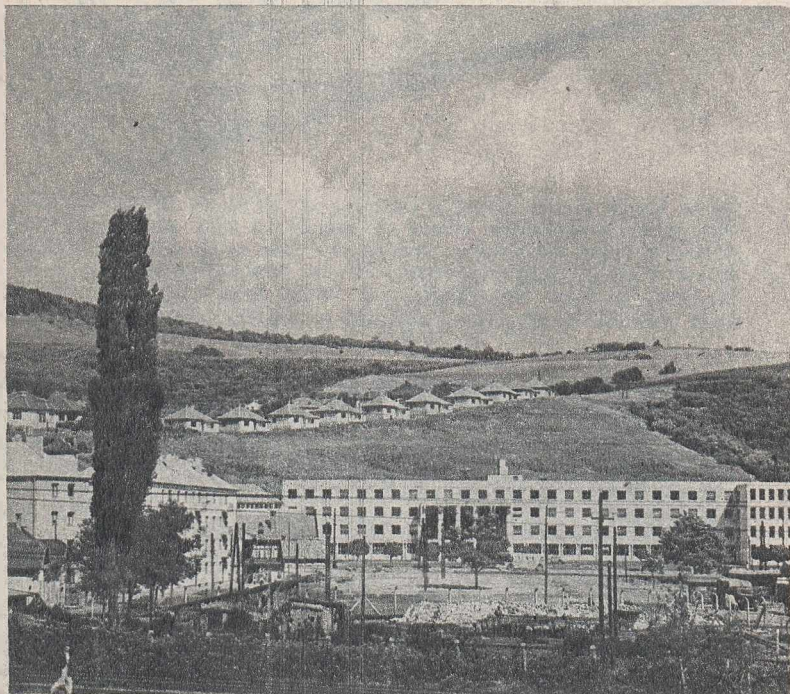
București — Moscova — Pekin. Cândva, în anii copilăriei, răsfoiam cu plăcere atlasele. În fața ochilor mei uimiți răsărea, ca în basme, imensitatea lumii căreia oamenii i-au împrumutat în cursul miilor de ani istoria lor zbuciumată.

Poate odraslele foștilor diplomați burghezi sau călătorii obezi, pe care plictiseala trândăviei îi chema spre depărtări, priveau atla-

sele cu ochi mai reci, mai voluntari. Poate atlasul se scufunda sub ochii lor cuprinși de somn după ce lua forma unui uriaș fișic de aur. În fond, burghezia a știut să se elibereze de toate visurile mari, omenești. Și de visul marilor călătorii fără procură comercială și fără cătușă în valiza diploma-tică. Eu însă adormeam adeseori cu gândul la palmierii pe care — așa credeam — n'aveam să-i văd niciodată aenea.

Și totuși... București—Moscova—Pekin. După câteva ore de zbor mă aflam într'o odaie liniș-tită a hotelului „Național” din capitala Uniunii Sovietice. Dacă ar fi să spun într'un cuvânt ce mi-a plăcut mai mult la Moscova — aș spune: aerul. Da, aerul acela pe care îl aspiri cu o ciu-dată plăcere; aerul pe care, îm-preună cu milioanele de mosco-viți, îl sorbi în voie, mult și adânc; aerul în care plutesc parcă aromele marilor bătălii și victorii închinată fericirii oamenilor; aerul în care calmul și siguranța se împletesc cu o vioașie fără seamăn. În aerul Moscovei pare că și-au dat întâlnire toate cântecele omu-lui. Da, prieteni, aerul Moscovei e de neasemuit.

La geamul hotelului poți sta ceasuri multe, ca vrăjit. În fața ta, la câteva zeci de metri, se înalță zidurile Kremlinului. Seara, stelele din vârful turnurilor moscovite domină strălucirea stelelor cerești. Scufundă-te în liniștea nopții și vei simți parcă, înviind din adâncuri, glorioasa istorie a acestui oraș. Privește,

Partidul celor ce muncesc din Ungaria ca și celelalte partide comuniste și munci-torești din țările de democrație populară, a luat în cursul anului 1953 o serie de măsuri deosebit de importante în vederea îmbunătățirii multilaterale a condițiilor de trai ale oamenilor muncii. Pe linia acestor măsuri s'au lărgit și s'au intensificat construc-țiile de locuințe, atât la orașe cât și la sate. Iată, în fotografie, unul din minunatele aspecte ale grăii față de om a partidului și guvernului în R. P. Ungară. Alături de clădirea Sfatului Popular (în stânga) din localitatea Solgátarjani, s'au construit noi locuințe muncitorești. Pe planul al doilea al foto-rației pot fi văzute locuințele indi-viduale, pentru construirea cărora statul a acordat muncitorilor împrumuturi de lungă durată și materiale de construcție ieftine. În cursul anului 1954, guvernul ungar va cheltui pentru construirea de locuințe cu 800 milioane forinți mai mult decât în 1953.

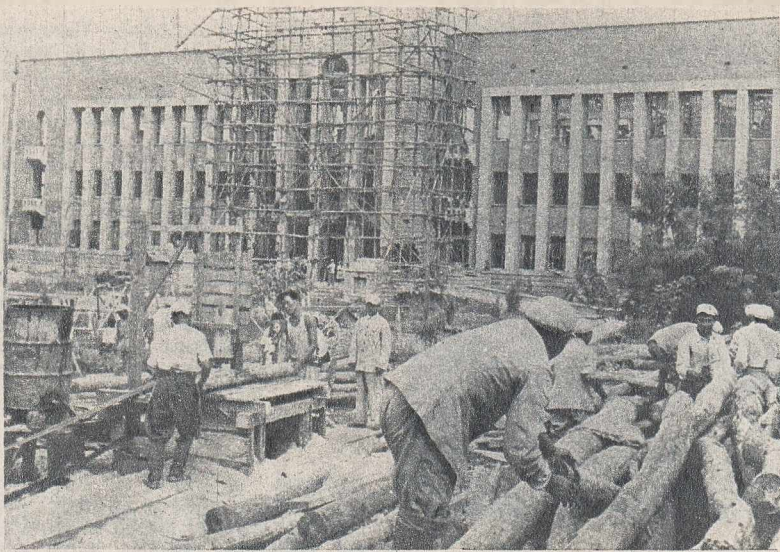
noaptea, departe în jurul tău, și vei zări o scilpitoare diademă așezată pe fruntea Moscovei. Sunt clădirile înalte, soli ai comunismului, vestind lumii propria-i strălucire de azi și cea de mâine. Pășește, așa, de unul singur, printre oamenii sovietici, pe străzile largi și parcă nesfârșite, coboară în stațiile metroului, așează-te în rând cu moscoviții în sala de spectacol a Teatrului Mare, ocupă un loc la masa rotundă din colțul primului „Gastronom” întâlnit în cale — și vei avea senzația că ai depășit timpul tău, că ai intrat pe poarta unor vremuri viitoare, pline de frumusețe și de lumină pentru om. Trezește-te în zori și, după ce ți-ai luat rămas bun dela liftier și portar, îndreaptă-te, cu inima grea de păreri de rău, spre aeroportul situat lângă Moscova.

Afară e răcoare și liniște. Puținele ferestre luminate pare că-ți zâmbesc la despărțire. Noua Universitate „Lomonosov” te petrece din înălțimea cerului, ca pe un bun și vechi prieten. Fără să vrei, înforci adeseori capul și aduni în tine, în aceste ultime clipe, imaginea caselor mărginașe ale marelui oraș. Și pe urmă — ce păcat! — toate acestea trec în amintire. Dar, oricât ai trăi și călători de aci înainte, vei purta în tine marea forță a unei încrederi nelimitate. Vei purta în tine mândria de a fi fiul unei țări asupra căreia se revarsă, în libertate, luminile Moscovei. Vei purta în tine siguranța că aceste lumini sunt și vor fi puterea biruitoare a vremii noastre. Cine și ce ar putea să le stingă vreodată? Nimeni și nimic! Viitorul fericit al omenirii a ancorat definitiv în portul de avangardă al lumii.

Orele se scurg alene, topindu-se undeva în spațiile nesfârșite ale cerului sovietic. Urcat deasupra norilor, avionul pare că lunecă pe o uriașă plapomă de mătase argintie. Privirea cată în zadar să atingă pământul. Dar cine dintre noi nu simte, adânc în suflet, mireasma acestui pământ binecuvântat de poporul erou care, pentru prima oară în istorie, a sfărâmat lanțurile opresiunii și ale exploatarei omului de către om.

Cazan — Sverdlovsc — Crasnoiarsc — Novosibirsc — Omsc — Ircuțc. Dela plecarea noastră din Moscova au trecut mai mult de 24 de ore de zbor. Și totuși ne aflăm încă pe teritoriul sovietic. Am străbătut o distanță mai mare ca jumătate din diametrul globului pământesc. Și încă ne aflăm pe teritoriul sovietic. Am ieșit în întâmpinarea soarelui cu nu mai puțin de patru ore. Uitându-te la ceas, cauți să reconstitui în minte poziția acelor de pe cadranul deșteptătorului de acasă. Ce distanță am parcurs, tovarăși, ce distanță colosală! Și încă ne aflăm pe teritoriul sovietic.

Deasupra Siberiei bate vântul toamnei târziu. În aerogara dela Ircuțc e cald și plăcut. Aparatul de radio umple odaia în care poposim cu o melodie născută în stepele Ucrainei. Și dincolo, dincolo de Ucraina?! Acolo e patria noastră. Și acolo răsună acum cântece de luptă și muncă. Și acolo oamenii își clădesc viața cea adevărată. Și mai încolo, dincolo de patrie?! Renaște din ruine mândra Varșovie; strălucesc turnurile aurite ale Pragăi; flutură steagurile roșii deasupra Dimitrovgradului. Se zbuguie în

„Toate forțele pentru refacerea patriei!”. Sub această lozincă se desfășoară în Republica Populară Democrată Coreeană o vastă mișcare populară pentru refacerea și reconstrucția grabnică a țării. Din ruine se înalță orașe și sate întregi, case de locuit, fabrici, școli, spitale, etc. Și în opera de reconstrucție a țării, poporul coreean se bucură de ajutorul generos al marelui popor sovietic, care a pus la dispoziția sa suma de un miliard ruble, de sprijinul frătesc al poporului chinez, ca și de ajutorul celorlalte țări de democrație populară. Deasemeni, un ajutor prețios îl dau voluntarii chinezi, care participă activ la muncile de reconstrucție, tot așa cum în zilele războiului au luptat cot la cot cu frații lor coreeni împotriva invadatorilor americani. În fotografie, un aspect al muncilor pentru reconstrucția Phenianului.

apa limpede a Balatonului copiii Ungariei noi. Pe înguste poteci de munte ale Albaniei răsună cântecele libertății. Și, poate chiar în acest moment, undeva, pe malurile Elbei s'au deschis pentru prima oară porțile unei noi maternități... O, depărtări, depărtări, încerc să vă adun în minte și nu reușesc. Ce distanță am parcurs, tovarăși, ce colosală distanță! E în suflet o mândrie și o siguranță netrăite până acum. Vedeți, toate acestea fac parte din lumea socialismului! Toate, toate! În curând vom părăsi pământul sovietic. Vom străbate noi spații imense în drumul nostru spre răsărit. Ce depărtări ne așteaptă, uriașe depărtări! Și toate acestea fac parte din lumea socialismului!

Pornim? Da, urcăm în avion! E încă noapte. Din când în când răsar din întuneric roiuri de lumini. Minunată e imaginea orașelor, noaptea. Orașe, orașe, niciodată să nu se stingă luminile voastre! Creșteți și vă înmulțiți sub steagul de purpură al păcii și vieții!

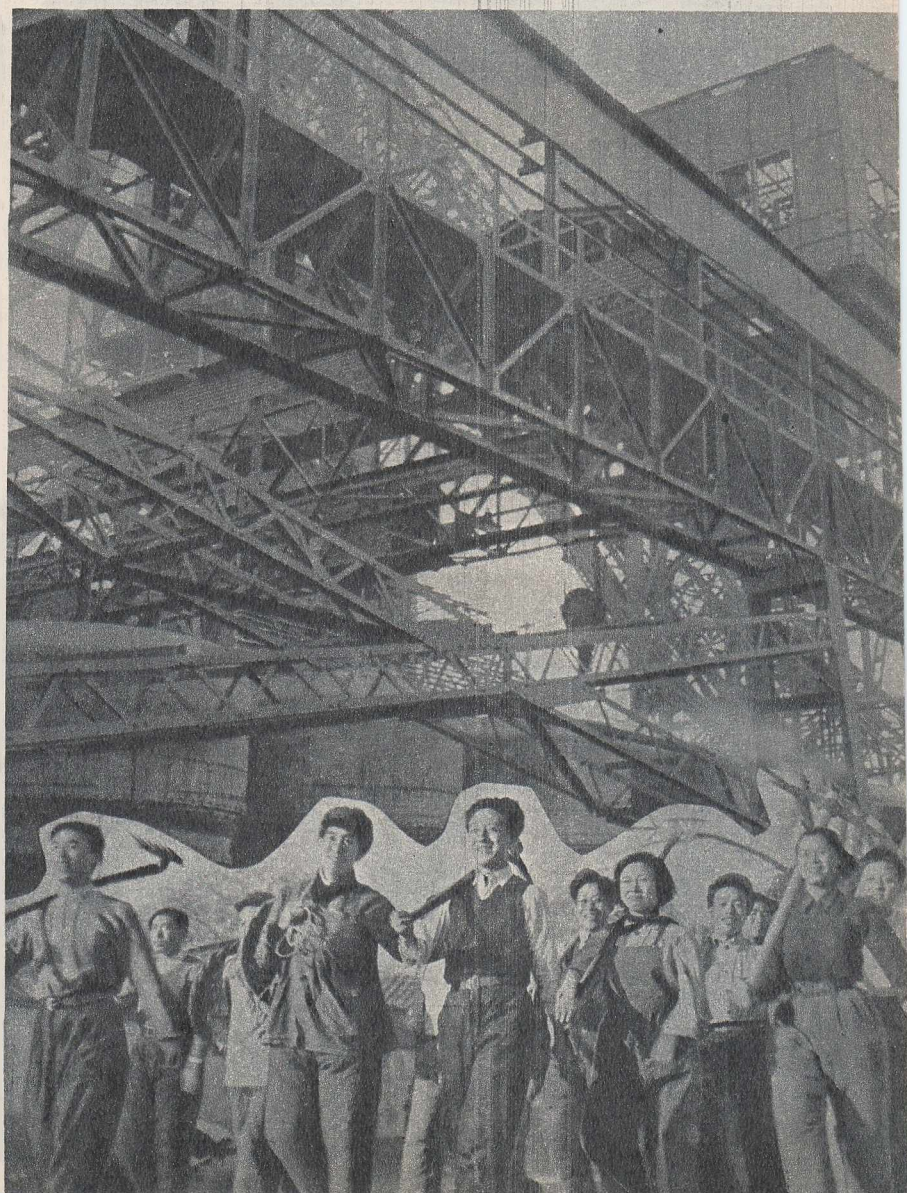
În zori, scânteind ca o nesfârșită oglindă, apare în adâncuri lacul Baical. Zburăm peste coifurile de argint ale bătrânilor munți Saian. Țara ce se întinde sub noi e leagănul unui popor străvechi de pători: Republica Populară Mongolă. Femeile acestea îmbrăcate în șalvari de culoare verde, purtând lungi coșite împletite cu migală, bărbații cu căciuli mițoase și pipe lungi măias-

Pășiți înainte, tovarăși constructori ai Chinei Populare! Uzinele, fabricile, barajele, ogoarele marii voastre patrii vă aparțin. Voi le construiți, voi le stăpâniți, voi le folosiți pentru bunăstarea și fericirea voastră! Robii de ieri ai imperialismului sunt astăzi cetățenii liberi ai Republicii Populare Chineze. Cinci sute de milioane de chinezi luptă cu avânt revoluționar în rândurile uriașelor forțe care stau de strajă păcii în lumea întreagă.

mult de un sfert de veac steagul libertății. Ofițerul de serviciu ne întâmpină ca pe niște vechi cunoscuți. Își amintește de concertele Ansamblului de cântece și dansuri al Forțelor noastre Armate, care a poposit nu demult în capitala R.P. Mongole. Îmi amintesc și eu de tânărul dramaturg mongol care ne-a vizitat țara cu ocazia centenarului Caragiale, de minunatele dansuri populare mongole din timpul Festivalului. Da, suntem într'adevăr vechi cunoștințe...

Zborul deasupra unui deșert e desigur monoton, precum e deșertul însuși. E și trist. Poate deaceia am tăcut cu toții în timpul zborului deasupra pustiei lui Gobi. Dar dacă pământul acesta arid, acoperit doar pe-a locuri de petecele mușchilor galbeni-verzii, nu-ți dăruie emoția frumosului și nu-ți inspiră cântece de veselie, totuși conștiința că te găsești într'o lume în care văzând cu ochii deșerturile devin, din voința omului liber, grădini înfloritoare, te face să fii mândru de frumusețea-viitoare a acestor ținuturi.

Inchipuiește-ți acum, cititorule, că — după ce ai poposit un ceas la aerogara Sain-Șanda, în mijlocul pustiei, după ce ai urmărit cu privirea un șir de cămile legându-se agale către miazănoapte și după ce ai strâns în brațe un copilăș mongol, greu ca un pui de urs — te salți în zbor peste niște munți îngemănați, de culoarea toamnei, și intri, la 2000 metri deasupra pământului, în marea Chină liberă. Peste puțin avionul chinezesc care ne-a preluat, cu emoții cu tot, încă dela Ircuțc, începe coborișul, în miez de zi, deasupra unui imens oraș

Dela Siba până în pădurile Vietnamului luptător, opt sute de milioane de oameni luptă uniți pentru aceeași cauză: apărarea păcii. Bravul popor vietnamez rezistă cu eroism de mai mulți ani asalturilor furibunde ale colonialiștilor francezi, susținuți față de către militaristii americani. Dar și în ceasurile cele mai grele ale războiului pentru apărarea patriei lor, patrioții vietnamezi nu încetează să lupte activ pentru pace. Fotografia noastră redă o scenă impresionantă: în spatele frontului de luptă, într-una din veștele populare din pădurile Vietnamului liber, căștăcitorii întreceri în producția semănăse Apului pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri.

Îmbrăcat în flori și verdeață. S'a pierdut undeva în zaro șerpuitorul trup de piatră al marelui zid chinezesc, rădărit parcă din negura unor vremi nefchicpuit de depărtate. Apar acum acoperiturile viu colorate ale vechilor clădiri, ale palatelor și templelor pechinez. Plutim între pânzele de un albastru transparent ale corului și covorul în mii de nuanțe asternut pe pământ. Așadar aceasta e maroa republică a poporului chinez! Așadar am ajuns în țara celor cinci sute de milioane de oameni liberi! Ce distanță am parcurs, tovarăși, ce coloză distanță! Și încă ne aflăm în lumea socialismului! Dar ce vorbesc: încă! În fața noastră se întind nu mai puțin de 11 milioane kilometri pătrați din suprafața globului pământesc. Europa întreagă s'ar putea adăpostii cu ușurință în acest pățul gigantic. Și fiecare metru pătrat al acestui pământ eliberat înseamnă o nădejde mai mult și un mormânt mai puțin în lume.

Am aterizat! Cludat de repede s'au întâmplat lucrurile. Iată-ne încărcăți cu buchete de flori, înconjuțați de chipuri prietenești.

sămbitoare. Sunt gazdole noastre pentru următoarele șase săptămâni. tovarăși chinezi veniți în întâmpinarea noastră pe aeroport. Oare mai al timp în asemenea cilpe să cercetezi fețele oamenilor, să privești în ochii lor? Mănuile, doar mănuile ce se strâng frățește, privesc parcă adânc în suflete și se încarcă de o nespuză căldură. Dar e o mână care mi-o cuprinde pe a mea mai îndelung și mai stăruitor decât altele. E și un glas care mă îndeamnă parcă să-mi înving emoția și să privesc spre chipul omului din fața mea. Imi ridic privirea...

Și dacă doi oameni au stat îndelung îmbrățișați pe aeroportul din Pekin, e pentru că întro București și capitala Chinei populare e un drum al inimii care nu cunoaște depărtări.

— Să trăiești, Ian-So!

— Pace și prietenie!

Ian-So e scriitor, autor al unui minunat cărți despre Coreea. Pe Ian-So l-am cunoscut la București în timpul Festivalului. Acum stăm brațe în brațe la Pekin. Într'o clipă îmi răsar în minte imaginea străzilor bucureștene, răsunând de cântecele tuturor neamurilor pământului. Aud aplauzele nesfârșite ce însoțesc mândra coloană a tineretului chinez defilând pe Stadionul „23 August”. Îi văd pe eroeii apărători ai Coreei, coreeni și chinezi, acoperiți de florile victoriei și ale prieteniei. Îmi apare în față tabloul de neuitat din sala Congresului tineretului în clipa când se anunță maroa biruință: încheierea armistițiului. Dealungul și dealatul Coreei în-sângerate, dar victorioase, văd cum se înalță șcololele noilor construcții.

— Să trăiești, Ian-So!

— Pace și prietenie!

Voi încheia aceste rânduri, cititorule, la pragul marii țări în care chiparoși bătrâni de peste o jumătate de mileniu își scutură cu umbră frunzișul, când îi trezește în zori pasul celor 500 milioane de stăpâni, sclavi până mai ieri. Mii de kilometri dospert capetele acestel țări. Imi va fi dat în curând să poposesc la umbra unui palmier și să ascult îndepărtatul zvon al Pacificului. Mă voi gândi atunci la toți aceia care, dela malurile Elbei și până în pădurile Vietnamului, și-au cucerit marele titlu de cetățeni al lumii libere; la toți aceia care alcătulesc uriașa forță de șoc a omenirii, în apărarea păcii și a dreptului la ferice.

Cată mândria și încrederea în forțele sale se citește pe chipul acestui tânăr muncitor polonez! El știe că prin munca sa evăntată de zi cu zi a contribuit la fabricarea în serie a minunatelor tractoare poloneze „URSUS”. Când aceste mașini puternice vor lua drumul satului, pentru a ajuta țărănilor muncitori la obținerea unor recolte cât mai bogate. În vederea dezvoltării pe mai departe a agriculturii, guvernul polonez a sporit investițiile capitale în acest domeniu, astfel încât în 1955 aceste investiții vor fi cu 45% mai mari decât cele de până acum.

Fericiți sunt copiii aceștia care cresc și se dezvoltă văzând cu ochii sub acoperirea regimului democratic și pașnic al Republicii Democrate Germane. Tocmai de aceea milioane de germani conștienți din apusul și răsăritul Germaniei luptă din răspaturi pentru a zădărnici conspirația războinică a axei Washington — Bonn, care amenință din nou viața lor și a copiilor lor. Fotografia reprezintă un aspect din viața plină de bucurii pe care o duc copiii oamenilor muncii într-unul din căminele de zi din R. D. Germană.

La mulți ani tovarăși!

— Scrisoare din Moscova —

de E. RIABCIOV

Soarele răsare la răsărit. Anul Nou vine peste munții Ciucotcăi, peste vulcanii din Camciatka, peste ceturile din Curile: La Vladivostoc se și aude clinchet de pahare, în satele Orientului îndepărtat se cântă cântece în jurul meselor, slăvind Anul Nou. Acum, la Moscova este deabia ora 4 după amiază și pregătirile pentru sărbătoare sunt în toi.

Anul Nou vine peste lanțurile munților, prin desigurile taigalei, vine în mii de orașe și sate și vede schimbările uimitoare din Țara Sovietelor. Iată Marea Irtiș, o mare artificială care se întinde între munții Altai; printre stâncile Irtișului se înalță, măreață și strălucitoare, hidrocentrala din Ust-Camenogorsk; peste stepele și trecătorile Siberiei trece o nouă linie ferată — Iujib (Siberianul de Sud). În această noapte de Anul Nou, vreunul dintre pasageri va aprinde probabil în compartimentul său, lumânările unui pom de iarnă și va ura tovarășilor săi de drum: „La mulți ani!”. Scânteiază luminile în cartierele muncitorești și în magazinele de pe străzile noi ale noului oraș Angarsc... Și peste tot unde Anul Nou își va arunca privirea — peste tot va vedea o țară imensă, prinsă în vârtoarea construcției pașnice, va vedea bucurie și fericire.

Anul 1953 va rămâne mult timp întipărit în inimile și în amintirea noastră. A fost un an de mărețe victorii ale poporului sovietic în lupta pentru comunism. În acest an industria socialistă a înregistrat noi și noi succese.

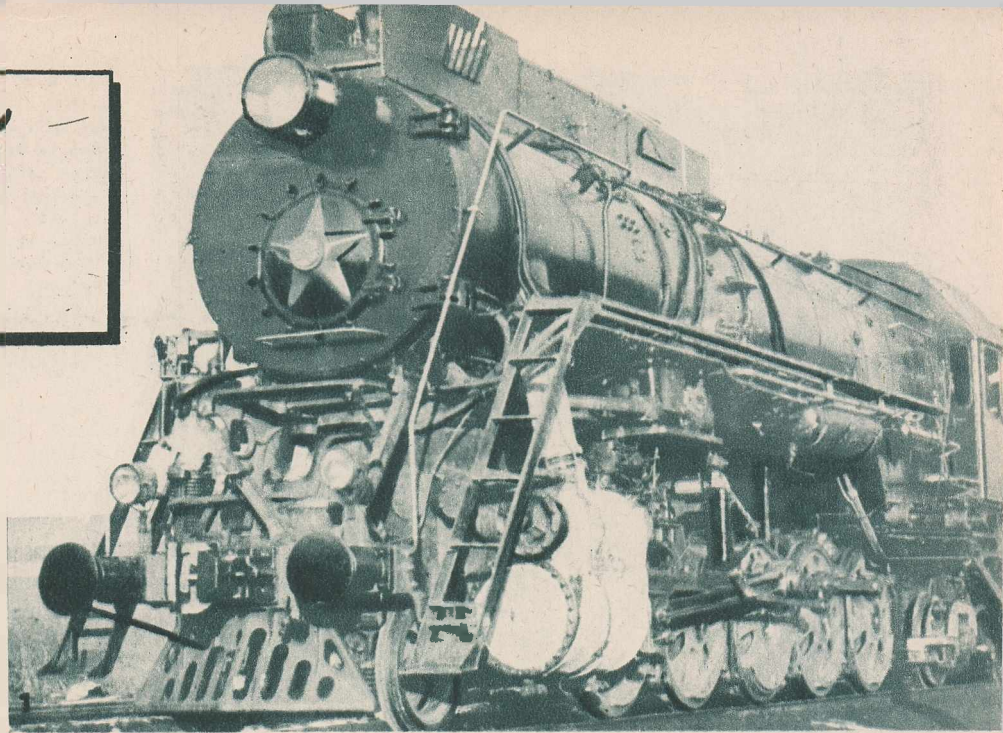
Priviți această realizare nouă, puternică locomotivă „1-5-1” (fotografia 1) construită de curând în uzinele metalurgice „Revoluția din Octombrie” din Vorosilovgrad. Minunata locomotivă a și pornit

în prima sa cursă pe linia ferată. Mașina aceasta plină de forță întrușipează parcă transportul și întreaga industrie sovietică în necontenită dezvoltare, în mersul ei înainte.

Fotografia 2 vă prezintă limuzina sovietică „Pobeda” alături de gigantică remorcă cu descărcare automată „MAZ-5210”. În anii de după războiul pentru Apărarea Patriei, orașul Minsk — capitala Republicii Bielorusie — a fost reconstruit. Pe lângă multe alte edificii grandioase s'a înălțat aici o uriașă uzină de automobile. Această uzină modernă „MAZ” produce giganticele autocamioane basculante de 25 tone. Nu de mult uzina a început să producă remorci uriașe cu capacitate de 40 tone.

Cu ajutorul unui mecanism hidraulic în numai 30—40 de secunde noua remorcă poate vărsa întreaga încărcătură de pământ. Ea înlocuiește mai mult de zece autocamioane mari, fiind condusă de un singur om.

Asemenea mașini mari și perfecționate sunt necesare țării noastre care desfășoară pe scară largă o uriașă construcție de hidrocentrale, uzine, orașe și canale, unice în felul lor. Una din aceste construcții se află în munții Jiguli, pe malul marelui fluviu rus Volga. Nu e departe ziua când peste aceste locuri va luci oglinda uriașă a apelor nescărmite ale unei mări artificiale — Marea Cuibișev. Va fi cea mai întinsă mare de acest fel din lume. Și tot aici va intra în funcțiune hidrocentrala Cuibișev care deasemenea nu-și are seamăn. Constructorii gigantice centrale hidroelectrice vor petrece Anul Nou în orașul Jigulevsc de curând

construit și nu de mult însemnat pe hartă.

Dar înainte de a se așeza la masa sărbătorească, fiecare om sovietic verifică: oare a făcut tot ce trebuia, tot ce a fost planificat de el, în 1953, nu a rămas cumva

dator cu ceva față de țară? Și el își răspunde: a muncit cu cinste, munca a fost pentru el bucurie, mândrie și fericire.

Priviți fețele metalurgiștilor ruși, ucrainieni și chinezi (fotografia 3) care au îndeplinit planul lucrând

laolaltă în uzinele din Zaporojie. Cât de satisfăcuți sunt ei, ce mândri de succese repurtate! Din îndepărtata Chină, îndepărtată în spațiu dar atât de apropiată inimilor noastre, au sosit Ciu-Ci-Fan, Tsian-De-Van, Liu-In, Liu-Han-I și tovarășii lor. În Uniunea Sovietică ei au găsit prieteni dornici să le împărtășească experiența lor, știința și măestria. Fețele prietenilor-tovarăși sunt numai zâmbet, sunt luminate de bucuria victoriilor în muncă.

Mărfurile textile de tot felul abundă magazinele moscovite. Fotografia noastră (nr. 4) prezintă unul din raioanele bogat asortate ale unui magazin, de curând înființat la Moscova. Multe asemenea magazine, saloane și ateliere au fost deschise în 1953 la Moscova, Leningrad, Kiev, Odessa, Tbilisi și în alte ne-

numărate orașe și sate din Țara Sovietelor.

În Uniunea Sovietică ca și în țările de democrație populară totul se face pentru om și în numele omului. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și Guvernul Sovietic au publicat în 1953 istoricele hotărâri cu privire la creșterea bunei stări a poporului sovietic, cu privire la sporirea producției mărfurilor de larg consum, cu privire la dezvoltarea agriculturii socialiste și lărgirea prin toate mijloacele posibile a comerțului.

În acest an noi și noi întinderi de pământ, odinioară pustii și lipsite de rod, au fost înviorate de apele aduse din belșug prin canalele de irigație. Și aici a început să crească pâinea bogată, iar lacurile și mările noi aparute pe harta țării au început să fie populate de pești.

Nu a trecut decât un an de când a început să funcționeze canalul Volga-Don — cea mai mare construcție hidrotehnică din lume — și locuitorii din regiunile Rostov și Stalingrad au și început să culegă roadele acestei mărețe realizări.

Să ne mutăm acum de pe malurile Donului liniștit în Gogolevo, un obișnuit sat ucrainian. Acest sat nu este însemnat pe orice hartă. Cu atât mai interesant este să-i cunoști viața de toate zilele. Pe ulița principală a satului se ridică o casă de piatră în care s'a deschis nu de mult un restaurant. Menu-ul numără 10—12 feluri de bucate și se pregătesc zilnic sute de porții de mâncare.

Magazinele din Gogolevo au o activitate intensă. Numai un singur magazin a vândut într'o lună produse textile în valoare de 50 de mii de ruble, 3 televizoare „Leningrad“, moble, articole de menaj, instrumente muzicale. De

curând contabilul colhozului „Ucraina Roșie“, Andrei Ilarionovici Ivanîțki, a cumpărat un pian. Iată, (în fotografia 5) întreaga familie Ivanîțki adunată la o seară de muzică. La pian fiica lui Andrei Ilarionovici, Vera. În noaptea de Anul Nou, mulți colhoznici ai artelului „Ucraina Roșie“ vor viziona la ei acasă prin televizor transmisiunile festive din Kiev.

La Penza, în ajunul Anului Nou, vânzarea de automobile este în toi (fotografia 6). Colhoznicii care au prestat multe zile-muncă cumpără automobile confortabile „ZIM“. Pe șoselele înzăpezite, vor trece în noaptea de Anul Nou nenumărate limuzine „Pobeda“, „ZIM“, „MOSC-VICI“ și departe, departe, prin păduri și câmpii, se vor revărsa cântecele pline de bucurie și fericire ale acelor care dau țării pâinea.

Ne-am plimbat pe aripile gândului aproape prin întreaga Țară Sovietică. Anul Nou a venit din Răsărit, iar în turnul Spaschi dela Cremlin bat acum orologiile... Arătătoarele de aur ale ceasurilor vestesc miezul nopții.

La mulți ani, prieteni!

Dar de ce — vă veți întreba — a pus autorul aici fotografia sculpturii fetei ruse (fotografia 7) care își întinde mâna cu un gest plin de hotărâre și totodată de chemare? Această statuie este întruchiparea minunatului și puternicului fluviu rusesc — Volga. Acum, de Anul Nou, Volga se află sub povara sloiurilor de gheață. Dar primăvara va topi gheața și rupând zăgăzurile iernii va aduce pe valurile Volgăi vapoare fără număr, va adăpa ogoare și livezi și multe prefaceri miraculoase vor avea loc pe malurile ei. Canalul Volga-Don a unit râul Moscova cu Dunărea. La primăvară vapoarele prieteniei vor porni până în România frățescă. Și noi știm bine că așa cum Volga și Dunărea vor învia din nou la primăvară, tot așa Noul An ne va aduce nouă tuturor — oamenilor de bună credință, oamenilor muncii și ai păcii — soare, victorie și fericire.

Slavă

Știu drumul meu, dar important e
Nu când și cum se va sfârși,
Ci pe spinarea grele-i pante
Mereu în frunte a sui.

Hai, tineret, și ne-om întrece!
Cu voi mi-e drag acest suiz.
De-ajunge la izvorul rece
Unul din voi, — nu cat pleziș.

Și n'am să rup cu lăcomie
Înfăiul edelvals brumos —
Nu-mi trebuie podoabe mie,
N'am fost nicicând un om fălos.

— Să fie fala a cui se cade,
A celor ce-au pierit în lupte,
Ca din truditile noroade
Dușmani să nu se mai înfrupte.

A celor ce-au purtat făclia
Și flamura dreptății noastre,
Să fie-a noastră casa, glia
Și slobozii noi sub zări albastre.

— Să fie fala a cui se cade,
A celor ce' nfrățiiți cu noi
Tiranii au zdrobit sub spade,
Să pună capăt la nevoi.

A celor ce pe Criș, pe Someș,
În drumul lor către Berlin,
Cu drag te-au învățat că om ești,
Și nu-i drept să trăiești în chin.

— Să fie fala a cui se cade,
A celor ce-au făcut, luptând,
Ca țara domni să n'o mai prade,
Să nu mai fie robi nicicând.

A celor ce-i numim doar simplu
Cu-acest cuvânt măreț: Partid!
A celor ce subjugă timpul
Și porți vieții noi deschid.

— Să fie fala a cui se cade,
A celor ce muncesc, vezi bine,
A omului ce-duce roade
Din câmp, din mină, din uzine.

A celor ce dau pâinea, vinul,
Cărbunele, petrolul, sarea,
Ojelul, cânepa și inul,
Și țării noastre apărarea.

Iar nouă, tineri sau bătrâni,
Fremătători ca o dumbrevă,
Destul ni-i că ni-i dată 'n mâni,
Ca s'o cântăm, a vremii slavă!

Nou meșter Manole

Cuvinte sânt optzeci de mil
Cu rădăcini pierdute'n ceață,
Și țară e și oameni vili —
Păcat că eu am doar o viață.

Cum aș putea s'o 'ntind, s'o pun,
Pe ea să treacă 'ntreg poporul,
S'o 'mpart la toți, s'o 'nalț, s'o sun,
Ca 'n ea să cânte viitorul?

Cu cât cobor mai în apus,
Cu-atât mai dragi mi-s
munți și ape,
Pe toate le iubesc nespus
Și omul mi-e tot mai aproape.

Carpații mei cu mândre crește
Și Dunăre, tu apă dragă,
De-ar fi pe-alese, cum nu este,
Cu voi aș sta veclă 'ntreagă.

Și cum n'aș sta eu cu aceea
Ce inima-i mi-a dăruit-o,
Să-i spun cu drag:

Tu-mi ești femeia,
Lumina casei ești, iubito!

Tovarăși, stare-aș totdeauna
Cu cei ce storc din visuri faptă,
Cu cei ce-au înfruntat furtuna
S'aducă-orându-lre dreaptă.

Cu cei ce așezarea sfântă
A țării trainic o ridică,
Cu cei ce dinamită 'mplântă
În stânci și drumuri noi despică.

— Da, tare dragă mi-e viața,
Cum n'am crezut că-i cu puțință,
Când îmi mijise dimineața
Prin anii grei de suferință.

Dar de clădirea vieții noi
Ca să se 'nalțe — ar cere viață,
Un suflet cere, pus de noi,
În temelie ei măreață,

Atuncea, nou Manole, eu
Pe mine m'aș zidi anume,
Deși să mă despart mi-e greu
De-această tare dragă lume.

Tragic

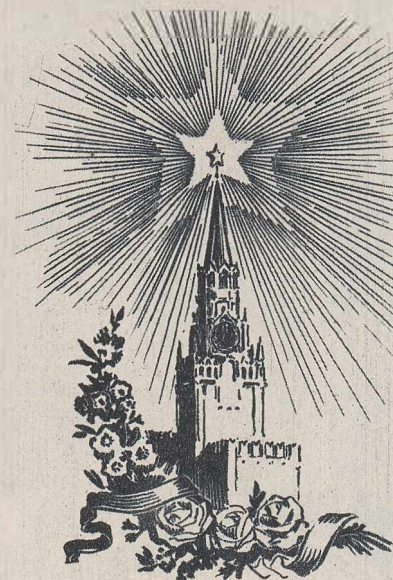
Ca țelgea-i țara sub zăpadă,
Mai cade încă? Las-să cadă!
Sânt puse boabele 'n ogoare,
Și sânt bucate în hambare.

Pe masă este pâine dalbă,
În cană-i vin și-i sărbătoare.
Și ai o față ca o nalbă,
De n'are seamăn pe sub soare.

Feciorul ți s'a 'ntors acasă,
A învățat la Leningrad —
Un loc stă numai gol la masă,
Nu vine cel întârziat...

— Ce ger o fi acum prin Tatra!
Gândești în sinea ta și faci...
Învălvorată arde vatra,
Nevasta intră cu colaci.

Inchîni, cu ochii tăi de tată
Privind copiii amândoi,
Și spui cu vorba 'nduloșată:
„Să nu mai fie 'n vecl război!”

Steaua

Stelele ca altădată,
Fiecare câte-o pată,
Ce-i drept, pată de lumină,
Ies pe bolta cea senină.

Tinerii, ca altă dată,
Ce-i drept, astăzi altă față
Și un alt băiat, s'alintă
Pe o pajiște cu mintă.

Hai și noi de mână, dragă,
Mai de drag și mai în șagă,
Poate iar o să ne peră
Că-i înflăia primăvară.

Să ne-aducem iar aminte
Stelele de mai 'nainte,
Mai ales pe-aceea care
O chemam din depărtare.

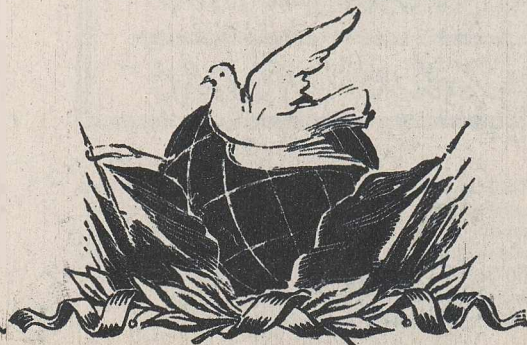
Și să ne-amintim de flori,
Dalii, trandafiri, bujori,
Și garoafe mai ales, —
Purpurii bine-înțeleș.

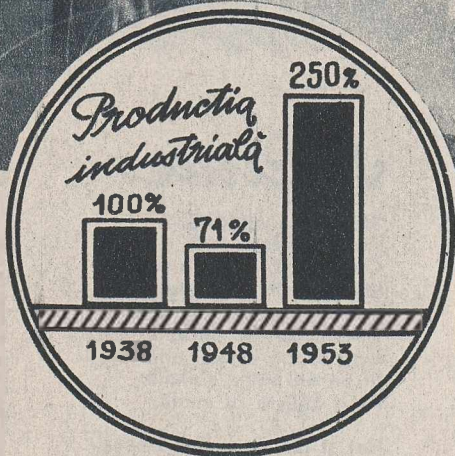
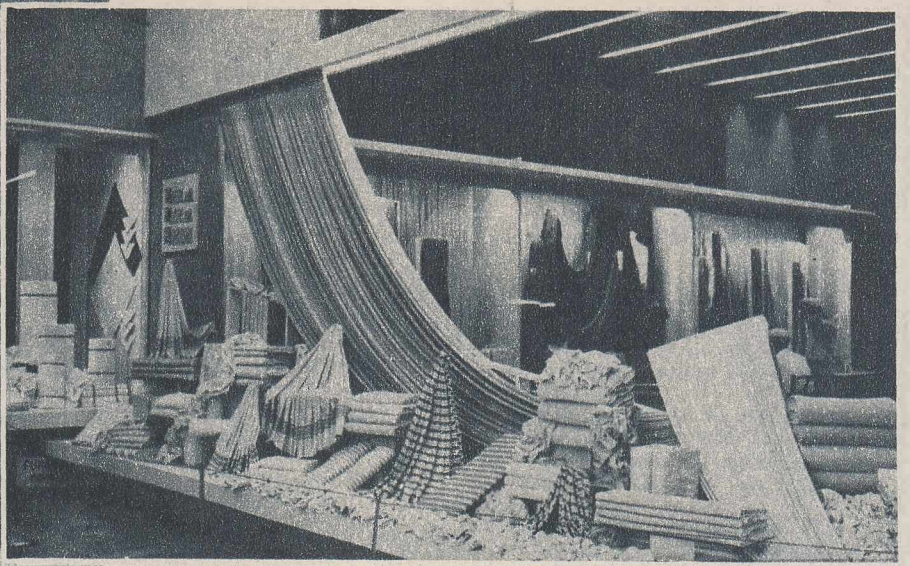
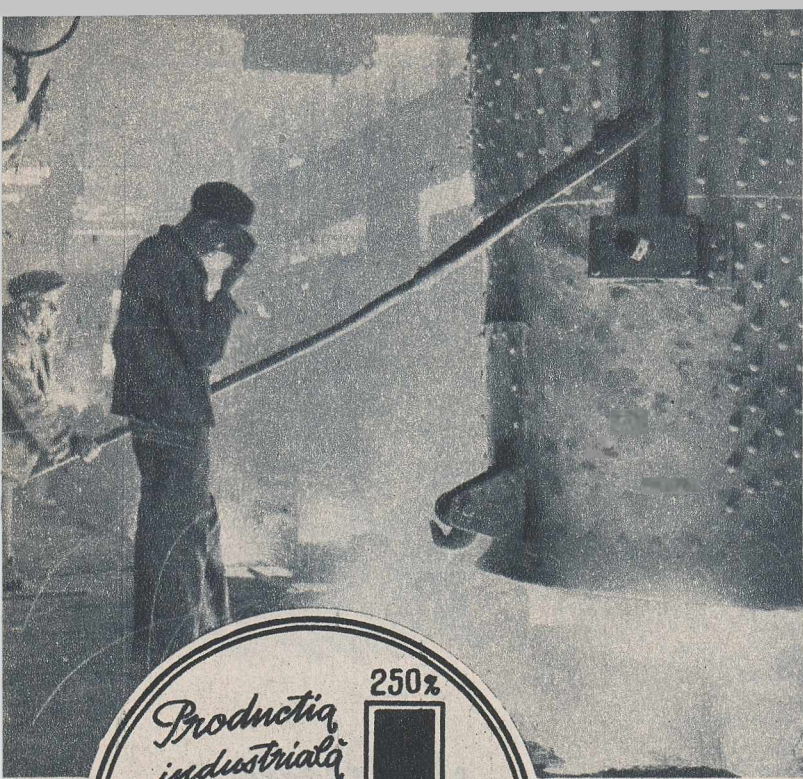
Nu că-mi pare rău de ele,
Nici de flori și nici de stele, —
Astăzi peste tot se-arată
Flori visate altădată.

Iară steaua de departe,
Steaua vârstei fără moarte,
Ce-o'nvelea pe-atunci un nor,
Azi e semnul tuturor.

Și-i aproape și e caldă
Și'n lumina ei ne scaldă
Și e caldă și-i aproape,
Luminând și munți și ape.

Gândul însă nu-mi dă pace
Și mă'ntreabă cum am face
Ca s'avem de-apururi parte
Noi de steaua fără moarte,
Eu și tu, doi muritori,
Beți de soare și de flori.

În țara noastră, în anii puterii populare producția industrială a atins un volum ce întrece cu mult cea mai înaltă producție realizată în vremea regimului burghezo-moșieresc. În 1953 volumul producției industriale a fost de 2 ori și jumătate mai mare decât în 1938 și de 3 ori și jumătate mai mare decât în 1948. Asemenea ritm nu este posibil în nici țară capitalistă!

Față de 1938, industria bunurilor de larg consum produce cantități de mărfuri incomparabil mai mari. Astfel, în 1952 s'au produs cu 90 la sută mai multe țesături de bumbac, cu 110 la sută mai multe țesături de lână, cu peste 180 la sută mai multe tricotate de lână.

Patriei

Poteciile mi se aștern în cale.
Sub pașii mei noi drumuri se întind.
Mă'nalt în piscul frumuseții tale,
O, țara mea, adâncul să-ți cuprind.

De pleptul tău când îmi lipesc obrazul,
Bătaia clipelor să o ascult,
Auzul meu îți deslușește glasul
Ce din strămoși ne vine, de demult.

Atâta soare e și-atât de bine
Sub cerul tău blajin, primenitor!
În tine m'am născut, trăiesc în tine
Și pururea de tine mi-este dor.

Te simt zvâcnind în ierburi și în muguri,
În fiecare sondă de țifei.
Cu freamățul pădurilor mă bucuri,
Ca pe-un copil de mână tu mă lei.

Și-mi dăru' mie boarea primăverii,
Pe câmp îmi faci să-mi crească grâu'nalt
Tu pâinea-mi rumenești în țestul verii,
Pe prispă îmi așterni culcușul cald.

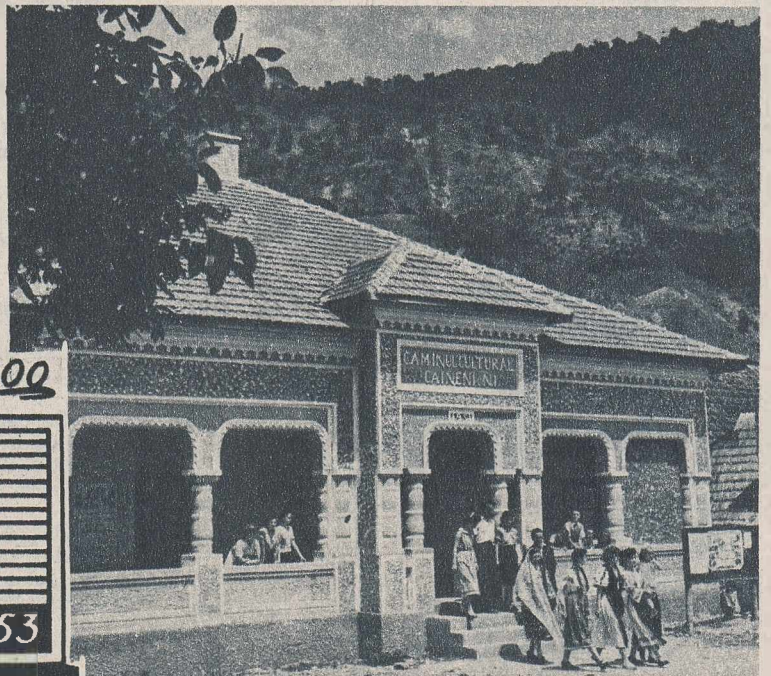
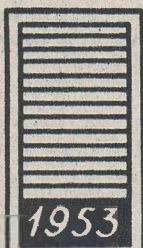
TRACTOARE	
218 S.M.T.	cu 9680
G.A.S.	cu 4400
Total 14.080	

6669 de cămine culturale și case de citit, construite pentru țărâ-nimea muncitoare în numai cinci ani!

4.931

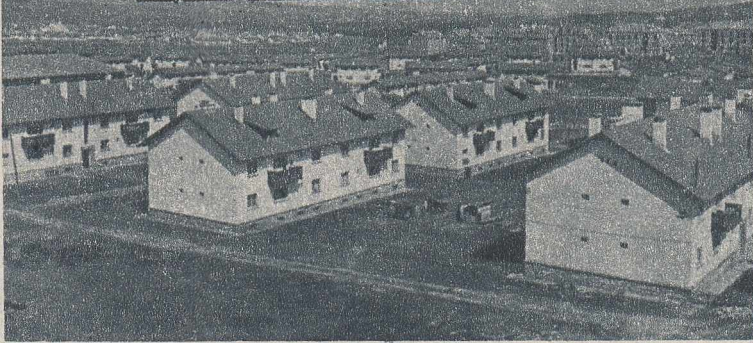
11.600

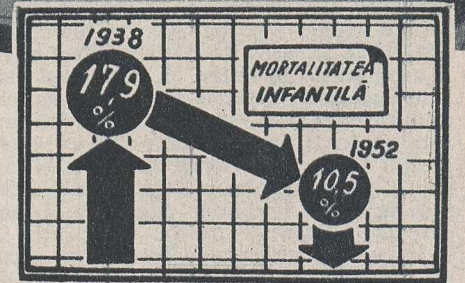
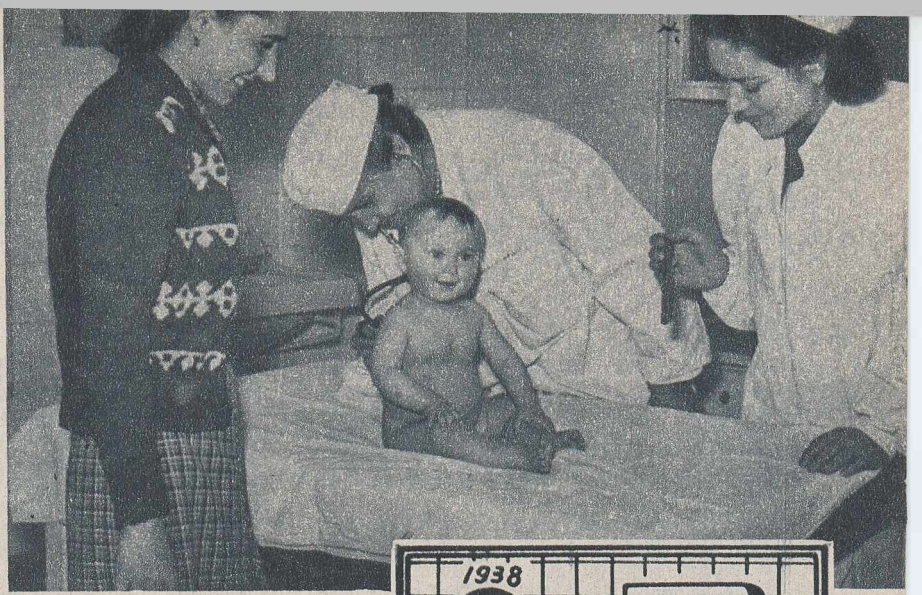
Mașini puternice — multe din ele fabricate în uzinele noastre, multe sosite din Uniunea Sovietică — iau treptat, treptat, pe ogoarele patriei, locul uneltelor primitive. În anii puterii populare au fost înființate 218 S.M.T-uri dispunând de 9680 tractoare și alte numeroase mașini agricole. Gospodăriile noastre agricole de stat dețin și ele 4400 tractoare.

1.730.000 mp.

CONSTRUCȚII DE LOCUINȚE MUNCITOREȘTI
IN ANII DE DEMOCRATIE POPULARĂ

În anii regimului de democrație populară s'au construit locuințe muncitorești cu o suprafață totală de 1.730.000 de mp. În urma recentei Hotărâri a guvernului și partidului, în anii ce vin construirea de noi locuințe se va desfășura cu și mai mare amploare.

În țara noastră, partidul și guvernul poartă o grijă deosebită copiilor. Înființarea numeroaselor maternități, case de nașteri și creșe, precum și ajutorul multiplu dat mamelor cu copii mici, au făcut ca mortalitatea infanțilă să scadă în anii regimului nostru de la 17,9 la sută cât era în 1938, la 10,5 la sută în 1952.

mele

La praznicul culesului de struguri
Îmbii cu coafe pline anii mei.
Te deslușesc și 'n plopii din amurguri
Și 'n părul dragel și în ochii ei.

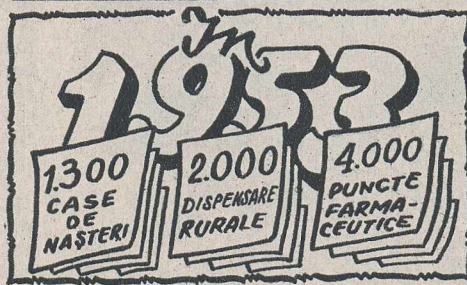
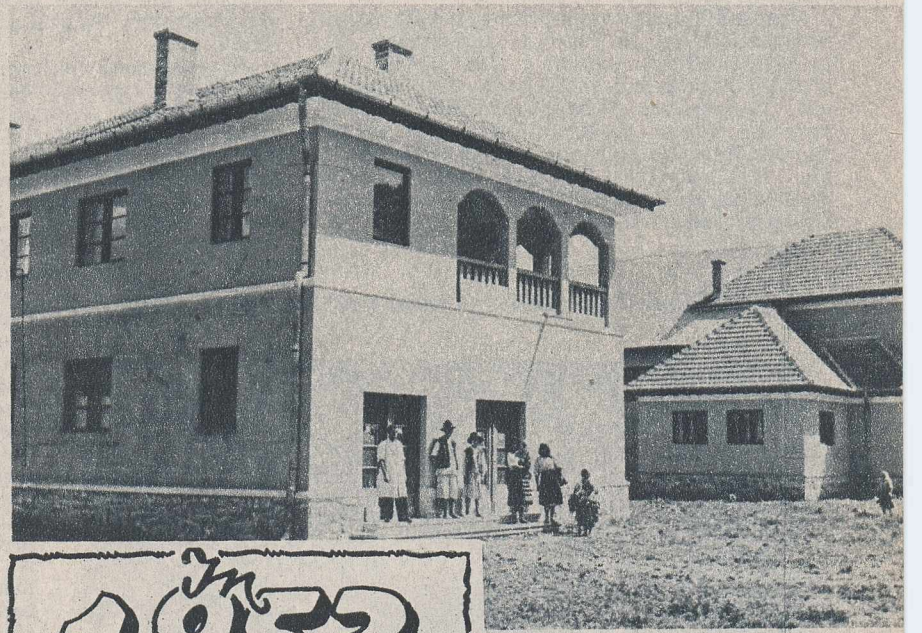
Când pleci din bărăganele arșiței
Cu turmele spre munți, cântând din nai,
Unchieș îmi este baciul Mioriței
Și-mi sui poemul pe-un picior de plai.

Aprinzi o stea de flăcări pe cupole,
În orice cărămidă pui un cânt,
Pe schele urci cu Meșterul Manole
Și zidul nu se surpă la pământ.

Sub colțul ierbii m'oi culca odată,
Cu holda ta m'oi contopi deplin.
O viață doar pe lume ne e dată
Chiar viața de fi-o dărul e puțin.

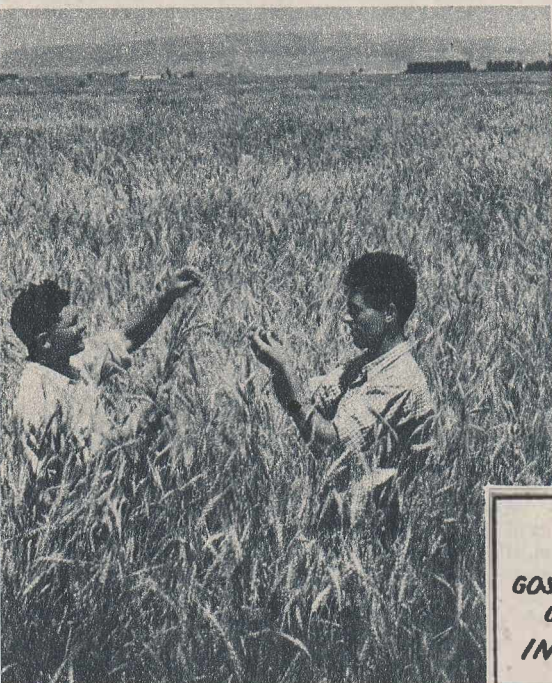
Orlunde-aș fi te întâlnesc în cale
O, țara mea, cu tample de argint!
Mă'nalș în piscul frumuseții tale,
Te apăr și te laud și te cânt.

Victor Tulbure

Graficul alăturat vorbește despre grija ce o poartă statul nostru democrat-popular sănătății oamenilor muncii dela sate. În anii puterii populare s'au înființat în mediul rural 1300 case de nașteri, 2000 de dispensare și 4000 puncte farmaceutice.

Pe lângă graficele ce urcă, iată unul care coboară... În timpul stăpânirii exploataților existau în țară peste 4.000.000 de analfabeți; în 1951 numărul lor a scăzut la 1.021.624; în 1953 au rămas mai puțin de un milion. Iată cum se risipește zi de zi întunericul lăsat de burgeoisie.

Aproape 300.000 de familii de țărani muncitori s'au unit de bună voie în cele 4000 de gospodării agricole colective și întovărășiri agricole ce au luat ființă până acum. Lucrate cu mijloace mecanizate, după reguli agrotehnice înaintate, ogoarele înfrățite dau rod bogat.

4.000
GOSPODĂRII AGRICOLE
COLECTIVE ȘI
INTOVĂRĂȘIRI

Peste 3.000.000 neștiutori
de carte, alfabetizați

EXPOZIȚIA REGIONALA DELA CLUJ

Așteptată cu mult interes de către iubitorii de arte plastice, expoziția regională dela Cluj a adus mărturia grăitoare a progresului înregistrat de artiștii plastici clujeni — ca și de cei din Oradea și Baia Mare — pe calea promovării unei arte realiste pusă în slujba luptei pentru pace și progres.

Ceeace impresionează pe vizitatorul acestei expoziții — în care un număr de peste 100 de artiști expun aproape 300 de lucrări — este bogăția ei. Și această bogăție se referă nu numai la aspectul ei cantitativ ci, în aceeași măsură, și la tematica lucrărilor, la diversitatea tehnicilor folosite de artiști. Pe lângă picturile în ulei, care, natural, prevalează numeric, găsim și lucrări în tempera, aquarelă și pastel. Deasemeni, putem admira o bogată colecție de gravuri în lemn, linoleum, aquaforte, desene în cărbune, creion și peniță. Sculpturile sunt, în marea lor majoritate, lucrate în gips, dar se face simțită la sculptorii noștri și tendința sănătoasă de a lucra în marmoră, teracotă, lemn.

Grupând lucrările expuse din punct de vedere al tematicii lor, am putea face observația că, în mare, artiștii expozanți s'au străduit să aducă o imagine cuprinzătoare a vieții noastre noi, surprinzând aspecte semnificative din avântata muncă desfășurată în uzine și pe ogoare, din viața culturală a celor ce muncesc, din viața sportivă. Întâlnim, deasemeni, în diferite lucrări de artă plastică, redată chipurile clasicilor marxism-leninismului, precum și

momente importante din istoria poporului nostru, din lupta partidului clasei muncitoare.

Harșia Teodor, Mottl Roman, A. Mentzel și Anton Lazăr și-au consacrat lucrările lor zugrăvirii unor aspecte ale muncii din uzine și fabrici, izbutind unele compoziții de calitate. Remarcăm lucrarea lui Anton Lazăr, care aduce imaginea unei brigăzi stahanoviste dintr'o uzină metalurgică, reliefând ce este nou și înaintat în felul de a munci al stahanoviștilor. Conținutul de idei al tabloului nu este însă suficient susținut de realizarea lui artistică, compoziția suferind de o insuficiență studiere a mișcărilor și de o slabă rezolvare a problemelor de culoare și lumină.

O interesantă compoziție — considerată însă și de autor ca neterminată — compoziție ce redă febrilitatea muncii de pe un mare șantier de construcții, a expus pictorul Nagy Imre. În acest tablou cu o perspectivă îndrăzneată, omul, semnificația prezenței lui pe un asemenea șantier, cade însă pe planul al doilea, pictorul scăpând din vedere tocmai esențialul muncii de pe șantier: avântul constructorilor socialismului.

Reprezentarea vieții țărănimii de pe ogoarele socialiste ale patriei noastre a preocupat mulți artiști plastici. Aquarelele lui Bene și Andráș și, mai ales, compoziția plină de naturalețe, luminozitate și optimism, de o valoroasă factură picturală, a lui Feier Petru, intitulată „Distribuirea avansurilor în gospodăria colectivă”, sunt printre cele mai reprezentative în acest sens.

Și sculptorii și-au cules temele lucrărilor lor din viața în plină transformare a țărănimii noastre muncitoare. „Viață nouă”, așa și-a și intitulat statuia sa sculptorul Kós András, lucrare ce înfățișează un flăcău, îmbrăcat în vestimente specifice regiunii Clujului, sugerând prin întreaga sa atitudine sentimentul libertății de care se bucură și al mândriei în fața roadelor muncii sale libere. Sculptura, realizată cu mijloace realiste, constituie una din lucrările de valoare ale expoziției.

Figurile unor oameni de cultură din trecutul și prezentul patriei noastre au inspirat deasemeni mai mulți artiști plastici. Sculptorul Irimescu Ion a realizat pe această linie două lucrări valoroase: portretul pictorului progresist Octav Băncilă, în care se relevă forța de caracter și atitudinea de luptător a artistului, și portretul artistului emerit al R.P.R. Antonin Ciolan. Realizând portretul lui Antonin Ciolan, sculptorul nu s'a mărginit doar la redarea trăsăturilor fizice ale artistului, ci a subliniat personalitatea creatoare a dirijorului, bogata sa viață lăuntrică.

Tema luptei pentru pace este deasemeni abordată cu succes, printre alții, și de tânăra

absolventă a Institutului de Arte Plastice din Cluj, Pallos Iutta, care arată cu multă veridicitate și forță de convingere în tabloul său „Docherii francezi luptă împotriva înarmării”, hotărârea muncitorilor francezi de a se împotrivi pregătirilor unui nou măcel mondial.

Trebuiește subliniată prezența, în cadrul expoziției, a portretului lui Engels, realizat de pictorul Zoltan Kovács, a bustului marelui Lenin, lucrat cu mult talent de sculptorul András Kós și a lucrării sculptorului Arthur Vetro, închinată figurii lui I. V. Stalin.

Evocarea unor momente reprezentative din lupta ilegală a partidului nostru a preocupat pe mulți din artiștii participanți la expoziție. Dintre lucrările realizate pe această temă, cea mai valoroasă este, fără îndoială, compoziția lui Abody Nagy Béla, intitulată „Arestarea lui Fonagy Iános”. Marea calitate a pictorului este de a fi știut să scoată în relief tăria de caracter a comunistului, eroismul său, dărzenia și curajul lui de nebiruit chiar în momentul arestării sale. Prin contrastul izbitor dintre eroul pozitiv, comunistul Fonagy, și personajele negative, agenții siguranței, prin crearea unei atmosfere psihologice pline de dramatism, prin justa rezolvare a unor grele probleme picturale, compoziția lui Abody Nagy Béla este una din cele mai valoroase lucrări din expoziție.

În cadrul expoziției mai pot fi văzute unele lucrări cu subiecte istorice semnate de sculptorii Vetro și Fulicea și de pictorul Szopós. Remarcăm îndeosebi grupul sculptural al lui Vetro Arthur, care înfățișează momentul important al întâlnirii lui Bălcescu cu Kossuth. Figurile și atitudinea celor doi mari luptători pentru libertate, atmosfera de prietenie care se degajă din lucrare, sunt incontestabile părți pozitive ale sculpturii.

În ce privește peisajele expuse, se poate observa că artiștii clujeni s'au apropiat mult de tratarea realistă a frumuseților naturii patriei noastre, realizând lucrări izbutite ca „Valea roșie” a lui Ciupe Aurel și „Pe malul Someșului” de Feier Petru.

Excelentul gravor Gy. Szabó Béla prezintă frumuseți inedite ale râurilor și pădurilor noastre, trezind și de astă dată admirația vizitatorului prin înalta măiestrie a lucrărilor sale. Printre admirabilele sale gravuri în lemn cităm, ca deosebit de expresive și impresionante prin meticulozitatea și finețea execuției, lucrările: „Podet înzăpezit”, „Plopi pe malul apei”, „Autoportret în pădure”, „Mierle”.

Fără îndoială că expoziția regională de artă plastică dela Cluj prezintă încă o serie întreagă de lipsuri ce reflectă înseși lipsurile cele mai de seamă ce persistă în activitatea creatoare a multor din valoroșii noștri artiști plastici din aceste regiuni.

Este vorba mai ales despre o insuficiență cuprindere tematică a noilor realități din patria noastră — fapt ce oglindește o cunoaștere neadâncită de către artiști a acestor realități și o slabă preocupare de a găsi amănuntul caracteristic, tipic, ce aduce imaginea noului.

Pictura de gen, de pildă, este foarte puțin reprezentată în expoziție (și aici trebuie totuși să amintim valoroasa lucrare a sculptorului Fekete Iosif: „Pionierul jucându-se cu mărul”) și, adeseori, artiștii noștri, în intenția de a face pictură de gen, se opresc asupra unor aspecte neînsemnate, realizând opere minore din punct de vedere tematic.

Aceste lipsuri nu reușesc însă să acopere marile calități ale expoziției: promovarea curajoasă și afirmarea unei întregi serii de tinere talente, o evidentă creștere a calității artistice a execuției, un serios progres spre realizarea mijloacelor de expresie realist-socialiste.

E. DITRÓI

Gy. Szabó Béla: „Plopi pe malul apei” (gravură în lemn).

ABODY NAGY Béla

„Arestarea lui Fónagy

FEIER Petru:

Distribuirea avansului în gospodăria colectivă”.

Intâlnire în fața lui Moș
Gerilă din orașul copiilor...
Acum sunt încă mici și nu
pricep multe din cele ce
văd. Dar la anu, cu sigu-
ranță că vor fi mult mai
pretențioși când vor vizita
această lume a basmelor...

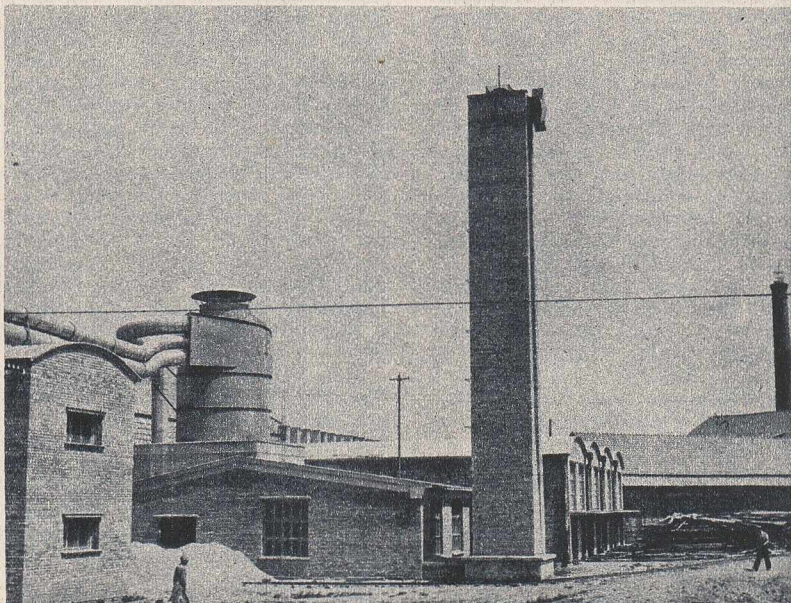
Privity de sus, înălțuirea munților Gurghiuului cu Harghita și Baraoltul — gigantică tălăzure încremenită de pământ și piatră — pare o uriașă spinare de care se sprijină plaiurile acestea din inima țării. În dreapta spinării — năpădită până sus pe creste de coama deasă a codrilor — se întind, netede ca niște crâmpoie de bărağan azvârlite aici dintr'un capriciu al naturii, depresiunile prin mijlocul cărora își poartă apele rezezi cei doi gemeni ai Hășmașului: Mureșul și Oltul. În stânga, până'n depărtările necuprinse, unduiesc dealurile cu coaste domoale...

Aici, în această nesfârșită geografie plină de bogăție și farmec, de clocot și de culoare, se află Regiunea Autonomă Maghiară. De vitregiile prin care au trecut dealungul veacurilor oamenii acestor ținuturi, îți vorbesc locurile, monumentele istorice și acele monumente, neclădite, de luptă pentru libertate, de vitejie, care trăiesc în amintiri și sunt moștenite din străbuni... Despre viața de azi, despre istoria care se petrece sub ochii noștri, grăiesc mii de fapte. Ele vorbesc despre o treptată dar stăruitoare smulgere din înapoierea și sărăcia în care au fost scufundate de veacuri aceste meleaguri; ele vorbesc despre viața nouă a oamenilor eliberați de sub povara exploatării capitaliste, despre libertatea și drepturile de care ei se bucură deopotrivă cu toți cei ce muncesc în țara noastră; ele vorbesc despre imensa forță pe care o are energia lor creatoare, descătușată și pusă în slujba patriei.

Și toată această învoire a vieții oamenilor și locurilor, toată această chemare la viață, toată munca uriașă de prefacere, de învingere a greului, se datorește forței partidului nostru iubit, care a condus pe cei ce muncesc în lupta pentru eliberarea de sub asuprirea națională și exploatarea burghezomșierească.

TÂRGU MUREȘ — centrul Regiunii Autonome Maghiare te întâmpină prietenos, cu bătaile rari ale ceasornicului din turnul

Aci, la marginea orașului, până în 1949 era doar un atelier scund de paneele. Astăzi atelierul acesta a rămas pierdut într'un colț al marii și modernei fabrici de mobilă „Simó Géza” din Târgu-Mureș.

clădirii sfatului popular orășnesc; te întâmpină cu scânteiurile multicolore ale solzilor de țigla smălțuită ce acoperă Palatul Cultural, cu coșurile de fabrică ce se înalță, semețe și zvelte, spre cerul plumburiu de toamnă târzie.

Călătorul care n'a mai văzut de ani de zile acest oraș rămâne uimit de prefacerile prin care el a trecut, și trece. Periferiile, contrastând atât de puternic în trecut cu centrul locuit de bogătași, se

schimbă zi de zi, se înfrumusețează. În anii puterii populare s'au croit străzi noi, s'au amenajat parcuri, s'au ridicat clădiri. Iată fabrica de mecanică fină „Encsel Maurițiu”. În locul pe care se află azi clădirile ei impunătoare, era înainte un maidan... Iată fabrica de mobile „Simó Géza”... Dacă ai fi trecut cu câțiva ani înainte pe lângă aceste locuri, abia ai fi băgat de seamă atelierul mizer de paneele, care era în locul ei, și în care trudeau muncitorii exploatați... Iată întreprinderea metalurgică „Ludovic Minschi”... A fost lărgită, utilată, modernizată... Iată întreprinderea locală „Lazăr Odön” a sfatului popular orășnesc; zeci de ateliere risipite ca ciupercile prin oraș, lăsate în paragină de foștii patroni, au fost reorganizate în cadrul acestei întreprinderi, înzestrată cu utilaj modern, repusă în funcțiune și aprovizionată prin resurse locale. Iată policlinica nouă Nr. 1 de pe strada Universității; iată școlile noi în limba maternă; iată complexul sportiv de vară cu arena lui frumoasă, „Casa Copilului” unde micuții români și maghiari, cresc îngrijiți ca florile...

Câte nu s'au mai făcut în anii aceștia! Îți trebuie timp mult să vezi, să ascuți tot ce ți se povestește despre nașterea fiecărui lucrușor. Nimic nu s'a făcut dela sine și nici cât ai bate din palme. Au fost destule greutăți — aceasta pot să ți-o spună cu amănunte tovarășii dela sfatul popular orășnesc. Dar în luptă, în fiecare acțiune, oamenii muncii români și maghiari uniți în strădaniile lor au fost tot timpul alături de deputații lor, au pus umărul pentru înflorirea orașului...

CÂȚIVA OAMENI. Iată-mă în fabrica „Simó Géza”, de a cărei statură impunătoare mi-am dat seama încă din avion... Fostul atelier de paneele este doar un colțisor mărginaș al marii fabrici de astăzi... Aici, în halele acestea mari și luminoase, tâmplari iscuși îmbină scândurile de brad și de fag, făcând să iasă pe poarta fabricii nenumărate piese de mobilă, pentru apartamentele oamenilor muncii din întreaga țară.

În hala de montaj, acolo unde piesele de mobilă asamblate încep să capete înfățișarea lor din magazin, l-am cunoscut pe unul din stahanoviștii fabricii, comunistul Nagy Iosif. Trebăluia la câteva uși de dulap, le cerceta pe rând funirul, dădea nemulțumit din cap și lua treaba dela început...

— Măi, să fie... că nu se potrivește apele funirului cum vreau eu — spunea, poate pentru sine, scărpinându-se în ceafă.

— Și cum ai vrea dumneata? — l-am întrebat dintr'odată, apropiindu-mă de el.

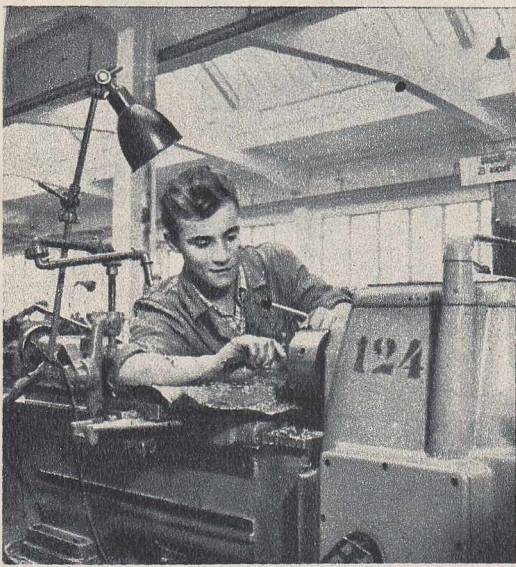
M'a privit o clipă stânjenit, apoi ne-am cunoscut și mi-a spus că ușile dulapului trebuie să fie simetrice; apele funirului să arunce aceleași lumini din ambele părți...

— Să placă dulapul, muncitorului care-l cumpără. Să știe pe ce-a dat banii, când l-a luat...

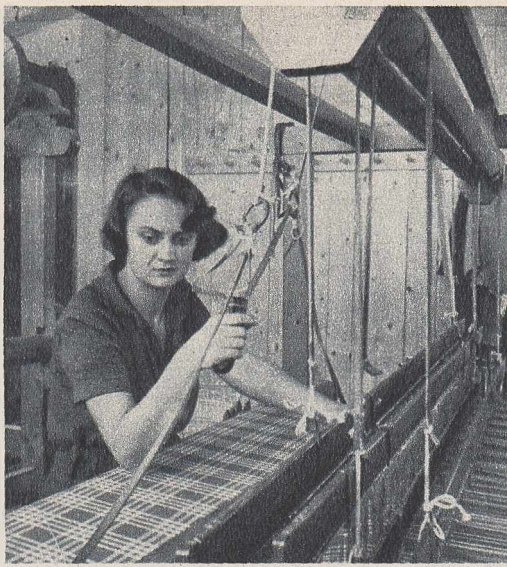
Am stat mai mult de vorbă cu Nagy Iosif. Mi-a spus că tot colectivul lor s'a angajat să dea pe trimestrul IV al anului cu 30 la sută mai multă mobilă decât prevedea planul.

— Doar ne-a chemat partidul să dăm produse mai multe poporului. Să vezi cum răspund tovarășii. Uite-l pe Sárosi Albert... Își depășește zilnic planul... Sau uite-i

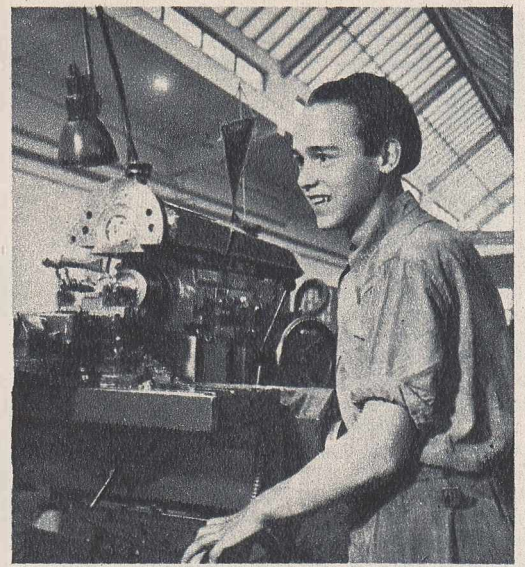

Strungarul Dumitru Drugă, prietenul lui Zályomi Marton, e tădăr, dar felul în care lucrează arată că are o calificare înaltă.

Konya Maria a fost până nu demult coafeză, dar nu i-a plăcut meseria aceasta. S'a hotărât să ajungă țesătoare. A și ajuns și încă una frunțoasă.

Absoalvind școala profesională, Zályomi Marton a venit să lucreze la „Encsel Maurițiu” și Marton este unul dintre cei mai buni frezori ai fabricii.

pe „bobocii” noștri — mi-a spus, arătându-mi câțiva tineri din hală. Abia de trei luni au venit în fabrică dela școala profesională... Da, da, de trei luni. Și Hadnagy Ion și Péter Albert și Tarczafalvi Dezső... Și dau azi câte 2—3 norme pe zi. La munca asta, care cere calificare, nu glumă, e foarte mult... De el, de munca lui nu mi-a spus nimic. Mi-au arătat însă cei despre care îmi vorbise, că Nagy Iosif, comunistul, nu e străin de succesele lor în muncă...

Pe urmă am stat de vorbă cu Farczádi Márton, șeful brigăzii din secție. Și el e comunist — și-ți spune acest lucru cu mândrie. Mi-a povestit despre inovațiile lui Török Arpad, despre viața muncitorilor fabricii, despre preocupările lor culturale... Parcă-l aud: — E o plăcere să-i vezi cum își istorisesc piesele văzute la teatrul

nostru secuesc de stat, cum comentează jocul actorilor...

Tot Farczádi Márton mi-a vorbit și de unele necazuri ale colectivului.

— Să vezi... Orașul nostru a crescut, s'au înființat fabrici noi... Uzina electrică a ajuns să nu mai poată face față cererilor crescânde. Până s'or lua măsuri să avem o sursă nouă, se întrerupe adeseori curentul... Stăm din lucru... Timp prețios...

M'am despărțit de Márton și am pornit-o prin secțiile înzestrate cu un ingenios sistem de purificare a aerului și de captare a rumegușului. Pretutindeni se lucra cu însuflețire.

La vopsitorie am cunoscut-o pe stahanovista Gál Rozalia. Are părul nins pe la tâmpile, dar când e vorba de muncă, n'o întrece nimeni. Dela una din tovară-

șele ei am aflat că are trei decorații.

— Da, mi-a adevărit Gál Rozalia. Trei am... Mă crezi, tovarășe, uneori parcă nu-mi vine a crede c'am apucat vremea când munca unei unguroaice este prețuită și răsplătită. Ei, dac'ai ști dumneata câte-am tras pe vremuri pentru că eram unguroaică...

„INTREPRINDEREA NOASTRĂ FABRICĂ DE TOATE”. Aceste cuvinte mi le-a spus cu mândrie inginerul șef al întreprinderii „Lazăr Odön”, a sfatului popular orășenesc.

Într'adevăr, această întreprindere oferă cumpărătorilor cele mai variate mărfuri: dela cărămizi, țigla, sobe de teracotă și obiecte de ceramică — până la săpun și mezeluri; dela capete de sifon și nasturi de sidol — până la sticlă, sodă caustică și hârtie foto-sensibilă...

La țesătorie (secție înființată anul acesta) se lucrează stoffe fine de lână, în cele mai variate modele și culori. Vreo șase războaie mecanice de țesut, care urmează să fie puse în mișcare în câteva zile, vor face ca atelierul să-și crească considerabil capacitatea. Majoritatea țesătoarelor s'au calificat aici, la locul de muncă. Konya Maria, de pildă, a fost până nu de mult coafeză. Nu i-a plăcut meseria. Socotea că poate da patriei mai mult. Acum țese stoffe fine de lână pentru năframe. E o treabă care cere multă pricepere căci trebuiesc schimbate des suveicile, pentru ca năframele să iasă frumoase. Konya Maria îmi spune că la războaiele mecanice se vor țese în curând și pături...

M'am dus apoi la secția de biscuiți. Deocamdată întreaga secție încapă în două camere, dar cocătorul Orbán Vilhelm m'a încredințat că, dacă voi mai veni pe aici și la anul, voi avea ce să văd.

— Va fi o adevărată fabrică, ce mai calea—valea!

S'a uitat la ceas apoi și-a tras boneta albă pe o ureche și mi-a spus:

— Acu'o să mă lertați o leacă, trebuie să-mi scot „șarja” din cup-tor...

Și la vorbele astea a și apucat

lopata cu coadă lungă, a deschis ușa cuptorului și a început să scoată cu repeziție, una după alta, tipsiile cu biscuiți rumeni. Muncitoarea de lângă el abia prididea să le golească într'un coș mare. După ce a încărcat din nou cuptorul, nădușit, dar plin de voie bună, a venit și m'a poțit să gust din „șarja” lui.

— Eu dau „șarje” extra-rapide, mi-a spus zâmbind. Trei, patru minute și gata, biscuiții s'au și copt exact cât trebuie.

Am luat un biscuit să-i verific calitatea. Și m'am încredințat că Orbán Vilhelm nu se lăuda...

CEI DOI PRIETENI. — I-am cunoscut pe amândoi la fabrica de mecanică fină „Encsel Maurițiu”. Dumitru Drugă e strungar, Zályomi Marton, frezor. Unul e român moldovean, celălalt maghiar, dintr'un sat de lângă Tg. Mureș. Niciunul n'are mai mult de 20 de ani, amândoi lucrează în aceeași hală și amândoi își depășesc zilnic planul... S'au împrietenit în fabrică, în timpul muncii, și și-au călțit prietenia în toată luptea pentru înfrângerea greutăților, ajutându-se, criticându-se, sfătulindu-se. Merg împreună la cantină, pleacă împreună la sfârșitul schimbului, împreună merg la teatru. Acum sunt în întrecere socialistă.

— Să vedem care dă piese mai multe și mai bune — mi-a spus fiecare din ei, cu alte cuvinte dar cu aceeași hotărâre și aprindere. Și în această hotărâre am simțit că sunt însuflețiti de același gând, de aceeași dragoste de țară.

Dar, am uitat să spun ceva: cei doi prieteni mai fac o întrecere. Dumitru Drugă învață ungurește dela Marton, iar Marton învață românește dela Drugă... Oare care o să știe mai curând limba celuilalt?

DE VOBĂ CU SCULPTORII CSORVASSY ȘI IZSAK — Unul era urcat pe scară și modela din nou în argilă o cută a hainei unei impunătoare statui; celălalt, la vreo opt metri depărtare, cerceta cu mâna streasă la ochi fiecare amănunt al trăsăturilor feței statuii, al faldurilor mantăii, al mâinii întinse.

Cei doi sculptori din Târgu

Degetele bătuțite de-o viață întreagă de muncă țin cu greutate creionul... Totuși, Siklodi Carolina din comuna Ditrău, raionul Gheorgheni, înviorată de suflul de viață nouă din satele Regiunii Autonome Maghiare, s'a hotărât să învețe și ea carte.

Mureș au ajuns la capătul unei munci de aproape doi ani, terminând statuia aceasta monumentală, înaltă de peste trei metri, a lui I. V. Stalin. La 30 Decembrie, ridicată pe un soclu de marmoră, statuia discipolului și continuatorului operei lui Lenin va împodobi piața din mijlocul orașului Tg. Mureș.

Am stat îndelung de vorbă cu sculptorii despre creația lor, despre ajutorul ce-l primesc, despre proiectele pe care le au.

Csorvassy, muncitorul cioplitor de ornamente din lemn de altădată, astăzi sculptor laureat al Premiului de Stat și distins cu Medalia de Aur a Păcii, mi-a vorbit cu pasiune despre viața sa de lucru: un grup sculptat în lemn de nuc și care va simboliza înfrățirea poporului român cu minoritățile naționale.

La întrebarea mea asupra izvorului acestei tematici, Csorvassy a surâs și mi-a spus gânditor:

— Izvorul este viața însăși. Viața din orașele și din satele noastre unde oamenii muncii români, maghiari, evrei, sași, muncesc împreună, luptă împreună...

Izsák este directorul Școlii Medii de Artă Plastică din Târgu Mureș. La cea de a șasea aniversare a Republicii, școala va împlini cinci ani de existență, de activitate creatoare. Expoziția ce-o vor organiza elevii cu acest prilej va arăta că școala a crescut talente tinere — sculptori, pictori și graficieni ale căror lucrări fac cinste tinerilor artiști formați în anii democrației populare.

PE CĂI PAVLOVISTE. Una din sălile de experiențe științifice ale Institutului Medico-Farmaceutic din Târgu Mureș... În jurul unei mese speciale stau, îmbrăcați în halate albe, asistentul universitar Fal Alexandru și preparatorii Nemeș Ștefan, Vass Eugen, Imrei Eteleka... Pe masă e un câine pregătit pentru operație... Asistentul și preparatorii fac asupra lui o experiență ce pornește de la descoperirile marelui savant rus Pavlov. Mergând cu curaj pe căile indicate de marele cercetător, discipolii lui de la Institutul Medico-Farmaceutic lucrează neobosit în vederea unor noi descoperiri care să demonstreze rolul primordial al sistemului nervos în toate procesele biologice. Rezultatele cercetărilor lor, înfrățite cu rezultatele dobândite de toți oamenii de știință din țara noastră, vor fi puse în slujba poporului. Gândul acesta îi umple de mândrie pe cercetătorii Institutului.

IN LUMEA CĂRȚILOR, A TEATRULUI. Printre cărțile în limba maghiară din vitrinele librăriilor capitalei Regiunii Autonome Maghiare am văzut multe cărți și publicații ale unor scriitori născuți și crescuți pe aceste meleaguri. Și, fără să vreau, m'am gândit la trecut. M'am gândit la cătușele în care era ținută — în timpul stăpânirii burghezo-moșierești — creația literară în limba maghiară... M'am gândit la acei oameni de talent care în trecut au și puteau publica lucrările pentru că se izbeau de zidul politicii șovine a claselor stăpânitoare. Și iată, acum, librăriile pline cu cărți în limba maghiară... Iată cărțile lui Kovács György, Sütő András, Asztalos István, Hor-

váth Imre... Iată cărți de literatură clasică maghiară, traduceri din literatura română, din literatura sovietică...

Mi-a atras luarea aminte o revistă al cărei prim număr a apărut în luna Iulie a acestui an. Este vorba de „Igaz Szó” (Cuvânt adevărat) revista filialei din regiune a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

În ea am văzut, alături de numele unor scriitori cunoscuți astăzi în întreaga țară, numele multor mânăitori noi ai condelului.

În cele câteva zile petrecute în Târgu Mureș am ascultat un concert simfonic al Filarmonice și unul dat de Orchestra Populară: la Teatrul Secuiesc de Stat am văzut „Furtună în munți”, de Kis László și Kovács Dezső, piesă care evocă crâmpiele din viața de chin a oamenilor muncii secui în anii de stăpânire hortistă.

Ce mult mi-au vorbit toate acestea despre înflorirea culturii din Regiune, națională în formă, socialistă în conținut! De dezvoltarea ei se îngrijește însuși partidul.

MÂNDRIA LUI IÁNOȘ-BACI.

Pe Iánoș-baci l-am întâlnit în gara comunei Gornești din raionul Mureș. În mână cu bicul împletit din mai multe scorzi, cu clopul*) tras pe o ureche, Iánoș-baci stătea, în fruntea unui convoi nesfârșit de care încărcate cu sfeclă de zahăr, în fața bazei de recepție. Aștepta să-i vină rândul la cântar. Stând de vorbă cu el am băgat de seamă că se mândrește nu numai cu recoltele pe care le-a strâns de pe cele câteva iugăre ale lui ei și cu recoltele celorlalți țărani muncitori din sat.

— Noi, toți câți ne vezi aici — din Periș, Volvodeni, Iara de

*) clop — pălărie.

Mureș, Petrilaca, Petelea, Pădureni, avem contract de cultură cu fabrica de zahăr din Tg. Mureș, — mi-a spus apoi. Aducem aici în fieștecare zi câte 30—35 vagoane cu sfeclă... După cum vezi, nu se pot plânge muncitorii fabricii de zahăr că nu ne facem datoria...

Pe urmă, ne-am tras lângă roata căruții și am stat pe îndelete de vorbă. Iánoș-baci mi-a povestit despre cât a scos de pe hectarul semănat cu grâu.

— Douăzeci și cinci de măji*), de grâu curat... Mi-am dat din el și cota care fiind socotită calitatea prima, a fost trecută ca grâu de sământă...

Mi-a vorbit Iánoș-baci și de viața lui.

— Acum îmi fac casă nouă, am dat grâu și legume la cooperativă și ne-am luat de-ale îmbrăcămînții...

Dar mai ales de drepturile lui mi-a vorbit unchiașul. Și-a dus instinctiv mâna în sold, într'un chip care i-a dat semeție, și mi-a spus:

— Acum am și eu drepturi. Nu mai mi-e rușine că m'a făcut mama ungur. Pot să-mi spun părerea — că asta merge bine, că asta merge rău — căci vorbesc în urechi care mă ascultă...

COPII SMULȘI TUBERCULOZEI.

Vechiul castel din comuna Gornești al contelui Teleki, pe vremuri cuib de cheful și destrăbălări, a fost prefăcut în preventoriu T. B. C. pentru copii. 120 de copii salvați din ghiarele grelei boli își petrec aici lunile de convalescență; au îngrijire atentă, aer curat, alimentație specială, medicamentele trebuincioase, lapte proaspăt, muls în fiecare dimineață de la vacile gospodăriei anexe a preventoriului...

*) măjă = 100 kgr.

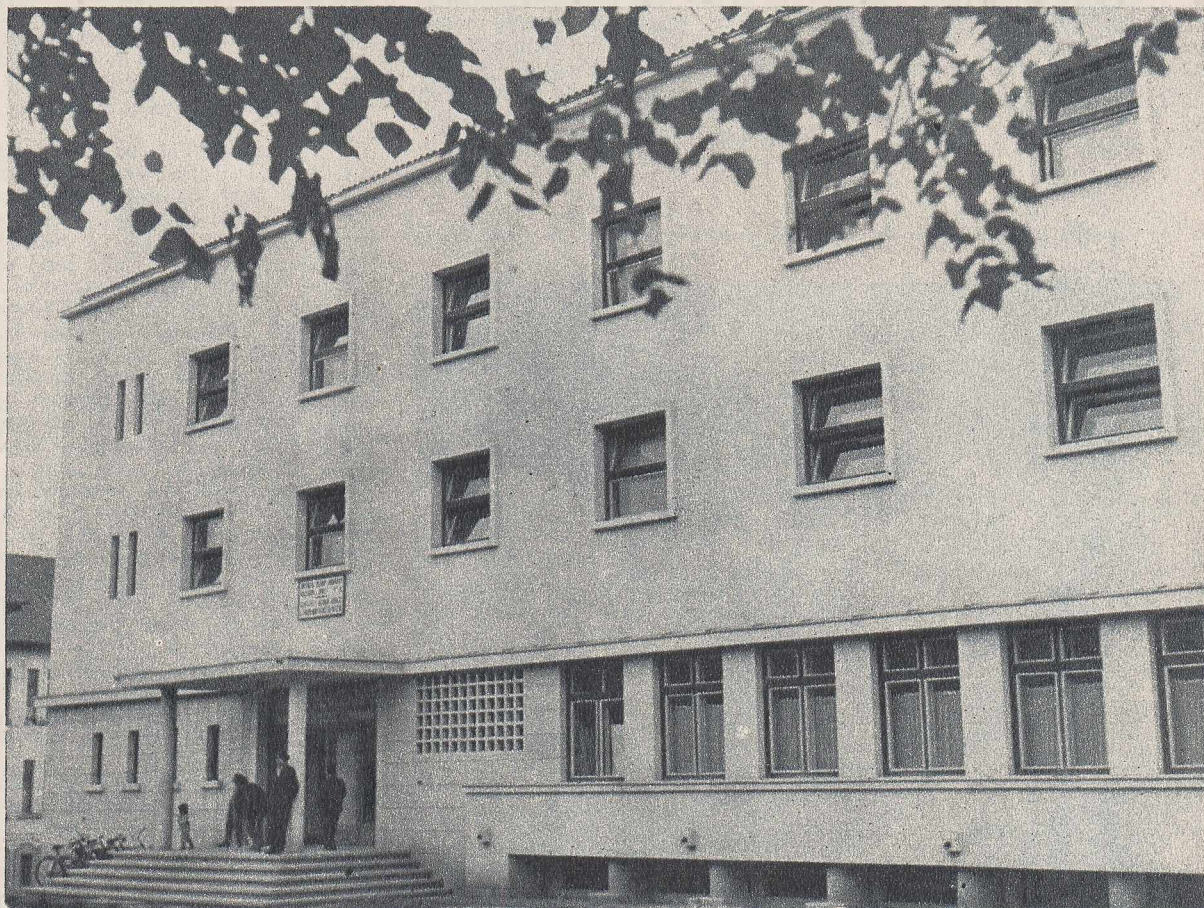

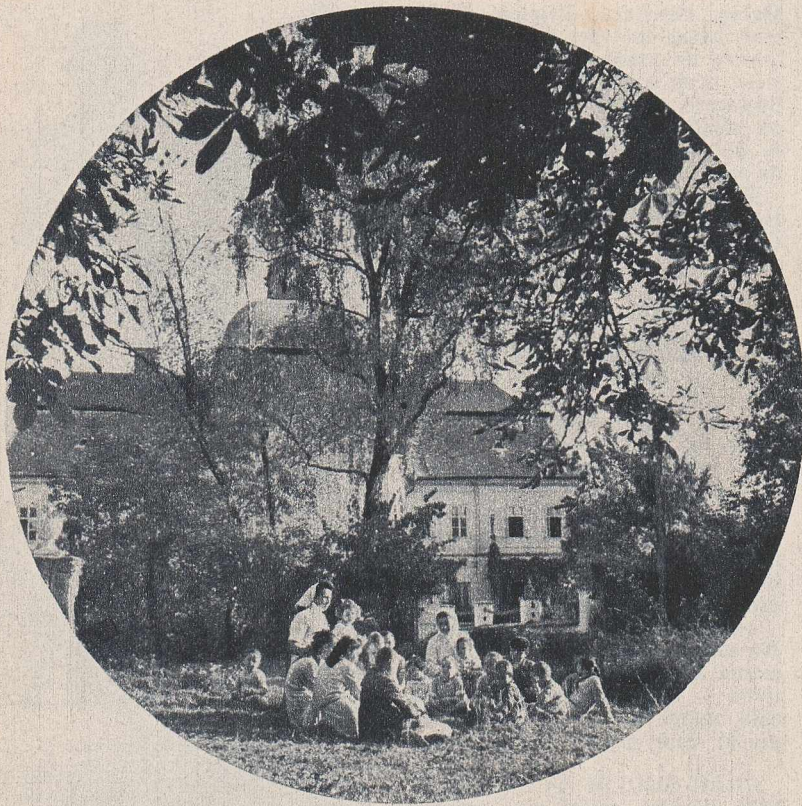
Împunătoarea statuie a marelui Stalin este aproape gata.

E ora mesei.

Sunetul clopoțelului i-a adunat pe micii locatari în fosta sală de primire a contelui Teleki, acum sufrageria preventoriului. Uși și mobile sculptate, pardoseală și coloane de marmoră, candelabre

Un nou lăcaș pentru sănătatea oamenilor muncii — Policlinica Nr. 1 din Târgu Mureș, construită în 1951.

În parcul fostului castel al contelei Teleki, din comuna Gornești, raionul Mureș, astăzi Preventoriu T. B. C. pentru copii, se spune o poveste...

de cristal gălbui de Venetia... Pe lespezile albe stau înșiruite măsuțe; în sala recepțiilor somptuoase de altădată e acum un murmur de voci tinere și un clinchet sprinten de tacâmuri...

CIFRELE DOCTORULUI BOROSNYAI. Mă plimbam prin parcul cu castani străvechi în tovărășia directorului preventoriului, când l-am cunoscut pe doctorul Borosnyai, dela Sfatul Popular Regional. Venise să vadă ce le mai trebuie micuților, cum sunt îngrijiți. Doctorul Borosnyai mi-a povestit despre multe lucruri înfăptuite în anii aceștia, pentru populația din

regiune. Vorbea lapidar și nemeștugit, dar dădea date impresionante:

— În satul Zăbala de lângă Târgul Secuș s'a ridicat un sanatoriu T. B. C. ... Au fost înființate: un spital raional la Toplița, două spitale noi la Covasna și Cristur, un dispensar la Miercurea Ciuc, unul la Târgul Secuș... S'au înființat în fiecare raion zece de case de nașteri... În Sângeorgiul de Pădure sunt acum două dispensare cu staționare pentru copii, cu case de nașteri... Pentru lucrătorii forestieri din regiune au luat ființă cinci stații de prim-ajutor la: Toplița, Sângeorgiul de Pădure, Covasna, Sân-Martin, Vlahița...

În una din sălile de experiență ale Institutului Medico-Farmaceutic din Târgu Mureș.

Bolnavii grav sunt aduși la Târgu Mureș din orice parte a regiunii cu avionul sanitar... S'au înființat puncte farmaceutice în mai toate comunele mari... Capacitatea spitalelor este de trei ori mai mare decât cea din 1944... Regiunea are astăzi de trei ori mai mulți medici decât în 1944, iar personalul mediu sanitar a crescut de patru ori...

În fața acestor date îmi răsar în minte cele din trecut... Pe atunci nu exista în ținuturile acestea nicio casă de naștere. Acum zece ani nu exista niciun staționar — nici pentru adulți, nici pentru copii; nu erau nici dispensare T. B. C.; puncte farmaceutice la sate nu se pomeneau, băntuiau în voie tuberculoza, pelagra și tifosul... Nu le păsa domnilor guvernanti, bancheri și moșieri, nici de sănătatea populației din regiunile „neaoș românești” — dar-mi-te de sănătatea și viața „minoritarilor”...

CORIȘTII. Stau de vorbă cu Szarvas Dénes, responsabilul echipei culturale dela întreprinderea forestieră de industrializare a lemnului din Toplița. Tot el este și dirijorul corului întreprinderii.

— Să-mi auzi elevii, ai spune că de când lumea n'au făcut altceva decât au cântat... Ei, dar ca s'ajungem aici s'a muncit, nu glumă. În raionul nostru sunt și români și unguri. Deaceia dăm programe în amândouă limbile... Am umblat mult cu corul nostru, dar cea mai mare bucurie am avut-o la Tibleş, sus la pădure, când le-am cântat tăietorilor. În cabană mirosea a brad și era liniște. Noi cântam... Când am isprăvit, din fundul sălii s'a ridicat deodată un om mai în vârstă. A făcut semn cu mâna că vrea să vorbească și a zis: „Stați oleacă, tovarăși!” Lumea care da să iasă s'a oprit. Omul și-a dres glasul: „Apoi, vă mulțămim... din inimă... iacă de când mă știu... și am 53 de ani și de 27 mi-s tăietor... încă niciodată n'a venit pe la noi nicio echipă să ne veselească. Iar acum ați venit de ne-ați cântat cu voce bună. Și încă și pe românește și pe ungurește. Așa, da...”

COLECTIVIȘTII DIN VALEA CRIȘULUI. Satul Valea Crișului e ca la cinci kilometri depărtare de Sfântu Gheorghe. Sediul gospodăriei „Brazdă nouă” e într'un fost conac profesc. Cum intri pe poartă vezi că alături de clădirile înegrite de vreme s'au înălțat altele noi, din cărămidă, pe fundații trainice de beton, un grajd lung de câțiva zece de metri, un siloz pentru nutrețuri verzi, un turn de apă... În spatele castelului, grămezi de cărămizi arse și așteaptă folosirea la viitoarele construcții.

Primul colectivist care mă întâmpină e un bătrânel adus de spate, cu o barbă pletoasă și rară. M'a întrebat cine sunt, de ce am venit, mi-a cerut „documentele” și abia după ce a aflat tot ce-a vrut a început să-mi grăiască mai puțin „oficial”:

— Nu vă fie cu supărare, dar cu socotesc că odată ce adunarea a hotărât să mă pună paznic, înseamnă că trebuie să știu cine vine și cine pleacă. Nu-i așa?

Pe urmă l-am cunoscut pe Tóth Dénes, secretarul organizației de bază a colectivei. Am vizitat împreună acareturile înălțate de colectivisti anul acesta. Maternitatea de porci e în fundul curții. O

construcție lungă, cu nenumărate obloane. Înăuntru, porcii, seroafele, porceii sunt despărțiți după vârstă și greutate. 117 porci a căror grijă o poartă două fete harnice. Una din ele, Földes Elisabeta, îmi spune cu însuflețire cum îngrijesc ele animalele, cum le îngrășă, cum săptămâna ce-a trecut colectiva a vândut la târgul din Sf. Gheorghe 48 de șoldani de peste 150 kilograme fiecare... Munca ei este, fără îndoiială, o contribuție la îndeplinirea hotărârilor partidului pentru ridicarea nivelului de trai al poporului.

— Astea sunt, cum s'ar spune, unele din lucrurile cu care ne putem mândri — a intrat în vorbă secretarul. Dar din păcate, sunt și altele de care ne cam roșește obrazul... Știi, tovarășe? Nu toți înțeleg încă să-și împlinescă datoria atunci când gospodăria are mai mare nevoie... Or fi aici și neltirile dușmanilor colectivei, care nu se astâmpără... Iacă, din pricina asta în primăvară n'am fost în stare să ne îndeplinim toate sarcinile. Unii colectivisti nu și-au ținut angajamentele, au lipsit dela lucru și au rămas părți din ogor neprășite. Au venit apoi ploile și au năpădit buruienile peste porumb... Asta e o mare rușine pentru colectiva noastră... Dar la anul n'o să se mai întâmple... Au văzut ai care nu și-au făcut datoria câtă pagubă au adus... S'au păgubit și pe ei înșiși.

Am plecat apoi cu Tóth Dénes la câmp. M'am convins că cele petrecute în primăvară au arătat majorității colectivistilor care le e interesul. La tarlăua cu sfeclă de zahăr munca era în toi. Mai ales fetele se dovedeau harnice, și la treabă și la cântec. Melodia lor cristalină era purtată de ecou până departe, către crestele Baraoltului:

„Hei pădure, pădure
Din prăajma Mureșului...”

Și sfecele, curățate de frunze, zburau din toate părțile spre grămada mare din mijloc...

Când am ajuns la brigada a doua de semănători, Hegedüs Dezső, Szantó Iosef și Ștefan, feciorul brigadierului Duka, se îndreptau tocmai cu două semănători spre marginea tarlalei.

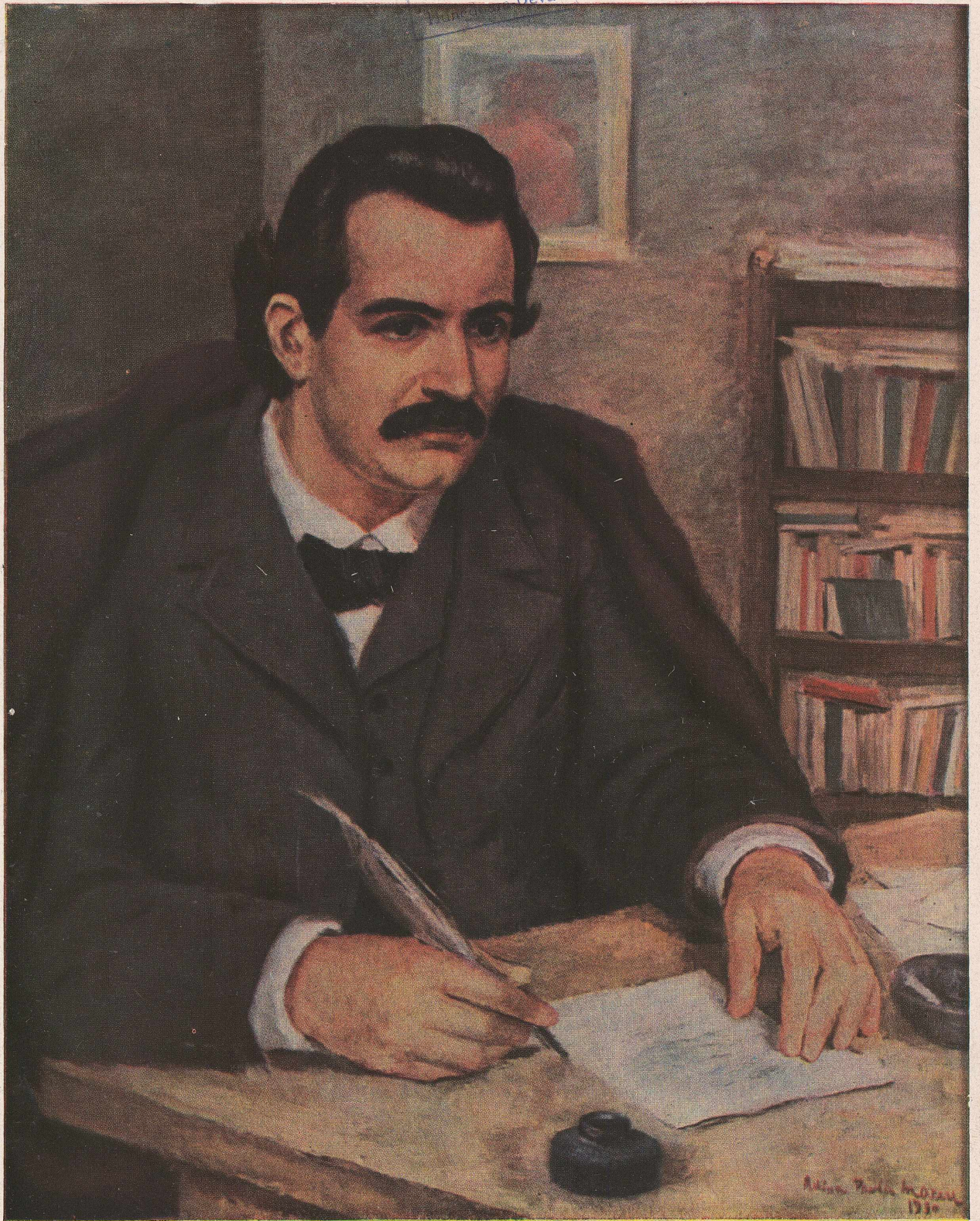
— Gata, Dénes-baci! strigară ei tovarășului meu. Am isprăvit!

...Dinspre câmpul de sfeclă din apropiere răzbătu un crâmpel de melodie; cei trei semănători îl prinseră îndată din zbor și cântecul răsună cu nouă putere peste tarlăua, semănată cu grâu și secară, ce se întinde pe 125 de hectare la poalele Baraoltului.

„Hei pădure, pădure
Din prăajma Mureșului...”

Asupra Regiunii Autonome Maghiare de astăzi s'au abătut multe furtuni aprige, au trecut năvălitori și s'au statornicit mai apoi, unii după alții, stăpâni mai răi ca năvălitorii din vechime; ei au jefuit ogoarele și munții, au asmutit frații de muncă unul împotriva celuilalt, l-au exploatat și asuprit... Dar după noianul de suferințe din trecut, truditorii de pe aceste meleaguri sunt astăzi oameni slobozi și uniți între ei. Laolaltă cu întreaga țară, oamenii aceștia își făuresc conștient fericirea. Și nimic nu le poate sta în cale, căci nimic nu e mai puternic în lumea asta decât frăția în muncă a oamenilor liberi conduși de partidul clasei muncitoare.

Biblioteca
Regională
Mănești
Deva

Adina Paula MOSCU

MIHAIL EMINESCU

Adina Paula MOSCU

PUSCHIN

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Iustina POPESCU

I. L. CARAGIALE

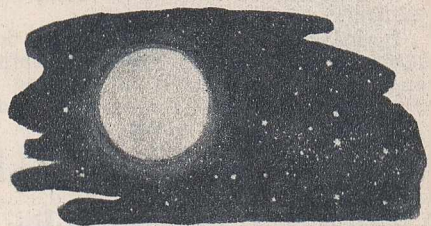
Lidia AGRICOLA

ȘEDINȚĂ ILEGALĂ

Biblioteca Regională
Hunedoara-Deva

55.000.000 KILOMETRI

Schiță științifico-fantastică

Desene de A. POCH

Vocea crainicului răsună limpede:

— Atențiune!... Start!

Huruitul strident al exploziei motoarelor atomice, și racheta s'a ridicat ca un bolid peste marea de capete de pe aeroport. Uriașa navă interplanetară se înalță, sprintenă ca o rândunică, aproape vertical, spre ținta călătorici. Inginerul Perusin, așezat pe scaunul de comandă, manevrează cu îndemănare zeci de butoane și întrerupătoare. În spatele lui, șeful expediției, astronomul Rusalin și nepotul său, tânărul medic Trif, legați zdravăn de scaune, privesc pământul prin telescop. Perusin se apleacă peste microfonul de bord:

— Aerul se rarifică. Suntem la granița între atmosferă și vid!

Trif întinde mâna, deschizând aparatele de oxigen și pe cele de captat bioxid de carbon. Racheta se înalță nepăsătoare, în spațiul lipsit de atmosferă.

Viteza crește. Aerul a încetat de a opune rezistență. Cu fiecare kilometru parcurs, gradele termometrului scad iar gerul mușcă blindajul pereților, făcându-se simțit în interiorul navei. Perusin apasă pe un buton și caloriferele atomice răspândesc o căldură plăcută în toată încăperea. Astronomul pare frământat de ceva.

— Spune-mi cât am parcurs?

— 3.000 de kilometri; încă 185 și eșim din sfera de atracție a pământului...

În curând se aude vocea astronomului:

— Oprește motoarele. Vom înainta cu ajutorul inerției.

— Ce viteză avem acum? — întrebă Trif.

— Doi kilometri pe secundă, — îi răspunde Perusin.

— Căât?! — Dar Trif n'are timp prea mult să se gândească la aceasta, căci deodată se petrece un fenomen ciudat. Până adineauri stătea pe scaun, iar acum simte că deabia îl atinge și că, dacă n'ar fi curelele care îl ținutesc de el, ar începe să plutească.

— Sunt mai ușor decât îmi închipuiam!

— Desigur, spune zăbind astronomul. — Pământul nu-și mai exercită atracția asupra ta.

Trif clatină capul. Gândul c'ar putea pluti, îi strecoară în suflet un sentiment ciudat...

... A treia zi de zbor... Au rămas în urmă 380.000 de kilometri!

Nerăbdarea pune stăpânire pe navigatorii astrali. După câteva mii de kilometri, Luna va fi sub picioarele lor.

... Privesc atenți prin telescop. Vor să prindă totul. Spectacolul e unic. Astronomul trăiește clipe de intensă încordare. În câmpul vizual al obiectivului, apare un platou brăzdat de crăpături. Vidul care domnește în jurul Lunii îi oferă claritate și precizie; vederea străbate fără obstacole la mari depărtări. Lanțurile muntoase ale Lunii, cu cratere mari, cu piscuri înalte, de o configurație ciudată, pot fi studiate până în cele mai mici amănunte. Trif privește în toate părțile în dorința de a vedea apă, vegetație, viață. Nimic din toate acestea. Absorbit de priveliște, Perusin tresare deodată: aparatele indicatoare arată că nava și-a schimbat direcția...

— Suntem prinși în spațiul de atracție a Lunii, strigă astronomul! Pornește motoarele!

Trebuie să trecem de el; apoi le oprim din nou.

Luna a rămas în urmă...

Fără să-și dea seama, astronomul se trezește cu gândul zburat pe firul amintirilor... Ani de zile a așteptat această călătorie căci numai odată la 15 ani, Marte e „aproape” de pământ la numai... 55 milioane de kilometri.

Trif privește preocupat prin telescop. Ce-ar fi să privească pământul dela această distanță? În obiectivul telescopului apare un fel de disc care emană o lumină verzue, plăcută. Acesta e pământul — își spune — și o bucurie caldă, copilărească, pune stăpânire pe el. Întoarce obiectivul în altă parte. Privirea-i fuge acum pe un cer negru de cărbune, în care soarele și stelele strălucesc orbitor.

Dezoriatat de această nouă descoperire, se întoarce spre unchiul său.

— Ce-i bezna asta din jur? Și unde-i frumosul cer albastru?

— Jocul moleculelor, pulberilor și vaporilor de apă, face pe pământ cerul albastru. În vid e noapte adâncă, de catran. Aici nu se poate vorbi nici de amurg, nici de zori...

— Păcat. Îmi plăcea albastrul cerului...

Zilele trec una după alta. Racheta e foarte aproape de Marte. Astronomul studiază prin telescop planeta, notându-și diferite observații. Alături de el, Trif le citește cu interes.

— Scrie că în Marte anotimpurile și anul sunt de două ori mai mari...

— Exact. Fiindcă timpul de rotație a planetei în jurul soarelui e aproape de două ori mai lung ca al pământului.

— Cu alte cuvinte, eu, care am 25 de ani pământeni, pe Marte voi avea doar 13?

— Da, da. Vei fi mai copil decât ești...

Trif nu pare încântat de spusele unchiului său.

Atracția planetei se face puternic simțită, obligându-l pe Perusin să pornească motoarele speciale pentru a o neutraliza. Racheta zboară pe lângă cei doi sateliți ai planetei. Cel mai apropiat, la numai 6.000 de kilometri trece prin fazele de zi și noapte în numai șapte ore și jumătate...

... Racheta aterizează lin, după câteva ocoluri, pe solul marțian. Astronomul notează în jurnalul de bord ora aterizării.

Trif, furnicat de nerăbdare, își desface curelele care-l leagă de scaun și se repede să deschidă ușa navei.

— Stai! — îl oprește astronomul. Mai întâi să stabilim compoziția aerului.

Aparatele intră în

funcțiune analizând aerul până la cele mai mici componente. Perusin deschide o supapă, dând drumul unul după altul la cinci cobai pentru o contraverificare a aparatelor. Apoi notează în jurnalul de bord rezultatele analizei. În timp ce scrie, citește cu glas tare:

— Aer foarte transparent, din cauza cantităților mici de oxigen și vapori de apă... adaptare posibilă.

— Priviți! — strigă pe neașteptate Trif.

Cobaii aleargă grăbiți, oprindu-se din loc în loc, apoi pornind iar, se pierd după o colină.

Astronomul sare primul din rachetă.

Se trezește făcând salturi acrobatice, de câțiva metri, spre mirarea lui Trif, care știe că unchiul său se ocupă numai de astronomie... Perusin face semn tovarășilor săi:

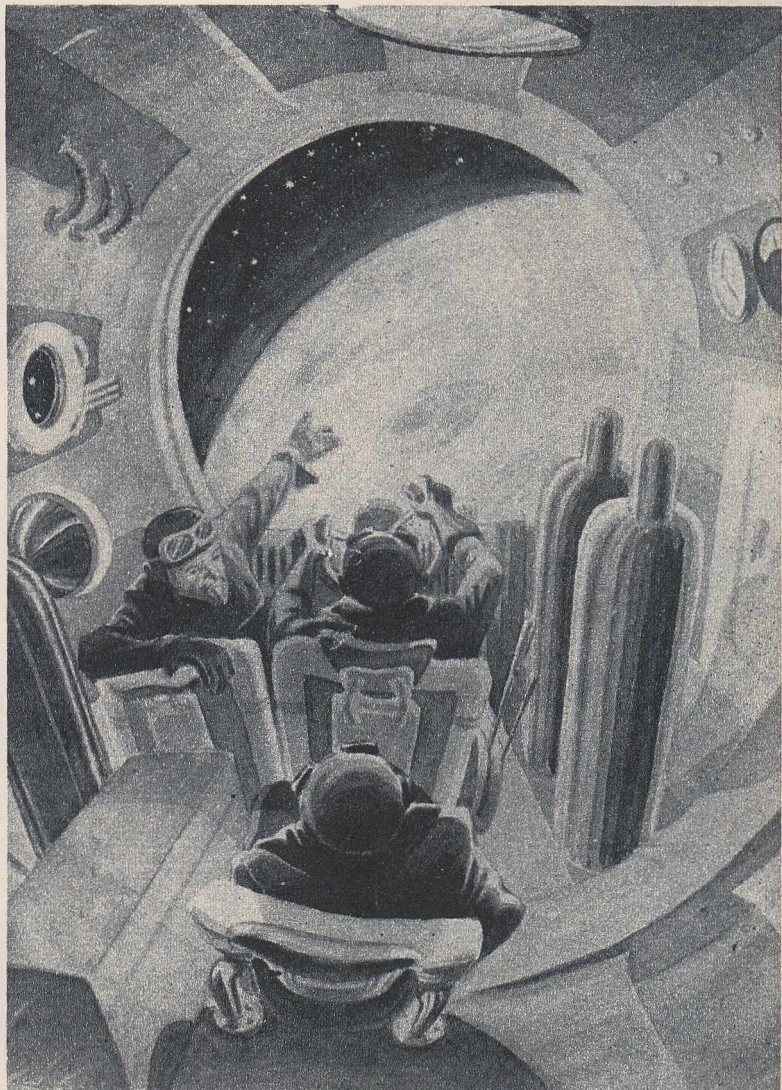
— Ajuțați-mi să cobor aparatajul necesar cercetărilor. Am pregătit macaraua...

— Nu-i nevoie de ea, îi răspunde astronomul.

— Ai dreptate! Pierdem numai din greutate, nu și din forța musculară.

Intrigat de această explicație, Trif se repede pe bord și se cântărește pe cântarul cu arc; spre surpriza lui, constată că are 26 kg. în loc de 70.

— Știți, am numai 26 de kilograme! — Dece oare așa puțin?

— Fiindcă atracția planetei asupra noastră e de trei ori mai mică decât a pământului, iar greutatea unui corp e condiționată de această atracție.

— Deci am 13 ani, 26 de kilograme, 1,90 înălțime...

Începe descărcatul lăzilor. Par așa de ușoare încât cu greu le vine acum exploratorilor să creadă că pe pământ le-au urcat pe bord cu ajutorul macaralei. După această operație, astronomul împarte munca.

— Trif, mergi cu mine. Pregătește aparatul de filmat. Tu, prietene Perusin, rămâi lângă rachetă. Acum la treabă.

Astronomul pornește urmat de Trif, care s'a înarmat cu un aparat de filmat. Peisagiul puțin accidentat îi încântă. Înaintea lor, o vale străjuită de numeroase coline, îmbrăcată într-o vegetație ciudată, pare îngropată în liniște. Flori uriașe, de câțiva metri, cu petalele atârinate pe sol și colorate în zeci de nuanțe, formează un covor pestriț, răspândind un parfum îmbătător. Vântul strecurat prin iarba înaltă, de o culoare bizară, argintie, pe alocuri cu reflexe de alamă, scoate melodii stranii, abia auzite. Gângăniții uriași—cât un cocș pământesc—desmorțite de soare, bâzâie învârtindu-se jucăușe prin văzduh. Ceva mai departe, în coastele unor coline, se află o văgăună, ca un fund de albie, plină cu apă. Rusalin se oprește în fața mlaștinei.

— Trif, eu rămân să cercetez apa. Tu du-te înainte.

Trif pornește uitându-se atent în jurul său.

Dintr'o floare uriașă cu petalele cât un cearceaf răbufnește la răstimpuri o ceață gălbuie. Deodată, liniștea e spartă de un zbârnâit puternic. Trif tresare, și simte un fior rece dealungul spinării. O muscă gigantică, cu cioc și dinți, se îndreaptă spre el, bătând repede din aripi. Dintr'o săritură, tânărul se ascunde sub petalele florii. În emoția deabia stăpânită, reușește cu greu să prindă dihania în obiectivul aparatului de filmat. Când, iată că se întâmplă o nouă minunăție. Petalele care-l umbresc, ascunzându-l de dușman, dispar ridicându-se deodată, iar zbârnâitul se aude acum în tulpina plantei... Filmând lupta acestei plante carnivore cu prada, Trif se înfioră de pericolul prin care a trecut. Încercă să se liniștească și se urcă pe o colină, cercetând orizontul. Peste tot numai coline, câmpii întinse, văi mlaștinoase, pline de vegetație, platouri pustii, pline de nisip; munți, nici urmă.

Au trecut mai bine de trei ceasuri și Trif hotărăște să se întoarcă.

... Ajuns pe malul mlaștinei, astronomul se așează pe un mușuroi, privind apa vânătă, plină de sumedenie de ierburi, ondulată ușor de adierea vântului. Tresare... Niște tropote de turmă fugărită se aud din ce în ce mai aproape, urmate de mugete asurzitoare. Pe malul celălalt, apar deodată niște animale fantastice—aidoma elefanților pământeni—fugărite de altele mult mai mici. Astronomul duce arma la ochi și trage. O detunătură, apoi altele și două animale cad ca fulgerate. Trif, care e foarte aproape, sosește în fugă.

— Ce s'a întâmplat?

— Privește.

Animalele se mai zbat încă, horcăind infundat; celelalte, speriate, au dispărut.

— Să mergem să le vedem.

— Nu mai avem timp... E târziu, aici noaptea vine repede. Hai să ne întoarcem.

Când ajung la rachetă, îl găsesc pe Perusin scormonind încă solul, ca o cârțiță, și umplând eprubete mari cu mostre.

Soarele fuge spre asfințit. Lumina devine din ce în ce mai slabă. Temperatura începe să scadă și ea. Apoi, în câteva minute lumina zilei se preface într'un întuneric amenințător.

Se culcă târziu; fiecare are să-și noteze, la lumina lămpii de acetilenă, observațiile zilei. În zori, Trif se sculă primul. Privind din rachetă solul, are impresia că trebuie să se trezească din clipă în clipă dintr'un vis urf... Un muget, apoi altele îl fac să înțeleagă că nu visează și că sunt, în realitate, asediați de niște animale ciudate. Răgetele îi trezesc și pe ceilalți dol. Racheta e înconjurată. Deodată se face liniște, o liniște sfâșietoare. Apoi, începe o hărmălaie de nedescris: animalele țopăle, urlă, învârtindu-se neputincioase, în jurul rachetei.

— Trif, dă-mi arma, îi șoptește astronomul. Perusin îl oprește:

— Uitați-vă!...

Animalele s'au încăerat între ele cu o furie de nedescris. Unele, cele mai firave, o iau la fugă, celelalte se lovesc rostogolindu-se pe sol. O detunătură și toate dispar afară de una care, lovită, se svârcolește în agonie. Trif sare primul din rachetă.

Se apropie toți trei cu emoție de acest animal marțian. Încep să-l cerceteze. Capul rotund, cu păr bogat, fruntea mare și bombată, ochii strălucitori vădesc oarecari asemănări cu oamenii de pe pământ. Fața-i e acoperită cu o piele groasă și netedă; în locul urechilor are două orificii mici. Gura în formă de cioc e lipsită de buze și maxilare. E înalt de aproape trei metri, bine legat, cu corpul plin de păr.

Il târăsc cu greu până la rachetă, căci cântărește nu mai puțin de 300 de kilograme. Trif începe imediat disecția...

După amiază atmosfera devine din ce în ce mai transparentă; aparatele arată că nu se poate sta prea mult pe sol. Totuși exploratorii hotărăsc să mai rămână. Spre seară, Trif, terminându-și disecția, pornește să filmeze. Nu mică-i e surpriza când, trecând pe malul mlaștinei, constată dispariția fără urmă a animalelor împușcate ieri. Degeaba le caută: par înghițite de sol. Pe urmă își dă seama că au fost consumate de semenele lor. Reîntorcându-se spre rachetă, constată că temperatura scade mcreu. Deodată, se oprește locului: toate florile se strâng spre baza tulpinelor, formând până în orizontul larg un fel de câmpie plină de gheme de o ciudată formă geometrică...

...A doua zi, astronomul Rusalin se simte slăbit. Perusin are și el o tusa asfixiantă, din cauza transparenței aerului. După o nouă analiză a aerului, Trif pornește singur, hotărât să ia niște probe de apă. La marginea mlaștinei se oprește. Câțiva viețuitoare, asemănătoare crocodililor pământeni, se bălăcesc în apă. Începe să filmeze. Soarele care a apărut brusc îi strică socotelile: încălzind solul, face să reapară brusc toată vegetația dispărută aseară, împiedicându-i vizibilitatea.

Hoinărește degeaba toată ziua în speranța că va întâlni alte viețuitoare. Toate au dispărut însă.

... Trec câteva zile. Astronomul se simte din ce în ce mai slăbit. Conștient că fiecare clipă în plus rămasă pe Marte agravează boala unchiului său, Trif hotărăște împreună cu Perusin plecarea, împotriva dorinței astronomului.

... În zori, cu racheta plină de plante, cu scheletul animalului marțian, cu clișee fotografice și diverse însemnări științifice, călătoria reîncepe. Racheta se ridică lin, face câteva ocoluri deasupra fostei tabere de pe Marte—apoi ca o săgeată pornește în direcția pământului.

Tabăra, drapelul și placa pe care cei trei îndrăzneți pionieri pământeni își scriseseră numele alături de anul calendaristic 2002 al planetei lor, se micșorează și pier din câmpul vizual al telescopului...

Mihai STOLERU

PROIECTELE NOASTRE DE VIITOR

„Suntem în prag de an nou. Avem în față bilanțul realizărilor noastre, ne facem proiecte pentru viitor. Oamenii de artă au și ei în față, larg deschisă, perspectiva viitorului. Și-au făcut, desigur, proiecte pentru munca lor de creație. Vrem și noi să le cunoaștem. Vrem să știm ce cărți noi vor sosi la biblioteca noastră în anul viitor, ce piese noi vom viziona pe scenele teatrelor, ce cântece pregătesc compozitorii noștri, cu ce vor îmbogăți sculptorii și pictorii — arta noastră plastică” — ne scrie tov. Gheorghe Păruș, stănovist la uzinele „Republica”.

Satisfacem dorința transmisă de tov. Gh. Păruș, publicând răspunsurile de mai jos, scrise de câțiva cunoscuți oameni de artă.

Scriitorul

Anul care a trecut a fost pentru mine, ca și pentru mulți alți scriitori, un an de muncă stăruitoare. Cititorii ne cer să dăm opere temeinice, în care măiestria artistică să fie la înălțimea marilor teme pe care le abordăm. M'am străduit deci să adun pentru lucrările mele un bogat material și apoi să-l cern și să-l torn într-o formă cât mai perfectă. Viața mi-a oferit din plin acest material. Rămâne de văzut dacă eu am izbutit sau nu să-l folosesc bine.

Prima carte pe care o voi publica în 1954 se numește „Scara vieții” și conține șase povestiri, dintre care trei înfățișează aspecte din viața de azi a poporului nostru. Voi publica apoi un roman intitulat „Eftimie Croitoru”. Acțiunea acestui roman începe în ultima zi a războiului din 1916-1918, pe frontul Moldovei, și se termină pe Tisa, în toamna lui 1945. Adu-

narea materialului mi-a luat multe zile și multe nopți. Șlefuirea cărții îmi va mai cere câteva luni. Mai am încă de lucru la „Lingura”, care este o continuare a romanului „Dulăii”, apărut de curând în a doua ediție. Nădăjduiesc deasemeni ca până la toamnă să tipăresc volumul II al romanului „Descult”.

În 1953 am mai adunat material pentru o carte privind viața grănicerilor și pentru o lucrare la care mă gândesc mai demult, în care vreau să înfățișez viața de azi a satelor noastre și procesul de transformare socialistă a agriculturii. Am, așadar, pe masa de lucru, multe manuscrise, în sertare foarte mult material, iar în minte și mai multe proiecte. Printr-o muncă încordată, câteva din aceste manuscrise vor deveni în 1954 lucrări pe care le voi da editurilor. Dacă vor fi socotite vrednice de a vedea lumina tiparului, ele vor ajunge și în mâinile publicului. Cititorilor revistei „Flacăra” le făgăduiesc pe curând fragmente din scrierile mele.

Zaharia STANCU

ACTORUL

Droiectele mele pentru viitor... De obicei, visele, perspectivele, planurile îndrăznețe, sunt legate de vârsta tinereții. Atunci când în față se așterne șirul lung al anilor, când necunoscutul viitorului, cu farmecul său, face să fremete inima oricărui tânăr, atunci se făuresc cele mai frumoase proiecte, cele mai semețe planuri.

Ei bine, eu vreau să arăt că, în ce mă privește, sfidând mulțimea anilor ce vor să-mi încovoale

umerii, am și eu proiectele mele de viitor. Sunt proiecte care cer forță și elan tineresc, dăruire și perseverență. În anul ce vine va trebui să dau viață scenică uneia din cele mai impresionante figuri din dramaturgia clasică universală, cea a regelui Lear.

Regele Lear nu este un rol pe care să te mulțumești a-l studia acasă, la birou, să-l construiești apoi pe scenă. Personajele lui Shakespeare — și poate aceasta este explicația că ele și-au păstrat nealterată valabilitatea dealungul secolelor — sunt uluitoare prin adâncul lor omenesc, prin materia

vie, nemuritoare, din care au fost plămădite. Astfel de personaje se cer interpretate nu numai cu meșteșug, oricât de șlefuit ar fi el dealungul anilor, ci cu cea mai autentică și intensă trăire lăuntrică, cu cea mai desăvârșită identificare a actorului cu personajul. În perioada asta — de gestație i-aș putea spune, a rolului regelui Lear — personajul mă însoțește, obsedant aproape, pretutindeni, pe stradă, în micile mele plimbări, în tramvai, la teatru, pretutindeni. Imaginea bătrânului rege care, neștiind a aprecia sinceritatea și calda dragoste filială a Cordeliei, preferă vorbele goale, de o falsă strălucire, ale celor două fiice mai mari, pentru ca apoi să suporte consecințele cumpitei sale greșeli — mi se limpezește tot mai mult. Pe acest rege Lear eu îl văd un om, cu înălțările sale sufletești și cu scăderile sale, cu pete de umbră în plină lumină. Vanitatea, cuvintele sunătoare, îl orbesc pe Lear și aceasta îl va duce la pieire.

Tragedia lui Lear are mult patetism, dar mă gândesc cu grijă la dozarea lui, la folosirea lui doar atunci când este imperios necesar. Voi căuta să-i păstrez umanitatea adâncă, demnitatea omenescă, chiar și în scenele de nebulie. Lear nu va urla, nu va țipa, nu se va agita de prisos în scenă. Zbuciumul său, zguduirea puternică a întregii sale ființe, vor trebui redată printr-o intensă interiorizare; voi căuta în această interpretare, firescul, veridicul, simplitatea.

Aș vrea să închei cu câteva minunate cuvinte pe care le-a spus unul din marii interpreți ai eroilor shakespearieni — în speță a lui Othello — actorul sovietic Mordvinov, pe care l-am avut nu de mult în mijlocul nostru. Dând grai parcă propriilor mele gânduri, el spunea: „Noi îl iubim pe Shakespeare pentru credința sa în om, ca fiind cea mai minunată, mai desăvârșită creație a naturii; îl iubim pentru încrederea lui față de om, pe care a întruchipat-o în operele sale nemuritoare; îl iubim pentru încrederea sa în bogăția sufletului omenesc...”

Gh. STORIN

Artist al poporului din R.P.R.

PICTORITA

Imi amintesc că în tot timpul călătoriilor mele în China încercam sentimentul de regret de a nu putea reține pe coala de desen tot ceace vedeam în jurul meu. Și cred că lucrul acesta ar fi fost cu adevărat imposibil. Pentru că China Nouă oferă atâtea minunate și variate aspecte demne de a forma obiectul unor opere de artă, încât ceace poate fi văzut în numai cinci săptămâni — atât cât am poposit eu în străvechea țară — oferă unui artist plastic material pe care nu-l poate epuiza nici în cinci ani de lucru susținut.

Pe cât am reușit însă să-mi iau schițe, să-mi notez în fugă aspectele ce mi s'au părut mai impresionante și mai specifice Chinei populare, mă voi strădui să le fac cunoscute, în cadrul unei expoziții personale ce o voi deschide în cursul anului viitor.

Am lucrat întâi peisagiile pentru a face cunoscut în primul rând cadrul geografic, condițiile naturale în care trăiește poporul chinez, acel care va forma obiectul majorității lucrărilor mele. În planul meu de lucru sunt trecute câteva cicluri de lucrări inspirate din patosul muncii des-

fășurate pe marile șantiere, din viața copiilor, din viața de zi cu zi a cetățeanului liber chinez, până ieri înăbușit sub o cumplită exploatare. Mă voi strădui să redau în aquarelele mele noul pe care îl află în China, la fiecare pas, în fabrici și în parcurile de odihnă (odinioară domenii princiare, interzise cu desăvârșire omului simplu, care risca să fie împușcat dacă se apropia de zidul exterior al parcului), în creșe și pe uriașul șantier, Fuzelin, pe ogoarele nesfârșite și în magazinele cu mă-tăsuri.

În câteva compoziții voi încerca să redau viața intensă de pe șantier-

rul unei gigantice construcții hidrotehnice pe care câteva milioane de oameni muncesc pentru îmblânzirea fluviului Huai, salvând astfel de pericolul inundațiilor 3.500.000 hectare!

Ceea ce este impresionant în China, în afara pasiunii cu care oamenii muncesc pentru înfăptuirea unei vieți noi, este extraordinarul lor optimism și dragoste de viață, veselie lor, setea lor de cultură. Câteva din lucrările mele vor arăta parcurile înșesate de oameni care se plimbă, rîd, sunt fericiți, vor arăta librăriile în care copilași de-o șchioapă stau ore întregi pe niște scăunele citind cărți frumos ilustrate, vor arăta alți copii care,

mînînd bivoli la păscut, s'au întins frumusețea pe spatele unuia din animale, citind cu nesăț o carte.

Trebuie însă să mărturisesc că pe măsură ce avansează în lucru, mă lovesc de limitele mele posibilități plastice. Viața în China Nouă este infinit mai frumoasă și mai bogată decît pot eu să o redau.

Aș fi fericit dacă lucrările mele vor putea transmite celor ce le vor vedea măcar o mică parte din puternicele impresii ce le-am cules în călătoria prin China populară.

Ligia MACOVEI
laureată a Premiului de Stat

Compozitorul

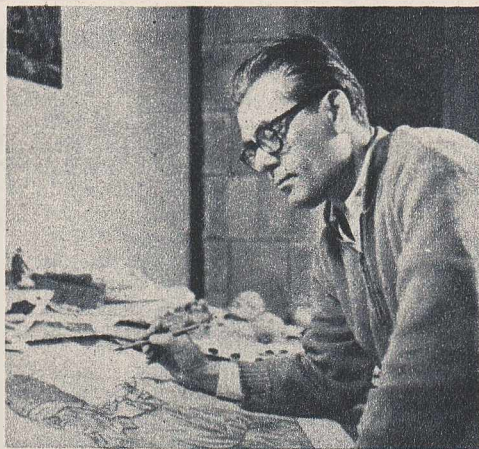
străbate cu o măiestrie demnă de epoca noastră, de temele lucrărilor.

Din experiența muzicienilor sovietici am învățat că, de felul în care transmiteți auditorilor ceea ce ai de spus, de măiestria artistică a lucrării tale, depinde în mare măsură capacitatea de a emoționa și educa. Iar această măiestrie nu poate fi cucerită decît printr-o muncă susținută de ani și ani de zile, prin studierea temeinică a valorilor muzicale naționale și universale. În planurile mele pentru anul viitor, un punct foarte însemnat îl reține tocmai această problemă: munca intensă pentru îmbogățirea mijloacelor mele de expresie muzicală.

Nu mai dacă această condiție va fi îndeplinită, voi izbuti să dau, așa

cum doresc, un quartet de calitate, lucrare care prin însăși natura sa este deosebit de pretențioasă și dificilă, cerînd compozitorului multă măiestrie. Numai printr-o formă de înaltă calitate artistică va putea acest quartet să exprime limpede și să transmită auditorilor acel clocot de viață, acea tendință spre lumină și fericire pe care doresc să le imprim lucrării. Numai izbutind să-mi însușesc un limbaj muzical bogat, expresiv, puternic realist, bazat pe folclorul nostru, voi putea realiza un poem simfonic care să aducă imagini grăitoare din noile realități ale vieții noastre

Radu PALADI

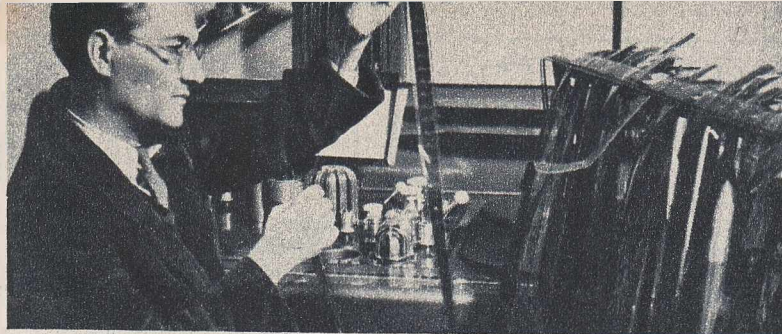
A

ș dori să le spun cititorilor „Flacării” — și nu numai a celor care și-au manifestat dorința de a afla câteva din proiectele de viitor ale unor oameni de artă — că acest interes al lor m'a făcut pe mine să încerc un simțământ de adîncă bucurie. Intr'adevăr, ce poate oare aduce unui creator o mai puternică mulțumire ca interesul marelui său critic — poporul — pentru lucrările sale? Ce stimulent mai puternic poate exista în creație ca această dorință a oamenilor muncii de a afla proiectele tale, de a-ți aștepta cu drag realizările?

Și faptul că un om simplu din patria noastră poate cere și afla printr-o revistă ca „Flacăra” proiectele de viitor ale unor artiști, ca și faptul că un compozitor tânăr — ca mine — poate vorbi în paginile unei reviste despre planurile sale, acestea sunt mici mărturii ale unei mari și minunate realități pe care o trăim astăzi noi toți. Așa că răspund cu mult drag la întrebare.

În planurile mele pentru anul ce vine sunt trecute două lucrări — un quartet de coarde, început mai demult, și o piesă simfonică.

Ceea ce mă frămîntă pe mine tot timpul în legătură cu aceste lucrări este de a izbuti să exprim ideile și simțămintele ce le vor

Regizorul de film

C

e proiecte am pentru anul viitor? Iată o întrebare care cam pune în încurcătură un regizor de film. E greu să spui că ai „proiectele” tale proprii în cinematografie și să vorbești ca atare despre ele. Un scriitor, de pildă, poate răspunde mai ușor acestei întrebări, pentru că el lucrează singur asupra operei lui, iar „instrumentele”, materiale cu care are de-a face, sunt coala de hîrtie și condeiul.

Un film însă are doi autori principali: scenaristul și regizorul. Pentru ca regizorul să poată să creeze, are nevoie în primul rînd de un scenariu literar bun, apoi de o echipă întreagă de colaboratori: operatorul de imagini și operatorul de sunet, scenograful, pictorul de costume, compozitorul, monteurul, fără să mai vorbesc de principalul element al imaginii: actorul. „Instrumentele” artei cinematografice cu care regizorul dă formă concepției lui, aparatele de filmat și cele de înregistrat sunetele, reflectoarele, macaralele, mașinile de dezvoltat și pelicula, reprezintă o masă copleșitoare în raport cu condeiul și hîrtia scriitorului, penelul, vopselele și șevalele pictorului, instrumentul muzicianului.

„Proiectele” mele nu pot exista

prin urmare în afara zecilor și sutelor de colaboratori, dintre care am amintit mai sus un număr mic, colaboratori care au o parte mai mare sau mai mică de contribuție creatoare, artistică sau tehnică, în filmele la care lucrez. De aceea, în răspunsul meu vorbesc și în numele lor.

Am primit cu bucurie sarcina să regizez în anul 1954, împreună cu Sorana Coroamă, filmul „Niculae Bălcescu”. Prin însemnătatea temei și prin proporțiile lui, acest film întrece tot ceea ce s'a încercat pînă acum la noi. Este vorba de a evoca, cu o deosebită grijă pentru adevărul istoric, o strălucită pagină din istoria de luptă a poporului nostru, cea a revoluției burghezo-democratice dela 1848.

Pentru a da o expresie convingătoare și emoționantă figurii marelui Bălcescu și acelor eroice zile dela 1848, noi vom reconstitui mediul, ambianța social-istorică, și vom face să trăiască din nou mii de eroi, cunoscuți și necunoscuți. Aceasta e o treabă grea, care nu poate fi făcută numai de mine și de Sorana Coroamă. Cu ajutorul tuturor celor care lucrează în echipa de filmare și în studio suntem siguri însă că filmul acesta va fi încă o realizare a cinematografiei noastre, care are dreptul să nu se mai numească așa de „tânără”.

Victor IIU
laureat al Premiului de Stat

CARICATURISTUL

C

a și oricare artist, doresc mult ca prin mijlocirea artei plastice în care mă exprim — caricatură — să ajut cetățeanului patriei noastre să cunoască mai bine vechiul din viața noastră și să-i trezesc, odată cu rîsul usturător, indignarea și protestul activ în fața diferitelor forme pe care le îmbracă vechiul în descompunere.

În planurile mele pe anul 1954 este trecută organizarea unei expoziții personale de caricaturi — numai cu teme interne — care va purta tocmai acest titlu: „În lupta cu vechiul.” Străduințele mele se vor îndrepta spre o cât mai cuprinzătoare și critică oglindire satirică a multor racile care mai persistă încă în viața noastră socială, economică, culturală.

Îl cunoașteți cu toții, cred — lucrați poate în același birou cu el sau e

chiar superiorul vostru — pe acel cetățean căruia îi place să arate în rapoarte că niciăeri nu merg treburile atît de bine ca în întreprinderea lui, că toate lipsurile au fost lichidate de mult și că lucrurile merg ca pe roate. Mă voi strădui să-l arăt, așa cum el este.

Sau poate veți dori să-l vedeți pe domnul gură-cască, naivul și nevinovatul gură-cască, ce nu reușește să cunoască și el — sărmanul — pe dușmanul de clasă și uneltirile lui, deși acesta se află, cum se spune, chiar sub nasul său? Îl veți cunoaște și din caricaturile mele, după cum veți putea face acolo cunoștință și cu directorul îngâmfat, și cu birocratul ruginit, și cu veșnicul întîrziat, și cu iubitorul de... bacșiș, și cu maistrul înțepenit în rutină, și cu funcționarul servil...

Vreau ca în desenele mele să-i arăt pe toți aceștia în toată goliciunea lor, dezbrăcați de toate aparențele înșelătoare în spatele cărora ei vor deobicei să se ascundă.

Acestea sunt planurile mele de viitor: să ajut oamenilor să cunoască urîtul în toată hidoșenia lui, pentru a ne ridica astfel deasupra lui, pentru a-l zdrobi.

Ion DORU

Clupe de extaz... Dar nu acel extaz dureros din trecut, trăit de micușii flămânzi și goi în fața vitrinelor cu jucării și a geamurilor caselor bogate... Ci un extaz la capătul căruia, ai să auzi glasul de clopotel : „Mămico, vreau să fac să zboare păpușa pe cer”

SZERVÁTIUSZ Tibor: „Muncitor forestier”.

RIMESCU Ion: „Pictorul Octav Băncilă”

DECADA CĂRȚII

A devenit o tradiție scumpă poporului nostru ca în zilele de 22—31 Decembrie să sărbătorească „Decada Cărții”, minunat prilej de analizare a activității scriitorilor și editurilor noastre. Niciodată cartea românească n'a putut să se bucure de o asemenea prețuire ca astăzi, când ea a devenit prieten și sfătuitor drag al oamenilor muncii. An de an, lupta partidului nostru pentru desăvârșirea revoluției culturale duce la sporirea numărului de cititori și ca atare, la necesitatea sporirii considerabile a tirajului cărților publicate. Cifrele furnizate de edituri sunt edificatoare în această privință. Numai în cinstea acestei sărbători a cărții, editurile noastre pun la dispoziția maselor largi de cititori peste o sută de titluri de cărți literare, tehnice și științifice într'un tiraj total de aproape 2.000.000 de exemplare.

„Decada Cărții” constituie pentru scriitorii noștri un prilej de strângere a legăturii lor cu masele. Zeci de scriitori, „ingineri ai sufletelor omenesti”, se deplasează în zilele decadelor în multe orașe și sate ale țării, unde se organizează conferințe și consfătuiri cu cititorii. Astfel scriitorii vor putea afla ce așteaptă oamenii muncii dela ei în viitor, iar aceștia vor putea fi puși în curent cu planurile de creație ale scriitorilor.

Cărțile editate, cu prilejul „Decadei Cărții”, constituie o mărturie a creșterii forțelor creatoare ale culturii noastre socialiste. Pentru scriitorii noștri legați de popor „Decada Cărții” constituie un imbold puternic pentru munca lor de creație în viitor.

Anul 1954 nu se anunță de bun augur pentru monopolistii americani. Semnele de criză care au devenit tot mai accentuate în economia americană, mai cu seamă în ultimele luni ale anului 1953, provoacă o neliniște soră cu panica în lumea businessmenilor de peste ocean. „Toti până la unul — scrie observatorul financiar al ziarului „New-York Post” — experții în industrie, economiștii dela Washington și experții financiari din Wall-Street — consideră că în activitatea de afaceri se anunță o tendință de declin. Inghiorțarea cercurilor monopoliste devine cu atât mai vădită cu cât perspectivele evitării acestui declin, în condițiile continuării actualei „politici de forță”

dusă de guvernul S. U. A., lipsesc cu desăvârșire. Și acum, la începutul anului 1954, zeii dolarului scrutează cu înfrigurare viitorul. „Wall-Street-ul își pune întrebări” — scria deunăzi ziarul francez „Tribune des Nations”. Cele câteva grafice și titluri reproduse în montajul de mai jos sunt extrase din presa burgheză americană. Fiecare din ele trădează panica ce domnește în rândurile patronilor din Wall-Street. Se pot cita astfel de titluri: „Cât de jos vor cădea afacerile?”; „Costul vieții a atins nivelul maxim în S.U.A.”; „Când fermierii cumpără mai puțin: știri proaste pentru business”, etc.

Iluzii și

Potrivit tradiției, la banchetele organizate cu prilejul fiecărui An Nou, în sferele înalte ale lumii vechi se face paradă de optimism. Miniștri cu venituri multe, dar cu cinstă puțină, generali plini de decorații, dar lipsiți de glorie și tot soiul de politicieni îmbătrâniți în slujba trusturilor ridică paharele de șampanie și toastază, fac pronosticuri vesele și făgăduieli îmbucurătoare. Luându-și înfățișări mieroase, ei fac declarații „de forță”, presărate cu versete biblice, garantând magnaților pentru anul ce vine profituri ridicate și promițând poporului râuri de lapte și munți de pilaf. Așa au făcut anul trecut, așa fac și anul acesta.

Cu un an în urmă ei vorbeau de o apropiată și „decisivă victorie” a trupelor S.U.A. în Coreea, se lăudau cu bomba H și preziceau o grabnică încheiere a coaliției agresive sub firma: „comunitatea defensivă europeană”. În imaginația lor înfierbântată, se și vedeau cucerind primii lauri în goana besmetică după dominația mondială.

Și ce a rămas din iluziile, făgăduielile și lăudăroșenia lor? Anul 1953 le-a adus înfrângeri peste înfrângeri, turnându-le pe gât o înghițitură zdravănă din cupa amară a dezamăgirii.

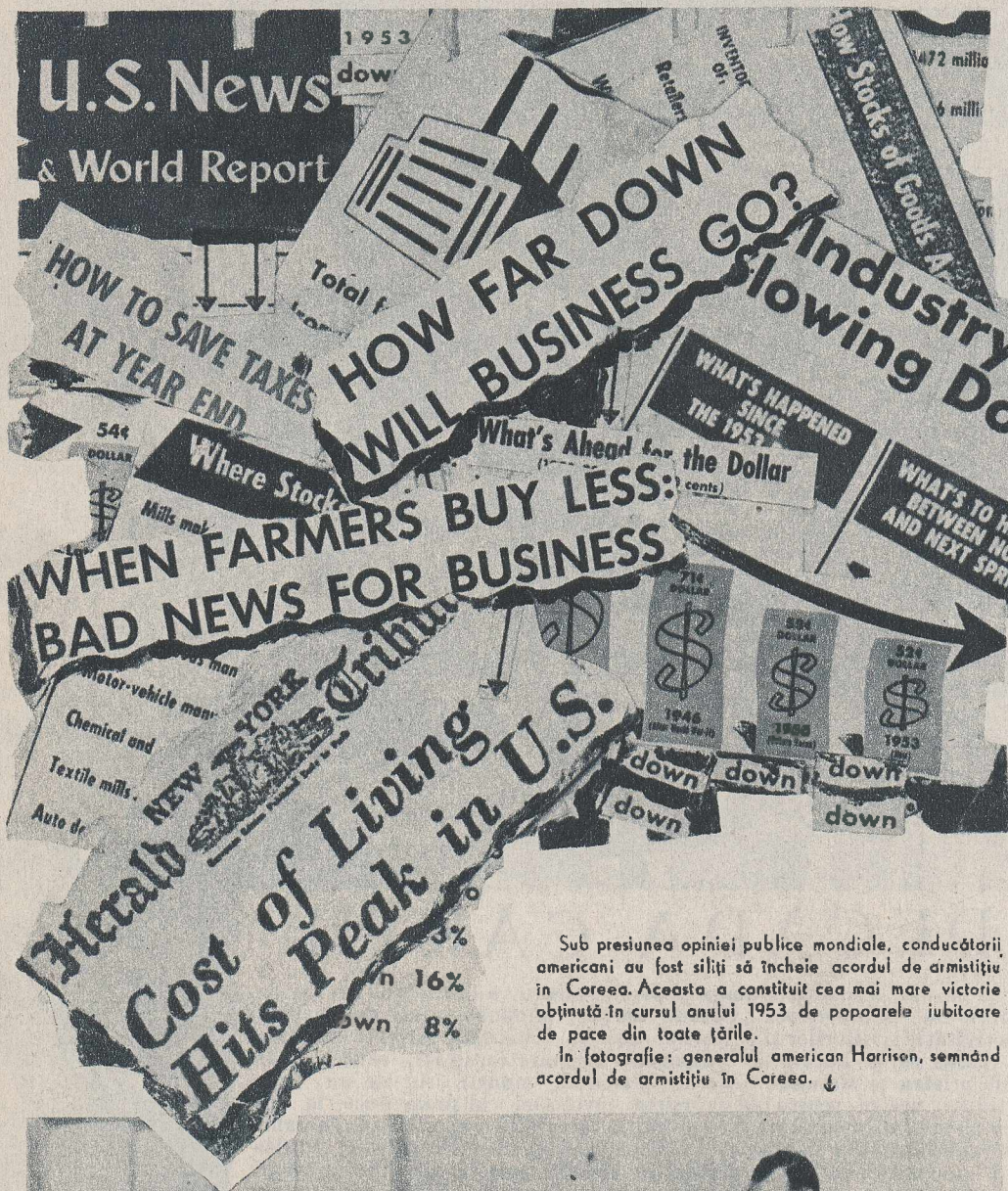
„Victoria decisivă” asupra Coreei s'a transformat într'un eșec militar, politic și moral al intervenționiștilor. Bilanțul lor e graitor: pierderi în oameni — peste un milion de soldați și ofițeri, între care 400.000 americani; teritoriul cucerit — nicio palmă de pământ. Convingându-se că opinia publică mondială a hotărât să nu mai tolereze continuarea agresiunii și că ostașii Armatei Populare Coreene și voluntarii chinezi au un pumn năpraznic — intervenționiștii s'au văzut nevoiți să semneze acordul de armistițiu.

Ca o adevărată bombă a căzut în cercurile războinicilor din Wall-Street știrea că Uniunea Sovietică, bastionul păcii în lume, posedă bomba cu hidrogen. S'a prăbușit cu zgomot pretinsul „monopol american” asupra acestei bombe — pe baza căruia mării fabricanți de armament au alcătuit politica Washingtonului, politică de șantaj, intimidare și amenințare a lumii.

Spulberând șantajul atomic și hidrogenic al imperialiștilor americani, U.R.S.S. a dat o lovitură serioasă tuturor acelor cercuri care, pe temeiul acestui șantaj, caută să extindă măcelul din Coreea și vor să atâțe para războiului pe întregul pământ. Politicienii corupți și generalii făloși de dincolo de ocean au trebuit să bată în retragere. „Potrivit unei telegrame A.F.P. — scria ziarul francez „Le Monde” — posesiunea de către U.R.S.S. a bombei H. ar fi modificat „planurile strategice ale comitetelor șefilor de stat-major” și a determinat cercurile conducătoare americane „să procedeze la o reevaluare a situației internaționale și a posibilităților de a discuta cu U.R.S.S.”

Trustmenii belicoși au sperat să desăvârșască, în cursul anului care a trecut, punerea la punct a combinațiilor lor agresive, îndeosebi a „armatei europene”, să-i înhame pe soldații francezi, belgieni, olandezi, etc. la carul american al asasinilor cu svastică, comandați ieri de Hitler, azi de Adenauer. Se vede însă că nici această treabă nu a fost lesne de făcut. Pe tot cuprinsul Europei apusene s'au ridicat amenințatori pumnii popoarelor. Și, sub presiunea lor, zeci și sute de politicieni și parlamentari burghezi se dezic de această afacere sângeroasă, care pune în primejdie însăși securitatea și „independența” (în măsura în care mai există) Franței, Belgiei, Olandei și a celorlalte țări din apusul Europei.

Sunt multe evenimentele și faptele care arată

Sub presiunea opiniei publice mondiale, conducătorii americani au fost siliți să încheie acordul de armistițiu în Coreea. Aceasta a constituit cea mai mare victorie obținută în cursul anului 1953 de popoarele iubitoare de pace din toate țările.

În fotografie: generalul american Harrison, semnând acordul de armistițiu în Coreea. ↓

FAPTE

că în 1953 senila lumea a capitalului, lumea a mizeriei și războiului, a devenit mai slabă, mai neputincioasă. O dovadă concretă în această privință o oferă faptul că diriguitorii americani ai acestei lumi sunt nevoiți să lepede cu totul înfățișarea lor de „democrați” și să-și asocieze față pe hitleristii de ieri, pe călăii franchiști, pe fasciștii fugiți din țările democrat-populare și adăpostiți în țările apusului. Cercurile conducătoare din orașul de pe malurile Potomacului au văzut în politica lor de „forță” începutul unei afaceri grase, cu aur și sânge. Eșecul acestei politici i-a înfuriat peste măsură. Pentru a redresa pozițiile pierdute, pentru a tulbura și învenina atmosfera internațională, ei au intensificat ceea ce se numește în limbajul scribilor apuseni „operația pelerinei și a pumnalului”, adică provocările împotriva țărilor democratice. Dar și în această direcție promotorii relațiilor internaționale gangsteresti au primit o serie de lecții usturătoare.

În Republica Democrată Germană, în Polonia, în România și în alte țări ale puternicului lagăr al păcii și socialismului, popoarele au făcut primirea cuvenită agenților parașutați ai Wall-Streetului, demonstrând încăodată diplomaților miopi ai lumii vechi că nu numai cele 100 milioane de dolari plătiți spionilor americani dar și tot aurul din Wall-Street nu poate impune viitorului omenirii ziua ei de ieri.

*

„Prosperity” e un cuvânt englezesc. În 1953 în limbajul economiștilor și ziaristilor burghezi acest cuvânt a dispărut aproape cu totul, fiind înlocuit cu expresia „criză”. Aplicarea în țările burgheze a sloganului hitlerist „tunuri în loc de unt” și refuzul guvernanților capitaliști de a da curs propunerilor sovietice cu privire la reluarea comerțului între Est și Vest a dus la închiderea a numeroase întreprinderi, îndeosebi a celor producătoare de bunuri de consum, la creșterea șomajului și a mizeriei maselor în țările capitaliste. În S.U.A., industria textilă produce astăzi cu 35 la sută mai puțin decât înainte de război, iar în Anglia, această ramură a industriei lucrează cu numai jumătate din capacitatea sa de producție. Masele aruncate pradă șomajului, scumpetei, politicii de pregătiri de război, nu sunt capabile să cumpere ceea ce au nevoie. Pentru a menține ridicate prețurile mărfurilor, capitaliștii dau pradă focului sau aruncă în ocean cantități imense de produse — îndeosebi alimente — în timp ce milioane de oameni din țările lor se sting de foame.

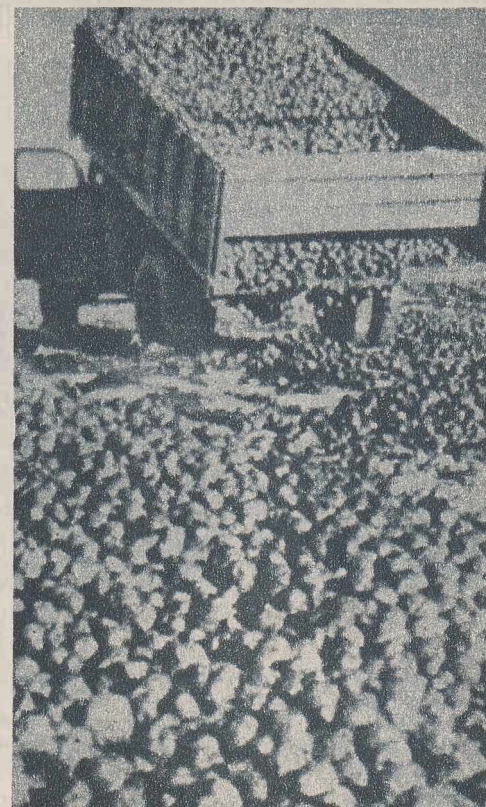
„Ne iubesc sau nu ne iubesc?” — iată o întrebare referitoare la sentimentele popoarelor din țările capitaliste, întrebare pe care cercurile conducătoare americane și-o pun de multă vreme. „Nu vă iubeste nimeni!” — răspund popoarele. Iar evenimentele și faptele anului 1953 confirmă acest răspuns.

Intors în America dintr'un raid prin țările vest-europene, observatorul american Walter I. Kennedy (orașul New-Castle — statul Indiana) a declarat cu reproș amar: „Anglia este flămândă, prost îmbrăcată și supraîncărcată cu impozite... Germania occidentală este o țară a speranțelor pierdute, a disperării și mizeriei... Parisul nu mai este decât o imitație a unui oraș cândva strălucitor... Niciuna din aceste țări nu ne iubeste” constată cu amărăciune Kennedy. „Pretutindeni unde v'ați duce — în Europa, în Orientul Mijlociu, în Asia, americanii inspiră teamă și sunt urâți mai mult decât orice pe lume” — scrie în ziarul „Times” americanul Paul R. Barton, înapoiat și el dintr'o călătorie în străinătate. Starea de spirit

Și în 1953, bravii muncitori dela uzinele franceze de automobile „Renault” au fost în primele rânduri ale bătăliei împotriva reacțiunii.

Fotografia noastră prezintă un aspect din zilele când greviștii dela „Renault” au ocupat uzina pentru a sili autoritățile să dea curs revendicărilor muncitorești.

În timp ce în 1953 milioane de oameni simpli din S.U.A. au îndurat chinurile cumplite ale foamei, din ordinul patronilor din Wall-Street, milioane de busheli de cartofi au fost distruși pentru a se evita... scăderea prețului cartofilor.

Mormanele de cartofi din fotografie sunt pregătite pentru distrugere.

Mișcarea grevistă este în continuă creștere în „paradisul” lui Adenauer. În semn de protest împotriva condițiilor de trai din ce în ce mai grele și a pregătirilor de război ale clicii dolarizate dela Bonn, muncitorii germani au organizat puternice acțiuni greviste.

După cum arată această hartă a grevelor, numai în cursul primelor două luni ale anului 1953 un număr de 607.810 de muncitori au declarat grevă. Faptul că în 1951 numărul mediu al greviștilor în două luni era numai de 40.418 denotă avântul impetuos al mișcărilor greviste în Germania de Vest.

Iată cum înțeleg colonialiștii britanici să-și îndeplinească „misiunea civilizatoare” în Kenia. După ce detașamentele de pedepsire ale lui Lyttleton au săvârșit adevărate masacre în rândurile populației băștinase, au intrat în acțiune buldozere engleze pentru a rade de pe fața pământului zeci și zeci de așezări omenesti, lăsând pe drumuri mii de familii de negri, a căror singură „vină” este aceea de a fi dorit să scape de robia britanică, să trăiască ca oameni liberi într'o țară liberă.

Anul 1953 a fost pentru țărani italieni lipsiți de pământ un an de luptă dâră pentru o brazdă de agor.

Bătălia aceasta s'a desfășurat sub semnul creșterii mișcării pentru pace și libertate a întregului popor italian. În fotografie: un aspect dela o demonstrație de masă a țăranilor italieni.

Sfidând balonetele poliției lui Yoshida și armele automate ale ocupanților yankei, japonezii iubitori de libertate și pace organizează rezistența activă împotriva agresorilor imperialiști.

Iată, în fotografie, un puternic pichet de grevă postat la intrarea într'un depozit militar american din Tokio.

antiamericană crește nu numai în rândurile maselor populare; ea încolțește și se dezvoltă chiar și în păturile burgheziei, oglindind contradicțiile adânci ce sfășie lagărul imperialismului.

1953 a fost un an în care a continuat să se desfășoare impetuos lupta maselor din țările capitaliste împotriva mizeriei și războiului. Pretutindeni zeci și sute de mii de oameni s'au unit sub steagul partidelor comuniste și muncitorești, al căror prestigiu și influență cresc văzând cu ochii. Numai în cursul acestei veri, 4 milioane de oameni ai muncii în Franța, 8 milioane în Italia, alte milioane în S.U.A., Anglia, Germania occidentală, Japonia, etc. au organizat greve uriașe, încununată de succes. Alte milioane de oameni ai muncii din țările capitalului

au luat parte, cu ocazia sărbătoririi zilelor de 1 Mai și 7 Noiembrie, la mari meetinguri și demonstrații de masă, dovedind sporirea unității și combativității forțelor cărora le aparține viitorul.

1953 a fost anul în care steagurile albastre ale partizanilor păcii s'au înălțat tot mai sus, strângând în jurul lor noi mase mari de oameni aparținând celor mai diferite clase și pături sociale. Reafirmată cu tărie de marea Uniune Sovietică, ideia luptei pentru slăbirea încordării internaționale prin organizarea de tratative pentru rezolvarea pașnică a problemelor litigioase s'a înrădăcinat adânc în conștiința majorității covârșitoare a omenirii. Atât de uriașă s'a dovedit forța mobilizatoare a acestei idei, încât pentru a înșela lumea și a-și ascunde colții,

imperialiștii americani și complicitii lor s'au văzut nevoiți să folosească de ochii lumii, tot mai des, cuvintele „tratative” și „destindere”.

Ideia posibilității destinderii în relațiile internaționale, ideia nobilă a apărării păcii a făcut înconjurul lumii, mobilizând la luptă sute de milioane de oameni. Și oricâte încercări ar face imperialiștii năimiți, ei nu vor putea convinge popoarele să renunțe la bunul cel mai de preț: pacea.

Anul 1954 deschide noi perspective pentru întărirea și lărgirea impetuoasă a uriașelor forțe care sunt pentru pace în lumea întreagă.

B. STOIAN

Pe zi ce trece crește și devine mai activă starea de spirit antiamericană în țările cotoșite de cavalerii dolarului. În fotografie: una din zecile de demonstrații anti americane care a avut loc în Anglia, în cursul anului trecut.

Demonstrații poartă pancarte cu inscripții ca: „Trimiteți pe yankei acasă”; „Trimiteți acasă bombardierile americane”!

Intervenția în Coreea n'a adus poporului american decât noi suferinți.

Iată una din zecile de mii de familii americane care plânge pierderea fiului căzut în Coreea. Tragedia acestei familii este cu atât mai mare, cu cât fiul lor, David Tom Valejio, marinăr în vârstă de 23 ani, a căzut pe frontul coreean chiar în ziua de 27 Iulie 1953, cu câteva ore înainte de încheierea armistiștiului.

de Anul Nou

Bună plăcintă ai, halal!
Dă-mi pentru-acasă șase kile
Și ți-oi plăti în două zile
Din fondul directorial...

Ca de-obicei întârziat
A regretat din nou slujbașul:
Plăcinta bună s'a mâncat
Și lui i s'a trimis... răvasul

Cum s'ar putea să nu rămâi tablou!
În miezul nopții și trei trei minute,
Țar ei tot nu încetează să discute
Cum vor petrece noaptea de-Anul Nou

NU NE DERANJAȚI,
SUNTEM
IN SEDINȚĂ

-Ce e răvasul? Cerere? Scrisoare?
Sau o corespondență inutilă?
Eu unul nu-l citesc pentrucă n'are
Nici număr de intrare, nici stampilă.

-Plăcinta e de-un gust banal
Răvasul are versuri bune,
Dar continutul, vă pot spune,
Nu e nici tipic, nici real...

-Ne spui merci cu aerul amabil:
Plăcinta nu mai e; s'a terminat...
Dar unde să găsim? Hai, dă-mi un sfat:
Stii...? Poate'n bufet la responsabil.

Sperfulescu are-un vi:
O dorință cunoscută
Să-i fie răvasul scris
Pe-o hârtie... de o sută.

-Tovarășe director, nu am îndrăznit
Răvasul, scris să vi-l trimiț
Am socotit că e mai bine
Să-l complectăm cum vă convine.

Destreame ce îl văd cam mănios
E semn c'a nimerit, săgeata, tinta.
Gâtulorului criticii de jos
Ar înghiți răvasul, nu plăcinta.

Vorbeste și-ascultându-și glasul,
De mult nu mai consultă ceasul.
Auditorii, albi ca varul
În van i-arată calendarul.

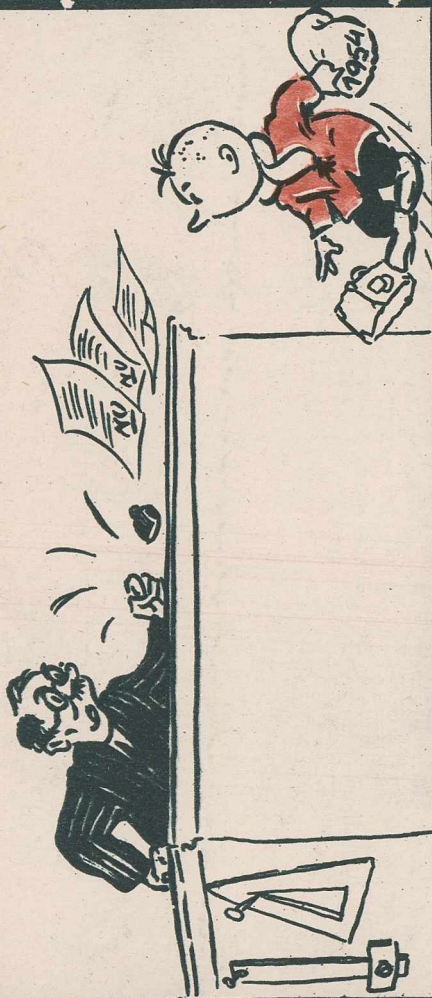
-Am să te rog, tovarășe, ceva:
Eu plec, că nu mă simt prea bine
Dar dacă între timp, răvasul vine,
Las servieta -pune-mi-l în ea..

-Fabrica voastră a lucrat sub plus
Având un ritm anemic și debil
Din cauza-aceasta anul an
O sa-l sărbătorim... cam prin April

DIN RILE INTAMILE MELE

-CUM?... AN "NOU"?
CINE A MAI INOVAT SI ASTA?

'-O MAI FI AVAND
MUL?... CA GREU
MAI AJUNG LA EL!

-SAUNE, PUSTIOLE, NU TE
TENTEZA... O TABLA LA
CABANA? CA ASTA YAD
CA AU VENIT SA SCHIERE.

- PARE ÎNTRĂDEVAR O
MĂSURĂ NEPOTRINĂ...
NĂMI PUTEA TRECE PESTE
CÂTEVA LUNI?...

- POATE DACĂ-I LĂSA
PE EI, SE GOSPODĂREȘI
MAI BINE SINGURI

- FĂ ROST DE PATINE MAI REPEDE
CĂ TE POMERESTI CĂ VINE DELA SFAT,
REPARĂ CONDUCTĂ, SE RESTABILEȘTE CIRCULARIA
ȘI ADIO GHIAȚĂ!

O întâmplare la Reykjavik

povestire

de Halldor Killjan LAXNESS
Laureat al Premiului Internațional al Păcii

Desene de JURĂSCU

Există pe lume o țară care nu are armată: Islanda. Nu-i de mirare deci că oamenii simpli de aci n'au cunoscut vreme îndelungată strălucirea uniformelor militare și au deosebit cu greutate gradele și semnele distinctivă care împodobesc aceste haine.

Dar nu s'ar putea spune că uniformă ar fi un lucru nemaivăzut în Islanda. Trebuie să mulțumim Armatei Salvării; ea a fost aceea care a introdus pe Insulă trompete și alte instrumente de suflat și a dat prilej locuitorilor să cunoască ceace se numește în mod obișnuit uniformă. Nu peste mult timp, poliștilor islandezi li s'a ordonat să îmbrace o uniformă asemănătoare cu a Armatei Salvării. Apoi veni rândul factorilor postali, care au fost îmbrăcați cu un echipament de campanie asemănător cu al răsculaților din Cuba. Peste puțin timp, în Islanda au fost deschise primele hoteluri. Patronii, oameni care trecuseră prin multe în viața lor, au înflințat o nouă funcțiune: aceea de „piccolo”. Acest răsunător titlu de origine italiană a fost onorat cu un înveliş corespunzător, sub forma unei livree pompoase.

Drept să spun, această minunăție apărută la ușile hotelurilor n'a stârnit o admirație deosebită în rândurile islandezilor. Aceștia erau oameni care, trăind în mijlocul unei naturi aspre, erau mai curând obișnuiți — asemenea pescărușilor sau balenelor — să înfrunte greutățile vieții printre stâncile primejdioase și printre bancurile de nisip unde se pescuiesc scrumbiile.

În Italia însă lucrurile stăteau altfel. Acolo — să tot fie douăzeci de ani de atunci — dacă nu purtai uniformă, nici nu erai considerat om. Cu cât uniformă era oroită mai ingenios, cu cât coloritul ei era mai apropiat de al pământului, cu cât era mai însoțită de ciucuri, coaprazuri și eghileți, cu atât purtătorului ei i se cuvenea mai mult respect. Pe atunci gurile rele vorbeau despre avuțiile naționale ale Italiei care erau, cică, amenințate să se epuizeze în întregime și în cel mai scurt timp din cauza pasiunii exagerate a stăpânitorilor ei pentru costume de mascaradă, pentru parădi și campanii militare duse de preferință în ținuturi îndepărtate, dacă se poate chiar în deșerturi. Și când vreunul străin crede că trecea prin minte să facă o plimbare pe Via Veneto sau pe Via Nazionale din Roma, i se părea că aici floarea al doilea om întâlnit era un mic „piccolo” dela vreun hotel de lux. Bineînțeles că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Individui împodobiți cu uniforme erau fasciști de-al lui Mussolini și mari amatori de răsboaie în deșerturi. Călătorului străin nu-i rămânea decât să se mire: cum se face

Publicăm mai jos traducerea povestirii lui M. K. Laxness „O întâmplare la Reykjavik”. În această povestire, autorul, cu umorul fin și cu ascuțimea satirică ce-i sunt proprii, povestește cum, mai demult, poporul islandez iubit de libertate a reacționat la apariția avieției fasciste italiene în frunte cu mareșalul Balbo. Verbina despre trecut, această povestire oglindește și prezentul când tot poporul islandez însuflețit de dorința de pace, se ridică la luptă împotriva ocupației americane.

HALLDOR KILLJAN LAXNESS

Acum un an, în Suedia, un literat progresist de seamă mi-a spus că fără să cunoști lucrurile lui Laxness, nu poți spune că cunoști literatura scandinavă contemporană. Mai târziu am avut posibilitatea să mă conving că a avut într-adevăr dreptate.

Romancierul islandez Halldor Killjan Laxness este unul dintre cei mai mari scriitori ai Scandinaviei contemporane. Romanțele lui, „Salva Valke”, „Oameni independenți”, „Foculora cu ochii de culoare deschisă”, „Clopotelul Islandei”, „Stațiunea atomică” — care tratează teme ocupării de către americani a aerodromurilor islandeze — și, înșirgit, romanul său de curând publicat în care, vorbind despre evenimente din secolul al XII-lea, autorul, cu pasiunea proprie lui, condamnă războiul — se bucură de un mare succes nu numai în patria scriitorului, dar în toate țările nordice.

De curând am avut prilejul fericit să-l cunosc pe Halldor Laxness la el acasă, în Islanda. Om de mare talent, progresist, patriot înfăcărat și tot atât de înfăcărat iubitor de pace, om îngrâșorat pentru viitorul poporului său și care luptă cu pasiune pentru libertatea și fericirea lui, Laxness este un luptător de seamă pentru marea cauză a păcii și prieteniei între popoare. El luptă pentru această cauză nu numai cu forța cuvântului său artistic, dar și cu pene sa de publicist și cu cuvântul său înfăcărat de orator. El este unul dintre cei mai de seamă luptători pentru pace din Scandinavia și, de curând, Consiliul Mondial al Păcii a distins activitatea lui cu Premiul Internațional al Păcii.

Mare prieten al Uniunii Sovietice, M. K. Laxness a fost unul din inițiatorii înflințării asociației pentru legături culturale „Islanda — U.R.S.S.” și este președintele permanent al acestei asociații.

B. POLEVOI

că un om care poartă pe umeri o haină atât de ciudată încât pare un personaj de operă, poate să mai păstreze o ținută atât de solemnă și de bățoasă!...

Dar povestirea noastră care să ne întorcem în Islanda. Să revenim, așadar, la blajinii insulari care nu vor să priceapă înalta însemnătate a uniformelor, a livrelor, a gradelor și titlurilor de tot felul care se ascund îndărătul lor. E posibil ca toată această frământare să-și afle explicația în următoarea cauză: islandezii s'au obișnuit atât de mult cu balenele și cu alți pești mari de colorație modestă, încât dintre toate ființele vii care trăiesc în mările nordice, cea mai postrită la înfățișare le pare a fi totuși respectabila scrumbie!...

Povestea noastră începe într-o vară, când pe bancurile de nisip din prajma Neutholevikulului se vânau foarte mulți delfini. Pe vremea aceea hotelul „Geizer” angajase un curier, pe nume Stephan Johnson. O fată care spăla vasele la bucătărie făcuse un cântec provocator la adresa lui:

Acole jos, pe țăr. Stabbi melita cânepă...
O meliță mare, dar cânepa nu se meliță...
Bielu Stabbi, cânepa nu se meliță deloc!...

admira ce bărbați frumoși sunt fasciștii și cât de bine le șade să poruncească locuitorilor din deșerturile aride și reci!

Și într-o bună zi, băieții și-au pregătit avioanele și au plecat în cărd spre țărmiurile diferitelor țări unde țineau morișă să prezinte toată strălucirea uniformelor lor de comediați. Așa au ajuns ei în îndepărtata Islandă, făcând poporul acestel insule onoarea unei vizite.

O întreagă flotă aeriană a aterizat la Vatnagardar și din fiecare avion au coborât cel puțin două uniforme noi și elegante. Oaspeții veniseră într-o vreme cu nopți luminoase și cu pajști înflorite. Chiar înainte de aterizare, s'au grăbit să înștiințese prin radio că, în cinstea soarelui lor, capitala Islandei a fost inundată de flori și luminată ca niciodată. Un scriitor, islandez de origine, stabilit însă în Danemarca, și care purta o dragoste nestăvilită marilor puteri din acea vreme, a scris o carte întreagă în limba daneză pentru a confirma raportul menționat. Atestând comportarea exemplară a islandezilor față de reprezentanții aerieni ai unei mari puteri, acest scriitor cita următoarele fapte: „De îndată ce locuitorii insulei au auzit zgomet de avioane deasupra capului, au fost cuprinși de un acces de entuziasm atât de mare, încât, acolo, pe străzi, au început să se

arunce unul în brațele celuilalt, să se sărute și să plângă de bucurie”.

Dar glorificarea este una, iar faptele sunt cu totul altele.

N'a fost niciun fel de iluminare, entuziasm și sărutări. Pur și simplu, a doua zi după sosirea oaspeților, nu puteai face un pas pe East Street, strada principală a Reykjavikului, fără să te izbești de oameni care semănau ori cu poștașii ori cu portarii. Zeci de uniforme staționau pe

trotuar, vorbind cu glas tare și gesticulând de zor. Mohoriții cetățeni ai orașului reușeau numai cu mare greutate să se strecoare spre prăvăliile sau birourile lor, mărșăind supărați:

— Ce naiba caută aici aceste creste de cocoși?

Aceasta a fost realitatea.

Ofițerii armatei aeriene au fost repartizați pe la toate hotelurile din oraș. Tocmai în ziua aceea Stebbi își luase în primire postul la ușa hotelului „Geizer”, mândru de titlul său de „piccolo” și de noua și elegantă sa livree. Ofițerii intrau grămadă pe ușa hotelului, iar Stebbi observa cu satisfacție că fiecare din ei e îmbrăcat aproximativ ca și dânsul. Stebbi privea cu un sentiment de îngăduință uniforme ce se perindau prin fața lui. Locotenent, căpitan, maior, așa își spuneau între ei ofițerii, iar Stebbi, care purta un titlu italian veritabil își spunea că acest titlu nu sună mai rău, ba chiar că este mai ingenios decât titlurile lor.

Toți acești „tenente, capitano, maggiore” au produs la hotel o zarvă enormă. Vorbind între ei, țipau atât de tare, de parcă niciunul n'ar fi auzit bine, iar mâinile și picioarele lor păreau că se află într-o continuă și înfrigurată mișcare. Curând, chelnerii care-i serveau au făcut o nouă descoperire: împotriva regulilor buneii cuviințe, oaspeții își lingeau în timpul mesei mustățile, scuipeau printre dinți sămburii fructelor și înfulecau mâncarea de pe lama cuțitului cu atâta furie, de parcă ar fi avut de gând să-și taie limba cu tot dinadinsul. Când li se ofereau țigări de foi, ei nu știau care vârf anume trebuie rupt și mușcau din greșală tocmai pe acela care nu trebuia. Chelnerii și-au zis că oaspeții seamănă cu niște vagabonzi adunați de prin șanțurile pe unde hoinăreau și, îmbrăcați pentru o zi în costume de carnaval, cu prilejul unei sărbători.

Ofițerii italieni mâncau în jurul unei mese lungi, așezate în mijlocul sălii. Gălăgia pe care o făceau acoperirea și înăbușea totdeauna discuțiile celorlalți clienți. Intrau în sală perechi, perechi, și ocupau locurile potrivit unui aranjament dinainte stabilit cu severitate: culorile peștrițe și scânteierea în aur a uniformelor creșteau mereu dela un capăt al mesei la celălalt. Ultimul care și-a făcut apariția în sală a fost un om cu numele de Pitigrilli. Avea niște ochi negri ca tăciunile și se ținea atât de bățos, încât părea că

dacă se mai îndoaie numai puțin, cade pe spate. Pe uniformă își agățase tot felul de foi metalice din acelea care se întrebunțează în mod obișnuit la gravarea literelor de pe copertile cărților. Așa împodobit cum era, putea foarte bine să treacă drept un brad încărcat pentru serbarea pomului de iarnă. De îndată ce a apărut în ușă, toate uniforme s'au ridicat, și-au lipit călcăiele și au stat ca niște manechine până când el, după o clipă de gândire, le-a ordonat să stea jos. Stebbi — care habar n'avea ce înscamnă armata — privea cu ochii holbați această ceremonie, pe care o considera ca fiind extrem de absurdă.

Chelnerii au văzut imediat în Pitigrilli pe omul care cinstește pe toți ceilalți și au început, după obiceiul locului, să servească supa, luând-o dela capătul opus al mesei în așa fel ca să-l lase pe stăpân la urmă. Tot așa au procedat și cu felul al doilea, servind în primul rând pe ofițerii care stăteau cel mai departe de Pitigrilli. Acest fel de a servi a stârnit o zăpăceală nemaipomenită printre uniforme ce se aflau la masă. Când însă chelnerii au repetat figura și cu desertul, Pitigrilli s'a ridicat în picioare și odată cu el câțiva ofițeri din anturajul lui. Pitigrilli a cerut să vină oberul și a început să țipe la el — într-o italiană probabil extrem de aleasă — cu o viteză de patru sute de cuvinte pe minut, însoțindu-și vorbele cu o serie întreagă de gesturi fulgerătoare.

— Vă mulțumesc, Sir, — spuse mai marele chelnerilor, care nu înțelesese nimic, și se inclină.

Atunci fu chemat directorul și erupția de cuvinte mitraliate reîncepu cu o nouă putere. Până la urmă, oaspeții se așezară la masă și continuară să mănânce.

A doua zi, chelnerii serviră ca de obicei dela capătul cel mai îndepărtat al mesei. Pitigrilli sări din nou ca opărit și ordonă oamenilor săi să părăsească imediat restaurantul. Buimăciți, chelnerii își priveau clienții care, aliniați în formație, începură să părăsească sala, fără să privească măcar farfuriile cu supă fierbinte.

Seara s'a prezentat la hotel chiar consulul Italiei în persoană. Il chemă pe ober și-i ceru ca supa să fie servită în primul rând lui Pitigrilli, pentru că, în caz contrariu, se va face o intervenție corespunzătoare la ministerul afacerilor externe.

— Vă mulțumesc, Sir, — răspuse cel solicitat și se inclină zăpăcit, făgăduind să discute de îndată cu chelnerii, ceace și făcu. Chelnerii au declarat însă că așa este obiceiul la hoteluri și nu ei sunt cei chemați să-l schimbe: cine plătește, acela primește farfuria la urmă. Ori, din moment ce Pitigrilli plătește...

— Mussolini, iată cine plătește! se răsti consulul supărat.

— Vă mulțumesc, Sir, — răspuse mai marele chelnerilor inclinându-se — dar de când au venit ai voștri, niciun englez nu mai intră în restaurantul nostru. Englezii, Sir, suportă greu pe indivizii care își ling mustățile în timpul mesei...

— Asta nu mă privește, spuse consulul.

Cine îl jignește pe Pitigrilli, îl jignește pe Mussolini!

— Vă mulțumesc, Sir, — șopti interlocutorul său și făcu o ultimă plecăciune, deosebit de adâncă.

Cu aceasta, convorbirea diplomatică luă sfârșit.

A doua zi la amiază, Stebbi își termină serviciul. Era o vreme minunată și soarele își revărsa razele fierbinți deasupra intrării hotelului. Stebbi ședea în prag și suferea că nu-și poate scoate livreea, blestemând în gând soarele care se juca atât de vesel pe nasturii lui de aur, pe lampasurile late ce se întindeau dealungul pantalonilor și mai ales pe tichia lui aurită, ca o cratiță abia curățată, așezată ștângărește pe o sprânceană.

De fapt, lui Stebbi îi plăcea foarte mult să stea acolo, cu nasul în vânt, dându-și aere de șef, mai ales că avea pe deasupra și un răsunător titlu italian. Și asta pentru că treceau pe acolo băieți de o seamă cu el, îmbrăcați în haine obișnuite de lucru, cu pantaloni scurți, cu o înfățișare jalnică! Ba treceau chiar și fete, față de care Stebbi nu era deloc indiferent.

Doi englezi ieșiră pe ușa hotelului și se opriră aprinzându-și câte o țigară. Il salutară prieteneste pe Stebbi și-i oferiră și lui una.

Zău că nu-i venea să plece de acolo, să-și schimbe hainele și să redevină dintr'odată un om obișnuit. Afară de aceasta, Stebbi avea o țigară și nu-i mai trebuia nimic pentru a putea apare în fața oamenilor în toată măreția sa... Dacă și-ar putea procura de undeva un chibrit s'o aprindă! Eh! Să mai încerce acum cineva să cânte prostia aceea despre Stebbi care meliță cânepă! Nu, el nu va mai melița cânepă, el va rămâne aici, pe trotuar, la soare, îmbrăcat în livree și, pe deasupra, posesor al unei țigări!

Un om trecu pe trotuar, îndreptându-se spre hotel. Făcea pași mari, mergând drept și țanțoș ca un baston. Purta o uniformă ce semăna grozav cu livreea lui Stebbi. Ținea între degete o țigară, ca și Stebbi, iar în mâna cealaltă purta un baston aurit. Stebbi îl recunoscu pe Pitigrilli. Probabil că în clipa aceea italianul se gândea la frumusețea propriei sale uniforme. În orice caz, nu observă cât de splendid arată sub razele soarelui uniformă lui Stebbi.

— Hallo, Pitigrilli! spuse Stebbi, imitând maniera negustorilor americani, și-l bătu prieteneste pe umăr pe generalul fascist. Pentru că amândoi purtau uniforme asemănătoare, Stebbi simțea că sunt oameni la fel de importanți și că amândoi împodobesc trotuarul, strada și întregul univers...

— Un chibrit! spuse Stebbi vesel, arătând la țigaretă pe care italianul o avea în gură.

Stephan Johnson nu avusese niciodată prilejul — în cursul scurtei sale vieți — să vadă un om cuprins de o furie atât de grozavă ca acest „piccolo” italian. Și totul pe neașteptate, după un salut atât de prietenesc și într'o zi atât de minunată și însorită!

Mutra fascistului italian se învineți într'o clipă, oglindind un complex de sentimente: uimire, mânie, spaimă, ca și cum un ucigaș ar fi ridicat deodată cuțitul asupra lui. Nu scoase nicio vorbă; pur și simplu smulse țigara din gura lui Stebbi, o aruncă furios la pământ, apoi ridică bastonul aurit și începu să-l croiască vârtos pe băiat.

Așa s'a pus capăt viselor pline de speranțe ale lui Stebbi. Sunt unii care-l consideră pe islandezi drept niște oameni care au pățimit mai multe necazuri și mai multă asuprire decât alte popoare. Timp de secole, până'n zilele noastre, ei au întâmpinat asuprirea cu răbdare, în spiritul împăcării, fără să facă măcar cea mai mică încercare de răzvrățire. Se spune că sunt puține popoare care să fie atât de departe de ideea unei revoluții.

Totuși, oricât de necrezut ar părea acest lucru, au fost

cazuri când rezervatul și răbdătorul popor insular și-a lăsat obiceiul de a uita totul, și-a uitat spiritul concesiv și atitudinea sa împăciuitoare față de asupritori și a procedat așa cum procedează toți. Stebbi a suferit această rară dar binefăcătoare schimbare la față, prin care a trecut din când în când poporul său.

Nici n'a apucat bine Pitigrilli să lovească de câteva ori cu bastonul peste fălcile lui Stephan Johnson, că acesta sări asupra generalului, lovindu-l cu pumnul în pântecul rotofei. Ca rezultat al acestui atac neașteptat, Pitigrilli înlemni. În Italia oamenii de serviciu ai hotelurilor nu aveau obiceiul să se năpustească asupra persoanelor sus puse. Dar pe urmă, generalul își reveni și între el și băiat începu o bătaie serioasă. Arena luptei fu caldarâmul. Ba se strânse și lume, fiecare fiind curios să afle cum se va termina acest match neașteptat. Nu știm dacă încăierarea a ținut mult sau puțin, dar știm că Stephan Johnson a reușit curând o victorie totală asupra „eroului deșerturilor”.

— Mamma mia! — se văicărea generalul, zăcând în praf, chiar în mijlocul străzii.

Stebbi ședea călare pe el, ținându-l strâns bine în poziția lui de învins.

Islandezii care se adunaseră în jurul lor s'au convins astfel că „creasta cocoșului” ajunsese într-o situație fără ieșire. Unii dintre ei, datorită bunătății lor sufletești, hotărîră să-i vină în ajutor generalului: îl ridicară, îl puseră pe picioare și-l scuturară de praf. Alții îl traseră pe Stebbi la o parte și-l sfătuiră să plece de acolo. De notat că în caz de bătaie, islandezii sunt întotdeauna de partea celui doborît. Probabil că procedează așa pentru că aproape întotdeauna ei s'au găsit în situația de învinși.

Stând în picioare și convins că „piccolo” nu-i mai amenință, „eroul deșerturilor” se desmetici, își recapătă îndată ținuta și încrederea în sine. Se opri în ușa hotelului și începu să vorbească. Vorbii atât de tare și de elocvent, întinzând mâinile atât de spectaculos și mișcându-și sprâncenele, capul și picioarele într'un mod atât de sugestiv, încât la casele învecinate începură să se deschidă ferestrele. Mulțimea creștea: toți voiau să admire un spectacol interesant. Unii, mai naivi, au crezut chiar că însuși Mussolini binevoise să sosească în vizită în Islanda. Numai cei doi englezi au ascultat un minut, două, cu mâinile vârâte în buzunare, apoi au intrat repede în hotel pe scara din dos. Între timp Stephan Johnson părăsise și el câmpul de bătălie.

Nimeni nu era în stare să înțeleagă ce voia să spună oratorul italian. Unora li se părea că cere ceva și îi ofereau politicoși apă rece sau un chibrit. În general lumea căuta să liniștească și să îmbărbăteze pe enervatul general fascist.

Seara, consulul Italiei veni din nou la hotel. Avea un aer și mai sever decât data trecută. Așa dar, în Islanda, Mussolini fusese grav ofensat. „La gloria della patria” fusese svârțită la gunoi aici, pe această stâncă singuratică, pierdută în ocean, și pe care armata sfântă a fascismului italian putea s'o facă să ajungă

M. ISACOVSKI

LA RĂSCRUCE

Ziuă caldă, zi de vară,
Niciun nor pe-albastrul cer.
La volan, cu importanță,
Șade tânărul șofer.

Îl ducea pe șef șoferul.
La răscruce o păți:
A zărit o fetișcană,
Și motorul-i amuți.

C'un oftat, șoferul spuse:
— Nu știu drumul cum s'aleg
Mă cobor — că n'am ce face —
Informații să culeg.

El coboară și culege
Amănunte despre drum:
Câți ani are, cum o cheamă,
Încotro, de unde, cum...

— Anii mei? Păi sunt în floare,
Împliniți — așa cum vezi.
Dar iubit? — Păi fata n'are,
N'are fata, zău, să crezi.

Mult au stat așa de vorbă:
Cum e vremea... cum e cerul...
Numai despre drumuri, frate,
Un cuvânt n'a scos șoferul.

El se'nfoarce la mașină.
Fierbe șeful de-așa zel:
— Cam prea mult aduni, băiete,
Informații — spune el.

— Mă ierfați, vă rog să credeți,
Drumul are atâtea furci,
Colțituri atât de multe...
Nu-i ușor să le descurci!...

În românește de Ion SAFIR

PRINTRE LANURI, PE RĂZOARE*)

Printre lanuri, pe răzoare
O codană cântă-asa:
„Oameni buni, spuneți-mi oare,
Unde-o fi iubirea mea?
Am chemat-o — nu-mi răspunde,
O tot caf, — nu dau de ea,
Doar o vorbă de mi-ar spune
Ori adresa de mi-ar da...”

Merge fata pe câmpie
I se strânge inima,
Însă nici nu bănuiește
Că trăiesc alături.
Și, desigur, nici nu știe
Că pe lume n'ar afla
O mai sigură adresă
Decât inimioara mea.

În românește de Aurel COVACI

*) Cântec liric din filmul „Întoarcerea lui Vasili Bortnicov”.

la fund în câteva minute! Omul cel mai vrednic de dispreț, cel mai josnic, un „piccolo” oarecare — spunea consulul, vorbind în spiritul uniformelor italiene — îndrăznise să insulte „la grandissima, eternissima patria della gloria”. Nu numai că se va face o intervenție la ministerul afacerilor externe, dar Italia nu va ceda până când nu i se va da satisfacție deplină, chiar dacă acest lucru va costa coroana regelui Danemarcei.

— Vă mulțumesc, Sir!
— răspunse mai marele chelnerilor, căruia îi vorbise consulul, închinându-se cu obișnuitul său zâmbet binevoitor.

Numai cei câțiva englezi au părăsit imediat hotelul, cu bagaje cu tot.

Incepură tratativele.

De fapt, marele stat major italian n'a insistat categoric ca regele Danemarcei — de care aparținea atunci insula Islanda — să părăsească tronul. În schimb s'a formulat cu hotărîre cererea ca, în numele guvernului, să i se aducă lui Mussolini scuze în public pentru cele întâmplate. Unul din mediatori observă însă că s'ar putea ca Mussolini să tragă concluzii prea largi din aceste scuze și atunci Pitigrilli s'a mulțumit cu mai puțin, cerând numai ca patronul hotelului să-i prezinte scuze lui personal. Patronul fu căutat vreme îndelungată, dar se constată că plecase undeva în interiorul insulei, la vânătoare de becațe, și că în general nu voia să se amestece în această afacere. Curierul Stephan Johnson nu fusese angajat de dânsul, ci de oberhelner, așa că acesta trebuia să se descurce singur în toată povestea asta.

Până la urmă Pitigrilli a mai făcut o concesie, declarând că nu mai are nicio pretenție dacă măcar Stephan Johnson va fi concediat neîntârziat.

— Vă mulțumesc, Sir, — zise mai marele chelnerilor și se înclină.

În momentul acela Stebbi se găsea acasă. În ziua aceea fiind liber. Nu bănuia că s'ar fi întâmplat ceva grav. Pur și simplu un străin îl lovise peste fălcă, iar el nu-i rămăsese dator. Ci-l făcuse knock-out. E adevărat că lunganul acela era în uniformă, dar și el, Stebbi, purta uniformă! „Piccolo”-ul nu-i trecea prin cap că alt „piccolo” poate să-i reproșeze că Stebbi l-a doborît. Insuși Stebbi fusese doborît de câteva ori în timpul încăierării și nu se supărase deloc. Când doi oameni se iau la bătaie, se întâmplă întotdeauna ca unul să se găsească lungit în praf, iar celălalt să șadă călare pe el. Așa și trebuie să fie, așa-i drept. Nu s'a întâmplat nimic deosebit! Spre seară, Stebbi uitase toată povestea.

Dimineața următoare a fost și mai plăcută decât cea din ajun. Flota aeriană a lui Pitigrilli a decolat și s'a dus. Uniformele se îndepărtară la orizont și nu mai fură văzute în Islanda. În dimineața aceea Stephan Johnson își reluă postul în primire, își puse livrea și își potrivește pe cap tichia-crațiță. La hotel totul își reluase cursul normal, și se părea că nu se întâmplase nimic deosebit. Dacă cineva i-ar fi spus lui Stebbi că în ajun flota aeriană italiană a suferit o înfrângere la Reykjavik, el n'ar fi înțeles nimic. Un singur lucru știa foarte bine Stebbi: Gruno, mica și vesela drăcoaică dela bucătărie, nu-i dădea pace deloc. Ca și înainte vreme, ea nu se gândea să respecte cum se cuvine pe tânărul gentleman, care, oricum, avea nasturi de aur și o tichie ce-i strălucea pe cap ca o cratiță de aur. Da' de unde! Fetșcana nu pierdea niciun prilej să-i spună băiatului „Stebbi-câneșă”, oricâteori se întâmpla să treacă pe lângă bucătărie, și să-i cânte același cântec absurd...

DiN „OGONIOK”

Medalii de aur

care aduce uneori și câte-o lacrimă de emoție în colțul ochilor...

În fruntea marilor biruințe obținute de sportivii noștri în anul ce a trecut se află și strălucitele victorii dobândite de jucătorii de tenis de masă, în cadrul celui de a 20-a ediție a campionatelor mondiale.

Printre trofeele sportivului — cupe, plachete, medalii — a fost așezat și un nou premiu: o medalie de aur. E, poate, prima sau cinea mai etică a câta de acest fel. Dar indiferent dacă o sau nu cea dintâi, locul pe care i l-a ales sportivul arată că este vorba de un premiu deosebit. Medalia aceasta este răsplata străduințelor sale, a antrenamentelor de ani și ani, a perseverenței, dăruirii, voinței lui neclintite de a învinge. Strălucirea ei reflectă, parcă, toată bucuria marilor victorii, a titlului de campion sau de recordman. Ea este în același timp și răsplata victoriei cucerite pentru gloria sportivă a patriei.

De această medalie de aur se leagă totdeauna amintirea unei clipe de neuitat: el, învingătorul, stătea pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, pentru primiero; stadionul vibra în acordurile imnului patriei sale, în timp ce drapelul iubit urca, fluturând, spre vârful catargului; în suflet, bucurie fără de margini. Bucurie

O activitate internațională bogată au avut și rugbiștii. După un joc cu echipa Italiei, căreia reprezentativa noastră i-a cedat la minimă diferență, rugbiștii români au reușit să obțină victorii asupra cunoscutelor echipe franceze „U. A. S. Perpignan” și „Paris Université Club”. În turneul desfășurat în cadrul întâlnirilor sportive internaționale prietenești, echipele noastre de rugbi

„Locomotiva” și „Constructorul” s-au clasat pe primele două locuri. Vorbind despre jocurile celor două echipe franceze la București, care au fost întrecute la scoruri mari, ziarul francez „L'Equipe” consideră „rugbiul românesc, adversar tânăr și puternic al rugbiului din apusul Europei”.

Un puternic prilej de afirmare a măiestriei la care au ajuns sportivii noștri au fost întâlnirile sportive din cadrul celui de al patrulea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie. În clasamentul general pe țări, sportivii noștri au ocupat locul II, imediat după U.R.S.S. Ei au cucerit 38 de medalii de aur, 126 medalii de argint și 69 medalii de bronz.

Unul din câștigătorii medaliei de aur a fost maestrul sportului Ion Söter, atlet care s-a clasat pe primul loc la proba de săritură în înălțime. Pe tabelul de onoare al celor distinși cu medalia de aur se află deasemenea numele boxerilor Ion Zătaru și Dumitru Ciobotaru.

O comportare bună au avut și vâslășii noștri. Deși au înfruntat adversari de valoare ridicată, ei au reușit să aducă patriei 9 medalii de aur, terminând învingători în probele de skif simplu bărbați (Al. Ferenczi), skif 2 + 1 bărbați (Vitcovici, Kapler și Glurcăneanu) și la skif 4 bărbați (Măcean, Sângeac, Somogy, Pongracz).

Cel 21 de jucători care au format

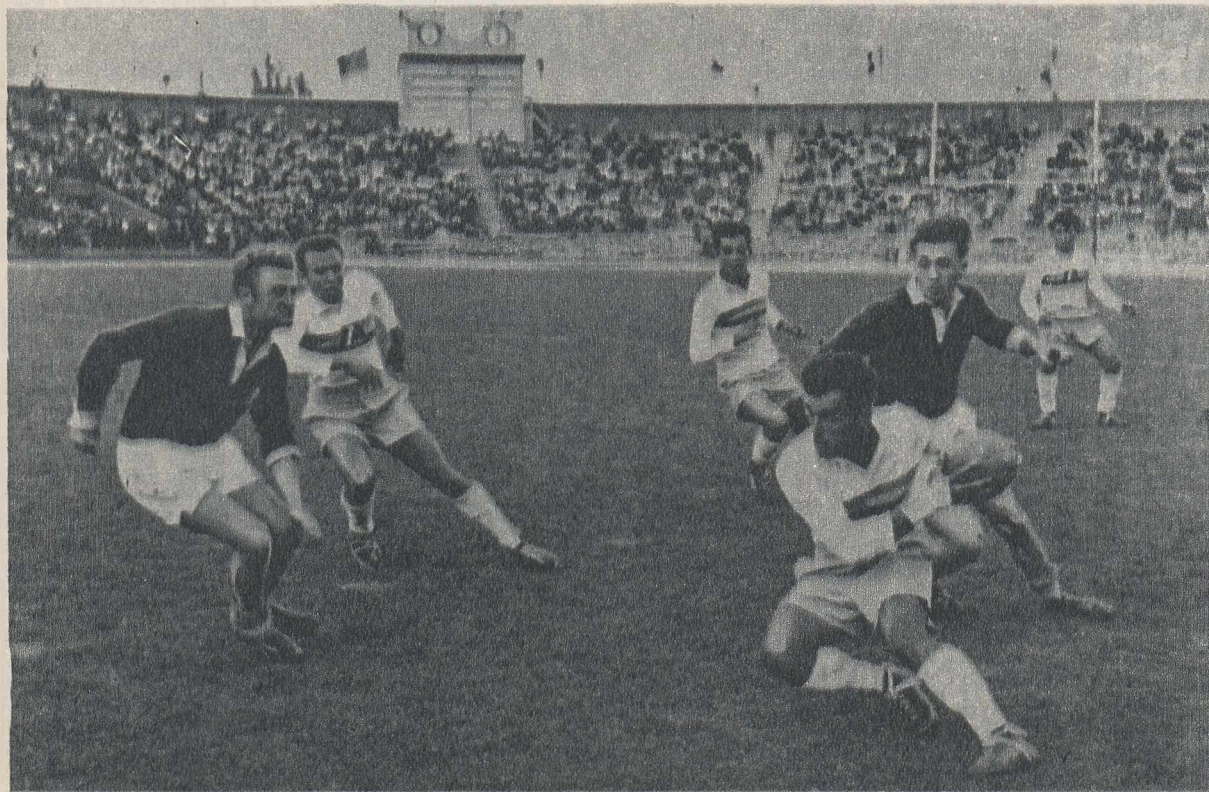

Reprezentative feminine R.P.R. s-au dovedit pentru a treia oară campioane mondiale la tenis de masă. Angelica Rozeanu, Ella Zeller și Sari Szasz au toate motivele să fie fericite. Au adus patriei însă un titlu internațional.

lotul echipei de rugbi „Locomotiva” — București au obținut și ei medalia de aur reușind să se plaseze pe primul loc în competiția la care au luat parte.

La tenis de masă s'au regăsit mulți dintre participanții la campionatele mondiale. Și, întocmai ca atunci, Angelica Rozeanu a terminat victorioasă în toate probele la care a luat parte: simplu femeii, dublu femeii și dublu mixt. Numărul trofeelor câștigate de această valoroasă sportivă a crescut astfel cu încă 3 medalii de aur. Jucând alături de campioana mondială în proba de dublu femeii, Ella Zeller a fost distinșă și ea cu medalia de aur pentru contribuția adusă la victorie.

Matchul de rugbi dintre „Locomotiva”-București și „Paris Université Club”. O fază în care tabele de punctaj arată scor egal: 3 — 3. Conducând cu măiestrie balonul oval și asaltând continuu linia de plată a francezilor, jucătorii noștri au câștigat această întâlnire cu 18 — 3.

Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. au ajuns în anul 1953 la a 6-a ediție, câștigând un loc de frunte în rândul competițiilor tradiționale ale sportului nostru. S'au întâlnit cu acest prilej pe Stadionul Republicii atleți și atlete din șase țări, tineri care și-au disputat cu dăruire întâlnirile. Atleții noștri au câștigat 12 medalii de aur. Ion Söter, Ilie Savel și alții au realizat performanțe frumoase, confirmând înalta valoare arătată în întrecerile anterioare. Și nu putem — vorbind despre această ramură a sportului — să omitem întâlnirea cu reprezentativa de atletism a Belgiei, întâlnire pe care atleții noștri au câștigat-o cu scorul concludent de 189—126.

O altă competiție care a adus în capitala patriei noastre sportivi din alte țări, a fost Campionatul Internațional de călărie, desfășurat în toamnă pe hipodromul Băneasa-trap, în fața unor tribune pline de spectatori. Alături de călăreții sovietici și maghiari, a căror măiestrie este bine cunoscută, sportivii noștri au avut o frumoasă comportare, câștigând șase medalii de aur, la proba de deschidere, viteză, durată, vânătoare nenumerotată, ștafetă pe echipe și vânătoare pe doi cai. O mențiune specială merită

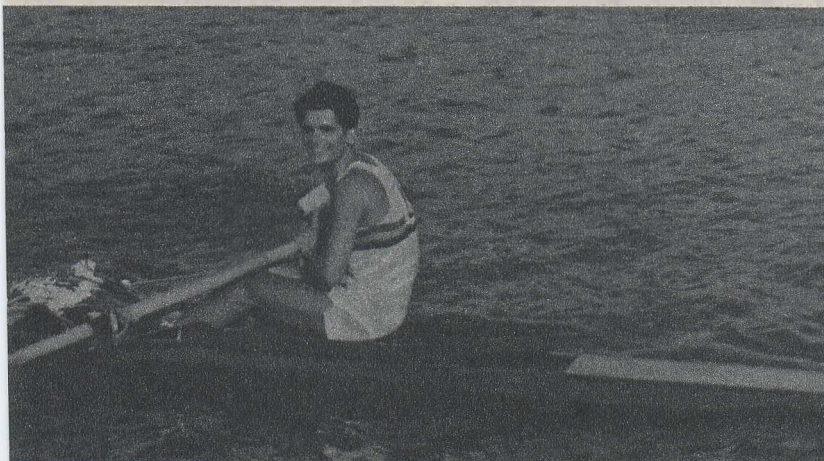
Iolanda Balaș, cea mai tânără maestră a sportului din patria noastră, pe podiumul învingătorilor. Ea a câștigat medalia de aur la Campionatele Internaționale de Atletism ale R.P.R., clasându-se cea dintâi la proba de săritură în înălțime fete.

tânărul strungar din Sibiu, Oscar Recer, care prin succesul obținut și-a înscris numele printre învingătorii acestui campionat.

Intr-o dimineață de Octombrie, de pe aeroportul Băneasa, a decolat un avion de pasageri având pe bord un lot de boxeri de frunte ai țării noastre. După ore și ore de zbor ei au aterizat la Stockholm și dela aeroport s'au îndreptat direct spre sala unde urmau să susțină prima întâlnire cu fruntașii boxului suedez. În ciuda oboselii provocată de îndelungata călătorie, boxerii români au câștigat cu 5-2. În alte localități din Suedia, la Sundswall, Göteborg și Jönköping unde au mai boxat, ei au obținut victorii categorice, înapoiindu-se în țară cu un bilanț excelent: 24 matchuri susținute — 21 de victorii.

Altă deplasare peste hotare, deasemenea încununată cu succes, a făcut-o reprezentativa de volei masculin a R.P.R. jucând la Paris cu echipa Franței, pe care o mai învinsese odată la începutul verii la București. Voleibaliștii noștri au obținut și de data aceasta victoria: 3-2. Jucătorii români au repercutat o altă strălucită vic-

Al. Ferenczi, după câștigarea probei de skif simplu bărbați în cadrul competițiilor sportive ale Festivalului. Pe chipul surzător al sportivului nostru se citește bucuria victoriei.

torie și la Marsilia, unde au susținut deasemenea un match.

În cursul anului 1953 activitatea internațională a sportivilor noștri nu s'a limitat, firește, numai la aceste întâlniri și competiții. Dealungul celor douăsprezece luni au avut loc și alte întreceri: la lupte, haltere, fotbal, tenis de masă, înot, etc. De fiecare dată sportivii noștri au fost însuflețiți de voința de a învinge, de a contribui cât mai mult la gloria sportivă a patriei. Și de fiecare dată ei au înscris în tabelele rezultatelor noi cifre ce reprezintă tot atâtea mărturii ale progresului necontenit realizat de mișcarea sportivă din patria noastră.

Dar, alături de aceste rezultate frumoase, există și altele mai slabe, care arată că în anumite ramuri sportive nu s'au obținut în anul 1953 succesele așteptate. Dacă pe plan internațional fotbalul nostru s'a făcut remarcant în câteva întâlniri spectaculoase, în ansamblu acest sport încă nu s'a dezvoltat în raport direct cu condițiile create și cu posibilitățile tehnice existente. Dintre performanțele înnotătorilor noștri numai trei sunt de valoare europeană. Media primelor zece performanțe a scăzut cu foarte puțin față de anul trecut. La întrecerile sportive din cadrul Festivalului echipa masculină de natație a țării noastre n'a câștigat niciun punct. Situația este nesatisfăcătoare chiar și la unele probe de atletism. La sprint bărbați, 110 m. garduri și 10.000 m. plat, la disc, 800 m. plat și suliță fete există o mare diferență între rezultatele obținute de cei clasati pe locurile 1-2 și cele ale restului concurenților. Nu se poate spune că în anul care a trecut s'a obținut vreo performanță cât de cât valoroasă la proba de aruncare a greutății fete. Aceste rămăneri în urmă trebuie să dea mult de gândit atât organelor îndrumătoare ale sportului, cât și sportivilor înșiși.

Cuceritorii medaliilor de aur — campioni ai țării și învingători în competițiile internaționale — formează un detașament de frunte al sportului nostru și, asemenea fruntașilor muncii din diferite domenii de activitate, ei pot și trebuie să atragă și să ajute noi și noi cadre de sportivi din masa largă a tineretului patriei să urce spre treptele înalte ale măiestriei.

**T. VORNICU
S. BONIFACIU**

PRIMA OARĂ

PRINTRE PRIMII DIN LUME

Dacă în multe alte sporturi rezultatele mai pot fi discutate și interpretate în funcție de o seamă întregă de considerente, mai mult sau mai puțin valabile, în atletism etalonul cel mai sigur al valorilor este numai cifra performanței.

Acest lucru pledează în favoarea afirmației că în R.P.R. sportul a căpătat o largă dezvoltare. Într'adevăr, în anii regimului democrat-popular, avântul impetuos pe care l-a luat activitatea sportivă în țara noastră se manifestă și printr'o serie de succese răsunătoare obținute de atleții noștri.

Nu există satisfacție mai mare pentru un sportiv decât cea pe care o are atunci când își întărește propriul său nume ori pe cel al unui compatriot pe tabelul celor mai bune rezultate obținute pe plan mondial. Dacă până acum s'a vorbit despre Ion Moina ca despre unul dintre cei mai buni viteziști europeni, iată că, în acest an, statisticienii atletismului internațional au înscris pe tablele celor mai bune rezultate mondiale și numele unor atleți români.

La 400 m. garduri, după Iurii Lituev, Anatolii Iulin, Cullbreath, Timofei Lunev și Carneiro, urmează românul Ilie Savel. O singură zecime de secundă îl separă pe sportivul nostru de locul cinci al clasamentului probei, iar față de următorii clasati, suedezii Eriksson și Ylander, are un avantaj de două zecimi.

Ilie Savel s'a făcut remarcant prima dată participând la o competiție populară organizată de asociația „Dinamo” în urmă cu patru ani. Iar în această toamnă s'a împlinit un an de când a participat pentru prima oară la întrecerea de 400 m. garduri. Cu rezultatul de 52,0 secunde obținut în toamna trecută, el a cucerit titlul de campion al R.P.R. pe 1953, stabilind totodată și un nou record național.

Dacă și realizarea unei performanțe de valoare mondială la o probă simplă reprezintă un motiv de justificată mândrie, atunci de bună seamă că un loc fruntaș în atletismul lumii la cea mai complexă și mai grea probă, decatlonul, este în măsură nu numai să ne facă să ne mândrim, dar și să ne ajute să întărim și mai mult cuceririle sportului nostru nou.

Maestrul sportului Petre Zămbreșteanu este al șaptelea decatlonist al anului de pe întreg globul, fiind întrecut doar de patru atleți sovietici și de doi americani, lăsând în urma sa un alt american, precum și pe toți decatloniștii

Ilie Savel

din celelalte țări și continente. Petre Zămbreșteanu oferă un minunat exemplu de perseverență, dărzenie și putere de luptă. După ani de zile de peregrinări prin aproape toate probele atletismului, fără a da vreodată înapoi în urma unor rezultate mediocre sau chiar a unor insuccese, el a urmărit cu tenacitate specializarea sa în vederea întrecerii complexe a celor zece probe ale decatlonului. Și până la urmă a reușit.

Cei care l-au văzut pe stadion participând la probele decatlonului n'au putut să nu remarce energia sa, voința de luptă, dorința de a obține un rezultat cât mai bun. A alergat 11,2 secunde pe 100 de metri. A sărit 6,45 m. în lungime. A trecut stacheta înălțată la 3,70 m. la săritura cu prăjina. A trimis sulița la 53,93 m. departe de prag. Și așa, cu răbdare, s'a apropiat pas cu pas de succesul final: 6288 puncte după tabela internațională, cifră care l-a situat printre primii zece decatloniști din lume.

Succesul celor doi atleți ocupă un loc de cinste în rândurile performanțelor pe care le obțin sportivii noștri, datorită condițiilor asigurate de regimul democrat-popular dezvoltării continue a sportului în patria noastră.

Em. VALERIU

Petre Zămbreșteanu

Scrisoarea

DE RECOMANDATIE

de Sadi RUDEANU

Ilustrații de A. POCH

L-am întâlnit ieri pe Nicu. Ca totdeauna, agitat, transpirat, cu nodul cravatei aproape de ceafă, părul vâlvoi și hainele în dezordine.

— Ce faci, Nicule?

A dat din cap și a oftat:

— Eh!...

— Dar ce-ai pătit, frate?

Am aprins amândoi câte o țigară și ne-am dat mai la o parte din drumul trecătorilor. Nicu a tras adânc în piept, apoi a început:

— Știi, am lucrat la „Inul” vreo doi ani și, ce să zic, până acum câteva luni, totul mergea bine! Eu n'aveam nimic cu nimeni, nimeni n'avea nimic cu mine! Dar uite că într-o zi, s'a dus liniștea de parcă nici n'ar fi fost! Au început, măi frate, cu critica!

Nu mi-am putut opri un zâmbet.

— Dar ce, până atunci nu începuse?

— Ba da! Incepuse de mult.

Dar acum începuse cu mine!

— Aha! Și... erai vinovat?

— Ce?

— Zic, erai vinovat?

— Dacă eram vino...? Mă băiatule, nu mă întrupe, că-mi pierd șirul. Și cum îți spun, dă-i cu critica pe Nicu! Mai ales Stanciu, directorul... Și nu-mi pare rău, dacă aveau pe ce! Dar se luau de mine pentru orice fleac! Stai s'auzi. Mi-a dat șeful meu de secție să verific o situație. „In două zile să fie gata.” Bine! Se face! A venit după două zile: „E gata?” Nu era! În definitiv, ce mare nenorocire, o întârziere de o zi? Vine iar după două zile. Nu știu cum naiba n'avusesem timp, și tot nu era gata! După alte două zile, o terminasem. Dar când a venit șeful s'o ia, n'am putut să i-o dau.

— Dece?

— N'o mai găseam! Iși vârîse dracul coada, și situația nicheri! Am căutat în sertare, în dosare, în registre, nimic! Deabia după cinci zile am descoperit-o: învelise nevastă-mea cu ea niște borcane cu gogoșari... Și la birou tot pe mine m'au criticat. Și dece frate? Că doar n'a fost nicio nenorocire! S'a pierdut o situație, s'a făcut alta! Degeaba însă! Mă criticau pentru orice mișcare!

— Dar ce altă mișcare ai mai făcut?

— Nimic, frate! Auzi, că dacă plec la minister pentru o oră, vin înapoi peste două! Adevărat! Înlăziam puțin că mă mai opream și eu pe la unele treburi... Dar ce contează, omule, o oră într-o lună!

— Și zici că... n'aveau dreptate?

Nicu m'a privit lung o clipă, de parcă n'ar fi înțeles întrebarea.

— Cine?... Aa... Ascultă! Îți spuneam de Stanciu, directorul... Da, frate, pusese ochii pe mine! Ce crezi că a mai spus? „Nicu, zice,

ar putea fi un funcționar foarte bun! E priceput, rezolvă orice lucrare, dar își dă în petec pentru că nu s'a dezbărat de năravurile vechi, pentru că n'a fost ajutat destul! E de datoria noastră să-l ajutăm să se schimbe”. Și dă-i cu critica! Mă luase Stanciu în serie, de leșeam din ședințe amcșit! Ei bine! Răd eu o săptămână, două, trei, până ce într-o zi îmi vine o idee!...

— ...Să te schimb!

Nicu m'a privit mirat.

— De unde știi?

— Păi, era normal — făcui eu superior. — După atâta critică nu se poate să nu-i vină omului mîntea la cap!

— Sigur! aprobă Nicu. Așa că am hotărît să mă schimb la altă întreprindere. Să mă transfer la... — Cece? Așa ai hotărît să... te schimbi?

— Păi, sigur! făcu Nicu. Ce, nu era o idee bună? Scap și de Stanciu, și de critică, și de toată beleaua. M'am gândit să mă duc la „Cărămida”. Dar nu-l cunoșteam pe director!

— Cum, adică, nu-l cunoșteai?

— Stai, ai răbdare. Cum îți spuneam, nu-l cunoșteam pe director. Dar într-o zi vine mătușă-mea la mine. Și, ce să vezi? Știa ea pe unul Alexe, care-l cunoștea pe directorul dela „Cărămida”. „Lasă, zice mătușă-mea, vorbesc eu cu Alexe să-ți dea o recomandatie către directorul de-acolo”. După două zile mătușă-mea mi-aduce

scrisoarea de recomandatie. Deschisă. O citesc. Băiat de zahăr, Alexe ăsta! Scria așa: „Dragă tovarășe. Ți-l recomand pe tovarășul Nicu Tânjală. Este un element capabil, conștiincios și nu se sperie de muncă. Este deosebit de priceput și o să-ți fie de mare ajutor”. Semnat: „Alexe”. Ei, ce zici?

— Alexe ăsta... care a scris toate astea despre tine te cunoștea bine?

Nicu m'a privit iar lung.

— Măi frate, nu mă mai întrupe. Ascultă mai departe! Iau scrisoarea deci și o bag în buzunar. Dar a doua zi, când vin la întreprindere primesc sarcina să plec pe teren, în țară. Că asta-i munca mea principală: pe teren. Ei, îmi zic, o să demisionez când mă întorc. Las' că-i arăt eu atunci lui Stanciu! Buun! Plec carevasăzică pe teren și stau vreo lună.

— Mult! făcui eu.

— Ei da, că m'am oprit și vreo două zile la Pitești s'o vad pe mama. Și dela Pitești la Iași, drum lung.

— Dar la Iași ce ai făcut?

— La Iași stă frate-meu. Și m'a rugat mama să-i duc un pachet. Că drumul tot nu mă costă nimic. De asta și acceptasem să plec pe teren: puteam să-mi mai vad familia! altfel demisionam pe loc!... Și, cum îți spun, în trecere prin Ardeal, hai să mă reped și la Iași, să-i fac mamei pe plac, și lui frate-

meu un bine. Și uite așa, cu ce treburi am mai avut și pentru întreprindere, s'a făcut o lună. Vin, carevasăzică, după o lună în București. Merg direct acasă, scriu demisia și o trimit pe nevastă-mea cu ea la Stanciu. Eu, fuga la „Cărămida” cu recomandatia. Știi, lovitură dublă! La „Cărămida” directorul lipsea. Am așteptat. După vreo oră îi dau nevastă-mea un telefon. Venise acasă. Îmi zice că nu l-a găsit pe Stanciu, dar că a lăsat demisia la cadre și că acolo i-a spus că sigur o să mi-o primească. Numai să vin să dau în primire. Bucurie mare! Acuma, mă gândeam eu: dacă nu mă primește la „Cărămida”? Dar mi-am zis apoi că nu-i nimic. O am pe mătușa și pe Alexe. După vrenun sfert de oră, m'anunță secretara dela „Cărămida” c'a venit directorul. Ii dau plicul, îl duce înăuntru și iese după cinci minute: „Poștiți”, zice. Îmi așed cravata, îmi îndrept hainele și intru la director. Când mă uit la birou, mi se face negru. Am rămas înțepenit. Dela birou îmi zâmbea... Stanciu!

— Aoleu! exclamai eu fără să vreau.

— Da! Trei zile după ce plecasem pe teren, îl mutase pe Stanciu director la „Cărămida”, că aici mergea treaba slab.

— Nu te cunoaște bine Alexe ăsta!, face Stanciu, și rupe scrisoarea. Eu tăceam. Așa ghinion, mai rar. Și-mi dădusem și demisia...

— Și acum ce faci? am spus eu, fără să-l mai întreb de urmarea pe care mi-o închipuiam.

— Ce să fac, — a spus Nicu, — lucrez!

Minte, mi-am zis, Bravează. Și apoi, ca să schimb vorba:

— Și... ce ți-a mai spus Stanciu?

— Nimic. Nu-ți spusei? A rupt scrisoarea.

— Ai scăpat ușor. Ascultă ce-ți spun eu. Puteai să capeți o beșteleală să-ți meargă fulgii!

Nicu a tăcut și m'a privit îndelung, cu un calm care prevestea furtună.

— Mă frate, știi tu ce mi-a făcut Stanciu?

— Ce ți-a făcut?

A urmat iar o pauză de câteva clipe, apoi, deodată, a explodat:

— M'a primit în slujbă, mă, la „Cărămida”!

— Stanciu?!

— Stanciu! Ei ce zici?

Am rămas câteva secunde uluit, apoi am exclamat:

— Mă, ce om Stanciu ăsta! Un om și jumătate!

Nicu m'a privit gânditor. Apoi: — Acu', stau și mă întreb: dece m'a primit, mă? Ce-o fi având de gând cu mine? La „Inul” mă critica de-mi mergeau fulgii și pe urmă... mă primește în serviciu! De trei luni lucrez la „Cărămida”! Să știi că nu-i de glumit! Și să vezi, al naibii, din toți funcționarii, mie îmi dă cel mai mult de lucru! O fi așteptând să-i spun că nu pot, sau să-i dau prilej să mă ia la rost. Aa, dar nu-i merge cu mine! Ii fac niște figuri, că-i trece pofta! Să vadă el cu cine are deaface!

— Ce figuri?

— Păi îmi dă să-i fac o situație în trei zile, i-o fac în două! Plec pe teren pentru șase zile, rezolv treaba în trei! Plec la minister pentru două ore, mă întorc într-o oră! Ce mal, l-am omorât! Ii arăt eu lui!

— Arată-i, Nicule, arată-i... Să vadă cu cine are deaface!...

Rezultatele primului concurs al „FLACĂRII”

Primul concurs de jocuri distractive organizat de revista „FLACĂRA” a stârnit un viu interes în rândurile cititorilor noștri. Ca urmare a acestui fapt, în ultimele luni a sosit pe adresa redacției un mare număr de scrisori conținând deslegările jocurilor publicate, precum și jocuri distractive trimise de cititori, sugestii pentru viitoarele concursuri, etc.

La primul nostru concurs au participat cititori, având cele mai variate vârste și profesii. Spațiul restrâns de care dispunem și, mai ales, dorința de a răspunde pozitiv celor ce ne-au rugat prin scrisorile lor să organizăm cât mai curând al doilea concurs, nu ne permit să publicăm numele tuturor deslegătorilor, ci numai pe cele ale premianților.

În urma verificării soluțiilor trimise și a calculării punctajului obținut de fiecare participant, cele 16 premii acordate de revistă au fost atribuite următorilor deslegători:

Premiul I (500 lei numerar): Eugenia Blaga, București. A obținut 297 puncte.

Premiul II (300 lei numerar): E. Dan, Timișoara (296 puncte).
Premiul III (200 lei numerar): Constanța Marinescu, Moreni (295 puncte).

Câte un premiu în cărți: Florentin Crep — București; Alăxandru Panaitescu — Ploești și Mircea Gherman — Timișoara.

Câte un abonament pe un an la revista „FLACĂRA” cu începere dela 1 Ianuarie 1954:

Gheorghe Șerbănescu, București; Ioan Chițu, Moreni; Ion Tocan, Moreni; Octavian Chirilă, București; Teodor Mărcuș, Brad, regiunea Hunedoara; Romana Simionescu, Timișoara; Adrian Saică, Ploești; Nicolae Gh. Constantin, București; Radu Stroe, Ploești; Petrică Velicu, Constanța.

SERIA I

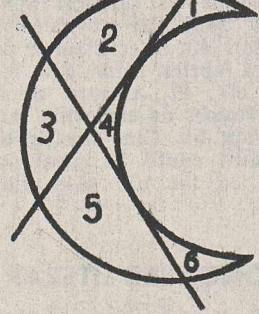
TREI GREȘELI: a) Bântuța cu furia vântului de nord-vest, b) Întra apusul și răsăritul soarelui, c) Iși continuă drumul spre răsărit.

VERIFICĂȚI-VĂ CUNOȘTINȚELE:

CLASICI NOȘTRI: 1. Alacu Russo — STRICT GEOGRAFIC: Roaltă — Haridu — Răcari — Oradea — Săveni — Agnita — Găești — Brăila — Sincia — Sărmaș — Reșița.

MONOVERB: Roman — ați.
CLASICI NOȘTRI: 1. Alacu Russo — pentru lucrarea satirică „Jignicerul Vadă”. A scris „Soveja”. 2. Ion Păun Pincio — Ștefan O. Iosif.

SEMILUNA:

TRIVERB ARTISTIC: Zila și noaptea.

BUCUREȘTI, ORAȘUL FESTIVALULUI: București sub semnul păcii și prieteniei.

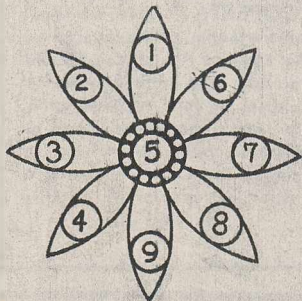
GOLF DE CUVINTE: Rece — Rele — Cele — Cale — Cald.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Orizontal:
căldreț — lărmă — ironic — încercat — uituc — întana — se — pe — las — teu — util — o — va — Emil — s — l — a — roa — asemenea — în — casap — nepofite — alături — tri — ve — aleși — s — i — pl — b — l — an — mior — surda — et — analfabeți — t — nit — a — lr — ral — or — emis — acasă — nuca — sprincena — ta — vin.

SERIA II

CLASICI NOȘTRI: 1. Al. Danici.
2. Costache Negruzi.
STRICT ARITMETIC:

MONOVERB: sol — em — n.
MONOVERB: sens — i — bi — l.
MONOVERB LACRIMOGEN: ce — opa.
CRİPTOGRAFIE: un om de nimic.

DESLEGĂRILE JOCURILOR DISTRACTIVE DIN PRIMUL CONCURS „FLACĂRA”

VERIFICĂȚI-VĂ CUNOȘTINȚELE:

1. Termopile. 2. 21 Iunie și 21 Decembrie. 3. 1,293 grame. 4. Liliacul.

5. Cu aceeași viteză. 6. Din celuloză.

TRIUNGHI: scamatori — comasare — amatori — matura — asori — tara — ori — re — l.

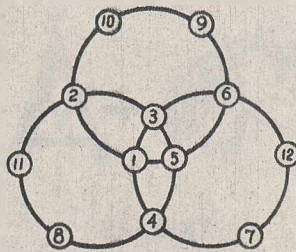
MONOVERB SPORTIV: ca — n — o — o.

TRIVERB ZOOLOGIC: a) albină mică.

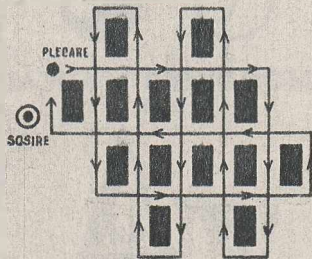
CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Orizontal:
brigadier — stadioane — UIS — reați — p — azl — de — s — copil — sanțier — emerit — uzine — în — insigne — al — r — ro — s — it — elev — pace — sasa — o — a — tact — rost — l — vo — t — ar — o — r — is — u — marl — vaal — ose — eram — ip — b — b — u — Neva — Suez — atal — t — il — II — UTM — daruri — o — ac — a — auzi — polar — stafeta — munca voluntară — banal.

INELE CU CIFRE:

CARPCANELE:

Atențiunei Al doilea concurs de jocuri distractive al revistei „FLACĂRA” începe cu

Nr. 2/1954, care apare la 15 Ianuarie, și va avea șase serii.

l — t — oni — secat — ani — n — a — eno — re — ev — na — drapel — sui — ala — orar — Băcov — n — oțet — Vorașin — Jandarova — amical — festival — t.

SERIA V

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Orizontal:

diljor — cantata — colecții — festival — Alpii — Scala — Sacor — Sabin Drăgul — Șostacovici — Boema — Boris — minor — melomani — analizez — corști — Aculina.

Vertical:

binoclu — Robeson — Siberius — simfonie — poezi — abisă — carte — Incântători — Filarmonica — Faust — agoait — Sadco — strigoii — inițială — strămoș — solemnă.

VERIFICĂȚI-VĂ CUNOȘTINȚELE:

MONOVERB INDUSTRIAL: in — t

— re — prin — de — re.

MONOVERB INDICATOR: in — a

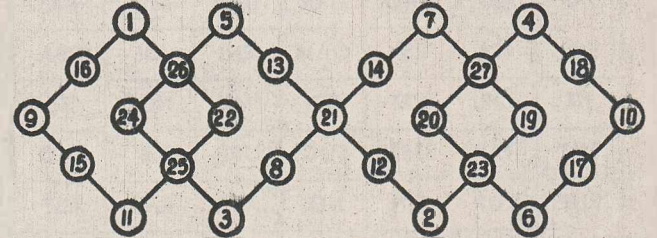
— in — t — e.

MONOVERB GEOGRAFIC: S — la

— t — in — a.

CRİPTOGRAFIE: din una în alta.

PĂTRATELE LUI 125

MONOVERB BOTANIC: pi — er — si — c.

CLASICI NOȘTRI: 1. Rică Venturiano în comedia „O noapte furtunoasă”.

2. Scriitor satiric și fabulist. O culegere din operele sale. 3. „Lăutarul” de N. Belidicau.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Orizontal:

Vasu Nicolae — caval — inovator — nicovola — tine — et — regulator — a — ora — A.S.I.T. — menu — g — nart — știri — laur — oa — at — hi — ro — vreme — rapid — era — ita —

1. Selenga. 2. Aproximativ 540 milioane locuitori. 3. Costăchel Guduru.

CLASICI NOȘTRI: 1. În aceea zi de Mart 1907. 2. G. Tattatâșcu și Th. Aman.

MONOVERBUL CELOR CE NU SUNT SINGURI: Intr'un — i — r — e.

MONOVERB TEATRAL: re — pe — r — t — ori — u.

MONOVERB: de — forma — t.

CARTE DE VIZITĂ: Marian George, minier la Petrita.

MONOVERB VESEL: pe — r — in — i — t — a.

TRIVERB SPORTIV: uniți prin sport.

MONOVERBUL CONTROLULUI: în — s — pe — c — ti — e.

MONOVERB: in — d — l — sol — u — bi — l.

MONOVERB TEXTIL: p — o — plin.

MONOVERB: pe — tr — e — ce — re.

MONOVERB: in — cerc — a — re.

METAGRAMĂ: Vard — pară — gard.

SERIA VI

POEZII NOȘTRI: 1. „An bun” de Dan Deșliu. 2. „7 Noiembrie” de Maria Bonuș.

3. „Trecere” de Mihai Beniuc.

METAGRAMĂ: Roca — focă — cocă.

BIVERBUL BIROCRATULUI: Vine mâine.

CRİPTOGRAFIE: ori una ori alta.

MONOVERB: opt — i — ml — st.

CRİPTOGRAFIE: plase de prins pește.

METAGRAMĂ: fard — bard — gard.

MONOVERB: in — te — r — ca — la — re.

MONOVERB LOCATIV: in — c — a —

— pe — re.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Orizontal:

Eminescu — Schiller — Poleval — Tolstoi — Aragon — Lermontov — semnez — Cocor — Cahov — Neculce — Ancaș — animat — Bărgan — Homer — Pagos — Deșliu — Sadoveanu — Balzac — Creanga — Miorița — Gorbatov — romantic.

Vertical:

Amintiri — Necrasov — monolog — Mo-

lière — scriem — romanclar — Carlos —

Galem — lângă — teatral — Coșbuș —

Panova — scandat — Popov — antic —

scoase — Cervantes — Crițav —

Coșaval — savanți — Maresiev — Tartarin.

SIMBOL

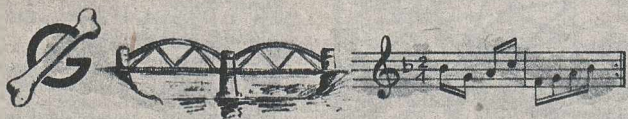
Decupați cele patrusprezece fragmente negre. Dacă le veți așeza într-o anumită ordine veți obține un dreptunghi în centrul căruia va apare — în alb — o imagine plăcută. Ce reprezintă oare această imagine?

CRIPTOGRAMĂ

ICI	FEL	TAF	VIS	ULU	LAN	CUP
TAP	ARA	LAC	URE	INO	EJU	RIL
ECI	ISA	ISI	OAM	ENI	IDI	NPA
TIT	ORI	PET	OTI	IMU	NCI	TRI
ENT	TAP	CES	SUC	URE	ILE	ANO
RUP	LUP	EIN	NOI	AZA	RAS	AST
ACE	ALI	SMP	ECO	NTE	BUN	ATA
SIS	OCI	ENT	RUN	NIT	AIM	TIR
VAR	ITO	LAM	ESC	LOR	ICE	EAT
ASI	IAN	ULT	UNC	CEM	ULU	RAI

Pornind dintr'un colț și citind grupele de câte trei litere într-o anumită ordine, veți afla o urare a revistei noastre către cititori.

REBO (4-10)

PALINDROM

Cuvântu-și are rostul atunci când vrei măsură
La vorbă fără normă sau la cumpărătură
Și-oricum i-ai dat citire, oricum l-ai pronunțat,
Acelaș lucru înseamnă, direct sau inversat.

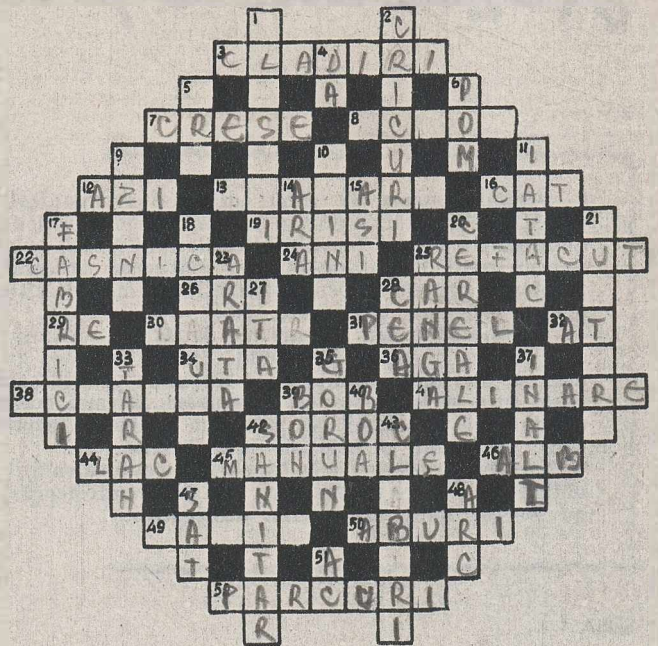
CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ORIZONTAL

3. Se înalță tot mai multe în orașele și satele patriei
7. Au fost construite pentru cei mai mici dintre cei mici
8. În anii puterii populare s'au construit mii și mii...
12. Ziua pe care o trăim
13. Construcții pentru depozitat cereale
16. Partea superioară a clădirii
19. Stânjeniei... ochilor
22. De profesie... gospodină
24. Din primul cincinal au trecut trei
25. Reconstruit
26. Prefix ce indică cifra 3
28. Mijloc primitiv de transport
29. Una din cele șapte de pe portativ
30. Loc amenajat pentru desfacerea produselor alimentare
31. Cu el construiește pictorul
32. Calul... de bătaie al autorilor jocurilor de cuvinte încrucișate
34. Uzinele Textile Arad
36. Prefectul poliției burghezo-mosierești de acum un veac
38. Operetă sovietică
39. Sămânță
41. Mângâiere
42. Termen
44. În mijlocul lui își construiau locuințele, bătute pe piloni, strămoșii noștri, cu mii de ani înainte
45. Cărți de școală
46. Ca zidul proaspăt văruiat
49. Și-l clădește muncitorul care a primit împrumut dela stat pentru a-și construi o locuință individuală
50. Vaporii
52. Zone verzi ce se amenajează în cartierele de locuit din orașele patriei noastre.

VERTICAL

1. Țesături de lână sau de mătase folosite în tapițerie
2. Aparat pentru ridicat greutatea
4. La cununie...
5. Doar câteva îți trebuiesc pentru a monta pereții unei case prefabricate
6. Arbore

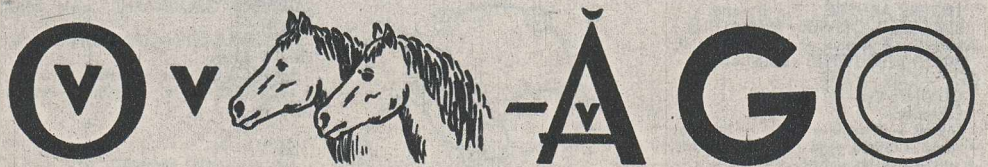

9. Le construiește poporul muncitor pentru a întări forța economică a patriei
10. Localitate minieră în R.P.R.
11. Clădire monumentală
14. Papagal sud-american
15. Campioni
17. Acolo se transformă materiile prime în bunuri de consum (pl.)
18. Subiect, în plină desfășurare, al unei piese de teatru
20. Țărâ-nimea noastră muncitoare aduce tot mai multe pe piață
21. Pe aceasta o construim prin munca artiștilor, poezilor, muzicienilor, oamenilor de știință, etc.
23. Indică
25. Bătă de metal — o folosesc constructorii pentru împins corpurile

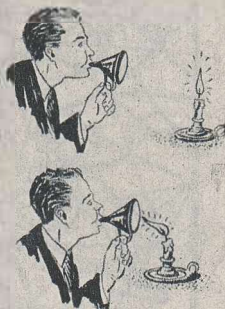
27. Parte componentă a războiului de șesut
28. Pronume demonstrativ
33. Ceeace este omul muncii de pe ogoare pentru cei ce muncesc în fabrici
35. Stâjar de câmpie, dă un lemn bun și pentru construcții
37. Așa cum este turnul față de restul construcției
39. O chitanță mai simplă
40. Șarpe uriaș
42. Muncitor pe țărâmul apărării sănătății oamenilor muncii
43. Se construiesc pe lângă fabrici, uzine, S.M.T.-uri, etc.
47. Așezare mică
48. Resort de ceasornic sau patefon
51. Cine nu-l știe, să nu-l caute în carul cu fân, că tot n'o să-l afle.

TRIVERB TEATRAL

(8-4-4)

PROBLEMĂ:

Încearcăți să stingeți lumânarea, folosindu-vă de o pălănie după cum se arată în figurile de mai sus. În care din cele două cazuri credeți că veți izbuti mai repede?

TRIVERB

(3-2-5)

MONOVERB MUZICAL

(4-7)

MONOVERB LITERAR

(3-5)

COPERTA I-a: Bucuriile Anului Nou în apartamentul lui Ludovic Văduva dela întreprinderea textilă „Flamura Roșie” București.
—Mămico, spune-mi unde-i Maș Garilă? Aș vrea să-i mulțumesc pentru tot ce mi-a adus!
COPERTA IV-a: N. e crâmpei dintr'o feerie... E Bucureștiul nostru în noaptea Anului Nou. La ora aceasta, când artificii irump orbitoare pe cerul nopții de iarnă, în casele oamenilor muncii se ciocnesc paharele cu vin în cinstea succeselor obținute și a victoriilor ce vor fi cucerite în noul an.

REDACȚIA: BUCUREȘTI Căsuța Poștală 56
PIAȚA SCÂNTEII Tel. 7.60.10 Int. 1787

ABONAMENTE: la toate oficiile poștale din țară și la secțiile raionale de difuzare a presei.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 9 lei
6 luni: 18 lei
un an: 36 lei

O VICTORIE STRĂLUCITĂ

Am avut prilejul să fiu printre zecile de mii de spectatori prezenți la întâlnirea internațională de fotbal dintre echipa R. P. Ungare, campioană olimpică, și reprezentativa Angliei, deținătoarea unui titlu puțin obișnuit, acela de echipă neînvinsă încă pe teren propriu. Jocul acesta a pasionat într-atât milioane de sportivi din lumea întreagă, încât a fost numit pe bună dreptate de cronicarii de specialitate: „matchul secolului”.

E lesne de închipuit cu ce emoție am așteptat începerea jocului de pe vestitul stadion Wembley, din Londra, care a adăpostit Jocurile Olimpice de vară din 1948. Emoționați erau și spectatorii londonezi, care cu tot calmul lor proverbial și cu toată încrederea pe care o aveau în echipa lor reprezentativă nu și-au putut reține îngrijorarea care începuse cu încetul să-i cuprindă atunci când fotbalistii maghiari își executau încălzirea. Șturile precise și puternice ale lui Puskás, Kocsis, Hidegkuti, Bozsik, Czibor și ale celorlalți jucători din echipa R. P. Ungare erau nu numai demonstrații clare ale unui fotbal de înaltă valoare, fotbalul țării din răsăritul Europei ci și un preludiu neplăcut pentru aceia care contau pe victoria echipei Angliei. Ca specialist mi-am dat seama chiar dela început de diferențele dintre cele două echipe, așa cum în orice alt domeniu se poate deosebi noul de vechi.

În joc toate aceste observații aveau să se confirme: învingătorii au tras 25 de șuturi la poarta echipei Angliei, iar gazdele au tras doar de 7 ori (odată din 11 m) la poarta lui Grosits, fără să mai socotim cele 15 pătrunderi în careu ale atacanților maghiari sfârșite fără șuturi la poartă. Rezultatul a fost, după cum se știe, 6-3 în favoarea echipei R. P. Ungare dar, eu cred că el putea fi mult mai categoric.

Jocul dela Londra a dovedit că fotbalul britanic s'a bucurat de nimbul invincibilității în virtutea unei tradiții — ce-i drept foarte scumpă gazdelor — dar că soccerul insularilor este departe de valoarea presupusă de specialiștii occidentului și că el apare foarte demodat. Jucătorii, deși posedă înalte cunoștințe tehnice și cunosc destul de bine sistemele tactice de joc, sunt greoi, lipsiți de viteză și mobilitate, joacă doar în sistemul învechit și rigid al WM-ului, atacă foarte sporadic și sunt ușor de derutat prin feinte. Jucătorii maghiari și-au depășit net adversarii, și prin pregătirea lor fizică, dar și prin bagajul lor mult mai variat de cunoștințe tehnice și tactice. Astfel, ei au practicat schimbul de locuri, jucând când cu interii înainte și cu centrul înaintaș Hidegkuti retras, când cu Hidegkuti între ultimii apărători englezi și cu cei doi interii Puskás și Kocsis înapoi. În acțiunile lor de atac jucătorii maghiari au reușit să-și depășească adversarii datorită multiplelor lor posibilități tehnice: feinte de corp pe ambele părți, simulări de șuturi, etc.

Comentarii englezi — care sunt de părere că echipa Angliei a arătat tot ceace poate — pun în urma acestui joc problema reorganizării sub toate aspectele a fotbalului lor național și chiar renunțarea la tradiția separatismului existent între echipa Angliei și cele ale Scoției și Țării Galilor, pentru selecționarea unei singure formații, mai puternice, ca și problema alcătuirii unui program mai judicios al jocurilor internaționale.

Se poate spune pe drept cuvânt că „rapsodia ungară” așa cum au numit unii ziariști evoluția echipei maghiare de fotbal la Wembley, a avut darul să destupe chiar și urechile celor care de mult încetaseră să mai vrea să audă ceva nou despre fotbal pe bătrâna insulă din vestul continentului nostru.

Gh. POPESCU

antrenor de Stat la fotbal

